

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

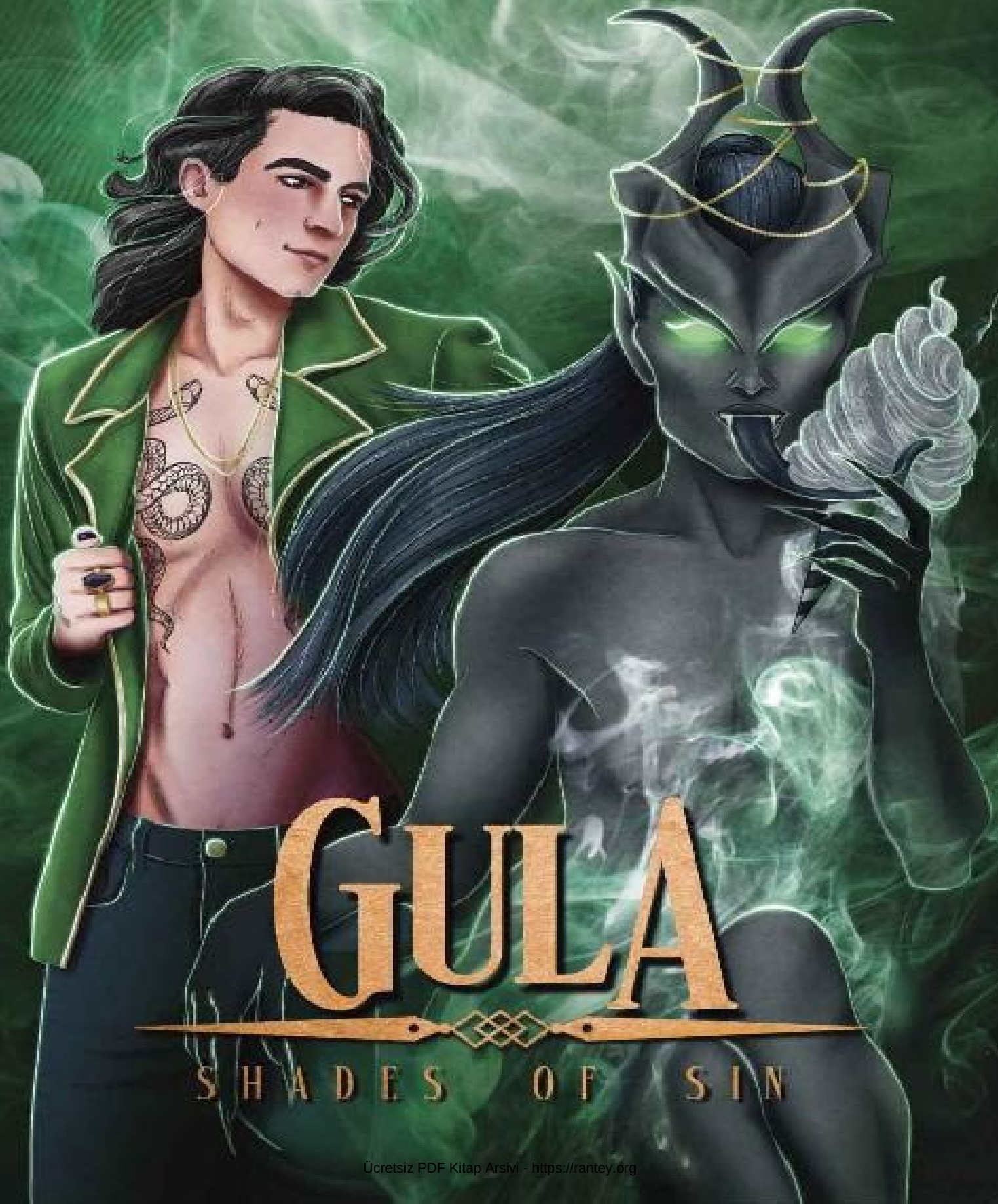
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COLETTE RHODES

GULA

SHADES OF SIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Gula

Günahın Gölgeleeri 3

Colette Rhodes

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Mya Saracho (@A.LoveUnlaced)

Yazarın Notu

Gula, bir insan ve onun pek de insan olmayan partneri arasında geçen, 18 yaş üstü okurlar için uygun bir canavar romantizmidir.

CW: cinsel içerik, hafif üreme sapkınlığı

"Eğer m z k a k n g das ysa,  almaya devam et."

- William Shakespeare

Bölüm 1

T Alçak sahnenin hemen önünde oturan üç Austinli, bu utanç verici konserden vazgeçmememin tek nedeniydi. Bardaki başka hiç kimse müziğimi dinlemekle ilgilenmiyordu. kesin bir şeydi. Ve şarkılar arasında kendimi dinlemek için içtiğim her viski kadehinde, kendimi de daha az dinlemek istiyordum.

Kesinlikle en iyi performansım değildi.

Ya da kendime karşı dürüst olursam en iyi şarkımdı. Yeni bir malzemeydi.

Yazması aylar sürdü ve iyiydi.

İyiydi. Çok yeterli bir şarkıydı. Kalp kırıklığı, özlem, gök mavisi gözleri ve altın rengi saçları olan bir kız hakkında yeterli sözlere sahipti. Dört akor ilerlemesi. Bildik şeyler.

Ruhsuz.

O anda tam da böyle hissediyordum, dolayısıyla müziğimin de aynı şekilde tınlaması şaşırtıcı değildi. Kahretsin, moralim bozulmaya başlamıştı. Belki de bu son içkim olmalıydı. Eskiden beni doğru yolda tutmak için bir menajerim vardı ama o gideli çok olmuştu. Belki de annemi tekrar işe almalıydım, lanet bir hırsız olsa bile.

Hayır. *Kötü fikir, Austin*. Eğer annemle tekrar konuşursam, o da büyükbabamla konuşur ve hayatımı toparlayıp düzgün bir Avcı olmam gerektiği konusunda daha fazla nasihate maruz kalırım.

Hayır, teşekkürler. Gecelerimi, sevimsiz bir video oyunu karakteri gibi tepeden tırnağa gümüş bıçaklarla donanmış bir halde karanlıkta sürünerek geçirmek istemiyordum. Yapacak önemli işlerim vardı.

Üç taraftarın tamamının katılacağı konserler vardı.

Şarkımı bitirdim, son notada hafifçe akordu bozdum ve öndeki üç kadın ayağa kalktı, kesinlikle destekleyici olması gereken bir şekilde bağırıp çağırdılar, ancak diğer tüm müşteriler şimdi bana baktığı için tüm deneyimi daha utanç verici hale getirdi.

"Pekâlâ, bu geceki gösteri burada sona eriyor," diyerek erken bitirdiğimi ilan ettim. Yaralı gururum ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Açık yaraya metrik ton tuz eklemek için, diğer müşterilerin tezahürat yapmasını sağlayan şey buydu.

"Austin!" diye bağırdı kadınlardan biri, sahnenin kenarından eğilerek ve ben olabildiğince hızlı bir şekilde eşyalarımı toplarken bana yaklaşan gözlerle bakarak. Kahretsin, o son viskiyi içmemeliydim. "Bizimle partiye gel. Çok iyi bir gösteriydi. San Antonio'daki barbekü yerindekinden bile daha iyiydi. Biz de oradaydık, biliyorsun. Büyük hayranınız."

Eskiden *binlerce kişilik* salonların önünde performans sergilerdim. O günleri hatırlamak, aynanın arkasından farklı bir hayata bakmak gibiydi.

En büyük, en parlak, en çekici gülümsememi açtım, yanaklarım çabayla ağrıyordu. "Siz olmasaydınız yaptığım şeyi yapamazdım. Desteğiniz için çok minnettarım."

"Yani bu gece bizimle dışarı çıkacak mısınız?" diye sordu umutla.

"Yapamam, çok üzgünüm hanımlar." Belki de yüzde bir cazip gelmişti - aradığım hayatımın acımasız gerçekliğinden uzaklaşmamı sağlayacağına hiç şüphe yoktu. Ama sersemlemiş, alkolle bulanmış beynimde bile nasıl gideceğini biliyordum. Yüksekler asla uzun sürmedi. Dibe vurdukça geri dönmek daha da zorlaşıyordu. Pişmanlık ertesi sabah ağzımda içkiden daha acı, daha bulanık bir tat bıraktı.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Bir fotoğrafa ne dersiniz?" Yüzlerindeki hayal kırıklığından nefret ederek önerdim. Beni görmek için Denver banliyösünün ortasındaki bu vasat bara gelmişlerdi - lanet olası memleketim, daha az değil. Muhtemelen dört yıl önce *The Headliner*'daki sezonumda bana oy vermiş, sosyal medyada beni takip etmiş ve o zamandan beri düz giden kariyerimi izlemişlerdi ve ben onlara benden istediklerini veremedim.

"Fotoğraf ektirmek isteriz!" diye ciyakladı diğerlerinden biri ve ben de sahneden inmeden önce gitarımı kılıfına yerleştirmeyi çabucak bitirdim -vay canına, zemin neden bu kadar dalgalıydı- ve

Üçünün ortasında, telaşlı bir sunucu fotoğrafı çekmeyi kabul ederken.

İşin bu kısmı eskiden harika bir avantaj gibi gelirdi, ancak yabancıların ellerinin vücudumda bu şekilde olması beni giderek daha fazla zorluyordu. Sanki bir meta gibiydim. Viski bana bu düşünceleri yüksek sesle söylememi söylüyordu, ama beynimin arkasında beni bir pislik olmaktan korumak için elinden geleni yapan küçük sağduyu kırıntısı bana sessiz olmamı söyledi.

"Tekrar teşekkür ederim, geldiğiniz için çok minnettarım," diye mırıldandım, sırayla her birine sarıldım ve sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Görüşüm biraz bulanıktı ve bu muhtemelen suya, ağrı kesicilere ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacım olduğuna dair iyi bir işaretti.

Belki bu, içimdeki ilham perisini ölümden döndürmek için yeterli olur.

Buralarda bir yerde kesinlikle bir fare var.

Muhtemelen duvarlarda? Bir şekilde duvarların içindeymiş gibi geliyordu. Lanet olsun, burası tam bir çöplüktü.

Bir elimde bir kutu patlıcanlı pizza, diğer elimde gösteriden kalan eşyalarla dolu bir spor çantası, sırtımda gitar kılıfı ile daireme geri döndüm ve buraya geri dönme kararımdan neredeyse anında pişman oldum.

Her zamanki gibi oda arkadaşım ortalıkta görünmüyordu. Craig'in çocukların beyinlerini çürütmek için tasarlanmış video oyunları geliştirmeyi içeren bir tür evden çalışma işi vardı ve odasından neredeyse hiç çıkmıyordu. Eğer bir konserden eve dönerken ölürsem, bunu ancak kira ödemem geri döndüğünde ya da biri bunu neredeyse üzerinde yaşadığı sunucuda gündeme getirdiğinde fark ederdi.

Nasıl oldu da *binlerce* takipçim ve başımı soktuğum bu küf kaplı çatıyı zar zor geçindirecek kadar param oldu? Sesim *The Headliner*'da ikinci olmamı sağlayacak kadar iyiydi. İnsanlar yazdığım şarkıları beğendiklerini iddia ediyorlardı. Kendimi pazarlamaya çalıştım.

Tek istediğim kemirgenlerden arınmış bir apartman dairesiydi, tabii oda arkadaşım olmadan. Daha iyi bir mikrofon.

Belki bir çift yeni ayakkabı. En son ne zaman ayakkabı almıştım?

Keşke dört yıl önce daha az aptal olsaydım. Daha az aptal, asalak ailemden kurtulmanın özgürlüğüyle daha az uçmuş ve milyonlarca kez daha az ukala. Bir plak anlaşılmam, yeni ayakkabılarım, kemirgenlerim ve kendime ait küfsüz bir dairem olurdu.

Ne yazık ki hayat böyleydi.

Eşyalarımı yere bıraktım, boş rafta duran viski şişesini açtım ve kendime küçük bir bardak

doldurdum, bir yandan da gri formika tezgâhtaki kutudan pizza yiyordum. Belki birisi

bu akşamki konser hakkında güzel bir şey paylaşmış mıydı? İhtimaller yok denecek kadar azdı ama cezalandırılmaktan hoşlandığım için hayran alanlarına bakmaya karar verdim. Benim için bir şekilde ayakkabılardan daha uygun olan parlak ve pahalı telefonumun kilidini açarak tarayıcıyı açtım ve En Çok Ziyaret Edilen bağlantılarımdan Austin Thibaut hayran forumunun simgesine bastım. Kendimi ne zaman kötü hissetsem, Austin'cilerimin beni ya çok daha iyi ya da belli belirsiz huzursuz hissettireceğine güvenebilirdim. Her iki durumda da, monotonlukta bir mola olurdu.

Son gönderi, bu gece sahnede öndeki üç kadından birinin kesinlikle çektiği bir fotoğrafımdı. Pizzadan bir ısırık almaya çalışırken gözlerimi kısarak ekrana baktım ve neredeyse ağzımı kaçıırıyordum. Tamam. *En iyi* görünüşüm bu değildi. Gösterinin büyük bölümünde bir taburede oturduğum ve "sahne ışıklarının" genellikle okul danslarında ve kiralık topluluk salonlarında yapılan ellinci doğum günü kutlamalarında görülen türden iki LED ışık olduğu düşünüldüğünde, gerçekten kabul edilemez bir terleme vardı.

Gösteri nasıldı?! @ForTheStans:

Um... @ThiBoner: Çayı dök!

@ForTheStans: Bence bu denizaltıda çok mutlu olmadığı oldukça iyi biliniyor ve bunu bu performansta gerçekten görebiliyorsunuz. *The Headliner*'dayken sahip olduğu o kıvılcımı kaybetmiş gibi. Hayattan ne kadar tatminsiz olduğunu görebiliyordum.

Parasosyal ilişkiler gerçek bir nimet ve lanetti. Nimet: Bu insanlar kariyerimin inişli çıkışlı dönemlerinde benimle birlikte oldular ve adımları kamusal alanda tuttular. Lanet: Özel hayatım ve ruh halimle ilgili gerçekleri sanki beni *tanıyorlarmış* gibi internette ortaya koyma özgüvenleri.

Ve tamam, belki de yüzde bir oranında tatmin olmamıştım, ama bunu söyleyemediler. Sinirlenerek konudan çıktım ve bir sonrakine tıkladım.

Austinliler! Oylama zamanı. Kralımızın sakallı olmasını mı yoksa sinekkaydı tıraşlı olmasını mı tercih edersiniz?

Eminim bu duygularımı incitmez. İçkimden güçlendirici bir yudum alarak konuyu açtım ve sonuçların ezici bir çoğunlukla çene hattımı en iyi şekilde sergilemek için sinekkaydı tıraştan yana olduğunu gördüm.

@ThibautMyBackOut: Düşmüş bir meleğin sesine sahip ve sakallı ya da sakalsız her zaman *mükemmel* görünüyor.

Bardağımı telefonuma dayayıp @ThibautMyBackOut'a tek taraflı bir alkış tuttum. Her zaman en güzel yorumları paylaştılar.

@ThibautMyBackOut: Konuşmamız gereken şey Austin'in Gigi Moore ile çıktığı söylentisi.

Belli ki bu söylentiyi kendisi çıkarmış çünkü Austin *asla* bir modelle ilgilenmez. O zeki, sanatçı kızlardan hoşlanır.

Tezahüratlarımı geri çektim. Gigi Moore'u tanıımıyordum bile, ama bana teklif etse gerçek bir süper modelle çıkar mıydım? Yani, tabii ki. Bazen, iddialı, üzgün çocuk şarkı yazarı kişiliğimle kendi ayağıma kurşun sıkıp sıkmadığımı merak ediyordum. Bazen iddialı, üzgün bir çocuktum. Ama aynı zamanda sıradan bir adamdım.

@CanineOverlord: Şaka yapıyor olmalısın. Gigi Moore onu fark etmez bile. Sizin çimlere falan dokunmanız lazım.

Bu muhtemelen doğrudu, ama yine de. Ugh, @CanineOverlord en kötüsüydü. Neden bu forumdaydılar ki?

@CanineOverlord: Dürüst olmak gerekirse, daha sikilebilir olsaydı, belki de kariyerinin bir ayağı mezarda olmazdı. Hepinizin fanatik hayran kızlar olduğunuzu biliyorum ama hadi ama. Onun sezonundaki diğer tüm finalistlerin şöhretlerini ondan çok daha iyi değerlendirdiklerini kabul etmelisiniz.

Dick.

Viskimin geri kalanını mideye indirdim ve gereğinden biraz daha sert bir şekilde tezgâha vurdum. Aptal @CanineOverlord. Ben çok sikilebilirdim.

Ayrıca finalde *köpeklere* yenilmiştim. Eğer Hopping Hounds o sezonu kazansaydı ve *sikilebilirlik* sayesinde Vegas'ta bir rezidans kazansaydı, bu zaman çizgisinden çıkmak isterdim.

@ThibautMyBackOut: Austin gerçek bir sanatçı. Böyle yüzeysel şeyleri umursamıyor.

@CanineOverlord: Sanki ünlü olmak için reality show'a çıkmamış gibi kendi kendine bunu söyleyip duruyorsun. Hayalperest. O güzel bir yüz ve daha iyi içerik yaratsaydı ve her konserden önce kafayı bulmasaydı, belki de gerçekten başarılı olurdu.

Dostum, bu gerçekten acıttı. Muhtemelen hepsi doğru olduğu için. İçerik kısmı hariç, çünkü o kelimedenden nefret ederdim. Az önce gördüklerini hemen unutacak olan sıkılmış kaydırıcıların internet beğenileri için sanatın ucuz *içeriğe* dönüştürülmesi tam bir rezaletti.

Bir sanatçı olarak benimle ilgili her şeyin *içerik* ve *becerilebilirliğe* indirgenebileceği fikri çok acımasızdı. Ahlaki açıdan bu düşünce tarzına karşı çok güçlü itirazlarım vardı.

Ama kişisel olarak.

Tamamen sikilebilir biriydim. İnsanlar beni her zaman becermek isterdi. Korkup kaçan *bendim* çünkü bu konuda duygularıma yenik düştüm ve kendimi ucuz hissetmek istemedim.

Belki de can sıkıntımın sebebi buydu? Belki de can sıkıntımından kurtulmak için kendimi becerebilirdim?

Telefonum çaldı ve bulanık ekrana gözlerimi kısarak baktım, hiç kullanmadığım aptal hiper-güvenli Hunter iletişim uygulamasında Jonah'ın adının yanıp söndüğünü gördüm. Beceriksizce, meraktan aramayı kabul etmek için kaydurdım ve aynı anda bir ağız dolusu pizza yuttum. Jonah temelde yürüyen, konuşan zehirli erkeklik formundaydı ama çocukken arkadaş gibiydik ve beni hiç aramadı. Öldürme sayısı hakkında övünmesini dinlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

"Austin? Orada mısın?"

Whoops, konuşmayı unuttum. Benim hatam. "Hey. N'aber?"

"Dostum, sesin berbat geliyor." Jonah güldü. Bu ses nedense beni rahatsız etmişti ve genelde kahkahalar hoşuma giderdi. "Bahse girerim şu anda bazı acayip gruplarla parti yapmakla meşgulsündür, ha? Hayatın çok havalı."

"Bir şişe Jack'im ve oldukça tuhaf bir arkadaşım var," diye kabul ettim ve farenin özgürlüğüne kavuşmak üzereymiş gibi ses çıkardığı tek dış pencerenin yanındaki duvar parçasına baktım.

Azminin şerefine adını Gollum koymaya karar verdim.

"Çok fena. Kahretsin, partiyi bozmaktan nefret ediyorum ama şu anda Merkez'de herkes işinin başında. Moriah gezginleri eve çağırma görevini bana verdi. Sana ihtiyacımız var dostum."

"Ben mi?" Bana neden ihtiyaç duyduklarını anlayamamıştım. Tüm Avcıların yapmak zorunda olduğu gibi temel eğitimi almıştım ama dünya çapında bir Gölge suikastçısı ya da Jonah'ın hayatta hedeflediği her neyse, o olmaktansa müziğime odaklanmıştım.

Çoğunun üzerime düşeni yapmadığım için bana kızdığından emindim ve bu durumdan sadece büyükbabam Avcılar Konseyi'ni finanse ettiği ve annem de onun en sevdiği gelini olduğu için kurtulmuştum. Jonah kariyerimi olumsuzluktan ziyade bir artı olarak gören birkaç kişiden biriydi.

"Millet, dostum. Her şey boka sardı. Grup sohbetini takip ediyordun, değil mi?"

"Elbette." Eklendiğim anda kesinlikle sesini kapatmıştım. Grup sohbetleri insanlığın başına bela olmuştu.

"O Gölge-sikici Ophelia Bishop'u asla gölge diyarına göndermemeliydiler. Bunun aptalca olduğunu hep söyledim. Gerçek bir katil göndermelilerdi, tüm o orospu çocuklarını hemen bıçaklamalıydılar. Yine de Astrid Bishop en iyilerimizden biriydi ve

şimdi de canavarlarla. Eminim biriyle sikişiyordur. Bütün bunlar için en çok onu suçluyorum, Ophelia'yı gitmeye ikna eden oydu."

"Bekle..." Pizza kutusunu kapattım, başım dönüyordu. "Yani... gerçekten onları becermek gibi mi? Hayalet değiller mi?"

"Onların aleminde değil. Bedensel formlarıyla mürekkep balığına benzediklerini duydum ama karada yaşıyorlar."

Hah. Ophelia'yı tanımıyordum ama Astrid'i gençliğimizde biraz görmüştüm ve gelmiş geçmiş en sıkıcı, huysuz hatuna benziyordu. Onu kesinlikle bir mürekkep balığı canavarı sanmazdım.

"Bunu gerçekten duymadın mı? Dostum, kendi kuzenin Gölgeler Diyarı'na seks kölesi olmaya gitti."

"Hangi kuzen?" Son sayıma göre yirmi kuzenim vardı ve en az yarısıyla tanışmamıştım. *"Tallulah."*

"Tallulah gölge diyarına mı gitti? Kendi isteğiyle mi yoksa zorla mı?" Belki de grup sohbetine üstünkörü bir göz atmalıydım. Tallulah iyi miydi? Neden milyonlarca Avcı seven akrabamdan biri bana bu konuda bir mesaj göndermemişti? "Annesi biliyor mu? Ailem biliyor mu?"

"Kendi seçimim. O bir hain, bu yüzden kimsenin bu konuda üzüldüğünü duymasına izin verme," diye homurdandı Jonah. "Ve evet, herkes biliyor. Ailen şu anda Detroit'te görevde ama kesinlikle bunun farkındalar. O kızlar bizim için öldü."

"Kadınlar," diye düzelttim dalgınca. Tallulah otuz yaşındaydı ve son duyduğuma göre şehirde güzel bir apartman dairesinde yaşıyordu. Hunter standartlarına göre başarısız sayılsa da, burada bir hayatı vardı. Kesinlikle iyi bir nedeni olmadan gölge diyarına atlamayacak kadar iyi bir hayatı.

Tabii gölge mürekkep balığı canavarlarını sikmek iyi bir sebep değilse. *Kötü* bir neden gibi gelmedi.

Dürüst olmak gerekirse, kulağa harika geliyordu. Hentai izlemiştim. Kendimi açık fikirli biri olarak görürdüm.

"Dinliyor musun, Austin? Diğer hainlerin ayrılmasını engellemek için portallar kapatıldı ama safları tamamen sıklaştırmamız gerekiyor. Kuzenin gibi aptallara gerçek canavarları becermenin neden kötü bir şey olduğunu açıkla." Homurdandı, belli ki benimle aynı düşünce treninde değildi. *"Üzgünüm dostum. Müziğin senin hayatın olduğunu biliyorum ama şimdilik bir kenara bırakmalısın. Görev çağırıyor."*

"Seni anlıyorum," diye mırıldandım, büyükbabamın portal taşını hâlâ ofisinin kilitli üst çekmecesinde saklayıp saklamadığını merak ediyordum.

Pek olası değildi. Sıkıldığım ve meraklı olduğum uzun bir yaz tatilinde, internetteki derslerden öğrendiğim kilit açma becerilerini uygulayarak onun çalışma odasına girmemin üzerinden *yıllar geçmişti. O zamandan* beri kesinlikle daha güvenli bir yere koymuş olmalı.

Değil mi?

Ama yapmasaydı.

Bir değişiklik istiyordum.

Görünüşe göre içimde o kadar tatminsizlik vardı ki, internetteki yabancılar bunu gerçek olarak ifade ediyorlardı.

Hâlâ bana "sikilemez" denmesinin acısını çıkarıyordum. Belki bir kalamar canavarı beni sikmek isterdi? Bir mürekkep balığı canavarıyla sikişmeye hiç de karşı değildim.

Belki sadece küçük bir tatil olabilir? Giderek kasvetli hale gelen varlığımdan küçük bir tatil?

Manzara değişikliği, yepyeni bir *diyar*, muhtemelen bir tür cinsel uyanış...

Viski de aynı fikirdeydi: Bir taksiye atlayıp büyükbabamın köhne evine gitmek ve ofisine gizlice girip portal anahtarını çalarak maceraya atılmak çok iyi bir fikirdi. Genelde en iyi müziğimi ortaya çıkaran türden bir heyecanla dolup taşmaya başlamıştım bile.

Veda etmeden telefonu Jonah'ın yüzüne kapattım ve telefonumdaki Notlar uygulamasını açtım. Devam etmem gereken bir görevim vardı.

Bölüm 2

SELENE

"A İşte Muhafız Teğmenimiz yine görev başında," dedi Andrus, ses tonunda onu itaatsizlikten disipline veremeyeceğim kadar saygı vardı. "Programda akşam vardiyasında olduğun yazıyor ama kahvaltı saatinde buradasın. İşine bu kadar bağlı olduğun için çok şanslıyız. rolü."

"Çok şanslısın," diye yineledi Galen, Andrus'un kibarca küçümseyen sesini taklit ederek, çünkü bir kez bile kendi orijinal düşüncesine sahip olmamıştı. "Ve dün Astrid günü kurtardıktan sonra ortalığı ne kadar iyi temizlediniz. Hepimiz senin liderliğine hayran kaldık."

"Benim için bir zevk," diye cevap verdim, aynı soğukkanlılıkla, sözlerindeki üstü örtülü hakareti kaçırmadan. *Astrid* günü kurtardı, *sen* sadece ortalığı toparladın. "Krallığa bu şekilde hizmet edebildiğim için her gün şükrettiğim bir ayrıcalık bu."

"Evet, sanırım öyle. Krallık tarihinde Muhafızlar'ın Mistwood'dan gelen ilk üyesi, değil mi?"

Buna cevap verme zahmetine girmedim. Onlar için Mistwood geldiğim bir yer değil, beceriksizliğimin bana vurduğu bir darbeydi. Onlara göre Mistwood'dan değerli hiç kimse çıkmamıştı ve çıkmayacaktı da.

Andrus ve Galen yemek yemek için saraya doğru yönelmeden önce başlarını eğerek asgari bir saygı gösterisinde bulundular ve beni binanın önündeki bahçeleri ve kapıyı tek başıma izlemek üzere bıraktılar.

Haklıydılar. Bu benim vardiyam değildi. Ama şimdi bile, rütbemde yükseldiğim kadar yükselmiş olsam da, dinlenemezdim. Bir saniye bile dikkatimi kaybedemezdim çünkü Andrus, Galen ve onlar gibi pek çok kişi başarısız olmamı bekliyordu.

Dün neredeyse istediklerini elde etmişlerdi. Astrid tehdidi görmemiş olsaydı, nişancılığı daha kötü olsaydı... Düşünmeye bile değmezdi. Kaptan muhtemelen kraliyet ailesini koruyamadığım için beni çukura atacaktı ve ben de böyle bir cezayı memnuniyetle karşılayacaktım.

Bu haliyle ben hâlâ özgürce dolaşıyordum ve Astrid geçmişine rağmen muhtemelen çok daha önceden hak ettiği saygıyı görüyordu.

Sanki onu çağırmışım gibi Astrid ortaya çıktı ve Kaptan Soren'le yan yana binanın etrafında dönmeye başladı. Sevgilerinde, eş bağlarında kral ve kraliçe kadar gösterişli değillerdi, ama kendi çekingen yollarında birbirlerine ne kadar derinden değer verdiklerini biliyordum.

Gölgeler Âlemi'ne geldiğinden beri Astrid'e karşı çok sert davranmıştım. Pişman değildim - kendi diyarında ünlü bir Gölge-katiliydi - ama bu güvensizliği bırakmanın zamanı gelmişti. Eğer hiç kimse değişemeyecekse, her zaman olmak için doğduğumuz şeysek, o zaman bu benim için ne ifade ediyordu?

Hepimizin içinde bulunduğumuz koşulların üstesinden gelebileceğimize inanmak zorundaydım.

"Kaptan!" Geçidin önünde volta atmaya ara vererek seslendim. "Astrid," diye ekledim, çenemi saygıyla eğerek.

"Selene," diye yanıtladı Astrid, sesi dikkatli ve çekingendi.

Gururumu bastırmak için kalın bir şekilde yutkundum, kollarımı yanımda gevşek tutarak bir tehdit olmadığımı anlatmaya çalıştım. "Dün iyi iş çıkardın. Kirişleri izliyor olsaydım ve onu görseydim bile o atışı asla yapamazdım."

Astrid bir an tereddüt ettikten sonra, "Teşekkür ederim," dedi ve kaptan başıyla onayladı. "Belki de bıçak atma konusunda bir eğitim seansı düzenleyebilirsin?" Soren'e bakarak önerdim. Ben ama sonuçta her karar ona aitti. Dürüst olmak gerekirse, benim rolüm esas olarak onun istemediği idari görevleri üstlenmektir. "Bu alanda gerçekten faydalanabileceğimiz bilgiye sahipsin."

"Bu harika bir fikir," diye kolayca kabul etti Soren, eşine sevgiyle bakarak. "Selene, bunu koordine edebilir misin? Kral bana dün ben çıkıp gittikten sonra her şeyi son derece iyi idare ettiğini söyledi. Şimdiye kadar sana daha fazla sorumluluk verilmeliydi ve ileride bunu düzeltmek

niyetindeyim."

"Artık çiftleştğin ve bu kadar çok çalışmak istemedğın için mi?" Güldüğümü gizleyemeyerek sordum. Yüzbaşı Soren, Muhafızlar arasında beni gerçekten burada istediğinden emin olduğum tek kişiydi. Mistwood'dan gelen, hayat dolu, cılasız ve eğitimsiz bir yetime şans tanımış ve bugün olduğum kişi olmam için bana fırsatlar vermişti. Bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şeydi.

"Kesinlikle-"

Güya uykuda olan geçitten gelen en ufak bir hareket titreşimi hepimizi harekete geçirdi ve hemen savunma pozisyonu aldık. Geçit kapalıydı. Avcılar kendi taraflarındaki geçidi kapatmışlardı ve kral da hiçbir Gölge'nin -Astrid'e erzak seferlerinde eşlik eden Soren hariç- bizim tarafımızdan insan diyarına seyahat etmemesini emretmişti. Elbette kimse krala karşı gelecek kadar aptal olamazdı, hele ki evinin hemen önündeki geçidi kullanarak?

Ama portaldan çıkan bir adamdı. Ya da portaldan *düşen demek* daha doğru olur. Bir insan. Bir Avcı.

Daha önce erkekleri fazla inceleme fırsatım olmamıştı. Beslenmek için insan diyarına yaptığım yolculuklar güvenlik açısından kısa ve etkiliydi ama şimdi gerçekten *bakma* şansım vardı.

Astrid'le benzer yaşlarda görünüyordu ve alkol kokuyordu. Kehribar rengi sıvı şişesi hâlâ elindeydi ve yarısı boştu. Soluk teni siyah mürekkepli çizimlerle kaplıydı ve bu da ilgi çekiciydi. Bunları nasıl edinmişti? Ne anlama geliyorlardı? Çene hizasındaki dalgalı siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, kahverengi gözlerini büyük bir çabayla kırıştırdı.

Adamın sırtında Soren'i telaşlandıran büyükçe bir deri çanta vardı ama ben çok daha az endişeliydim.

Bu adam bizim için bir tehdit değildi, en azından bu durumda. Parmak uçlarından sarkan şişeyi zar zor tutabiliyordu.

"Hey." Aramıza baktı ama gözleri odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. "Artık Shades'le sikiştğimizi duydum."

Şişeyi düşürdü, kırılan camlar etrafa saçıldı. Kesinlikle bir tehdit değil.

"Kahretsin, bunu temizleyebilirim," diye mırıldandı, parçaların arasında beceriksizce diz çöktü. Bir tehdit olmaktan çok *uzaktı*. Olsa olsa kendisi için aktif bir tehlikeydi.

Eski Avcılarla geçirdiğim zaman arttıkça, onlardan neden bu kadar korktuğumuzu daha çok merak ediyordum. Kabul, Gölgeler fiziksel olarak insanlar aleminde büyük bir dezavantaja sahipti ama yine de. Astrid dışında hepsi savaşçı olarak oldukça beceriksiz görünüyordu.

Yine de bıçağımı bir kenara koymadım. Fazla hazırlıklı olmak az hazırlıklı

olmaktan daha iyiydi. "Austin?" Astrid sordu.

"Onu tanıyor musun?" Soren sertçe sordu, sesindeki kıskançlık açıkça belli oluyordu. Ne kadar büyüleyici.

Kaptan Soren daha önce bana kıskanç bir tip gibi gelmemiştir.

"Elbette, o bir Avcı. Tallulah'ın kuzeni aslında."

"Sırtında taşıdığı o şey de ne?" Burada herhangi bir güce ihtiyaç olup olmadığını anlamaya çalışarak sordum. Bir silah mıydı? Silahsızlandırılması mı gerekiyordu? Astrid endişeli görünmüyordu.

"Bir gitar kutusu. Austin bir müzisyen. Sanırım."

"Ben bir müzisyenim. Ses tonunuzu hiç beğenmedim küçük hanım," diye mırıldandı Austin, Astrid'i göstererek. "Herkesin söylediği gibi hiçbir zaman bir plak anlaşması yapmamış ya da ünlü olmamış olmam müzisyen olmadığım anlamına gelmez, tamam mı?"

"Az önce bana *hanımefendi* mi dedin? Seni uykunda bile öldürebilirim, biliyorsun."

Kaptan eğlenir gibi bir ses çıkardı ve dikkatini bana çevirdi. "Daha fazla sorumluluk istiyordun."

Kaptan'dan aldığı kadar cam parçasını yere düşüren sarhoş adama baktım. "Lütfen, hayır. *Beni* onunla uğraşmak zorunda mı bırakacaksın?"

"Üzerinde silah arayın, sonra da ayılması için güvenli bir yere götürün. Bu size onunla ne yapacağınızı düşünmek için biraz zaman kazandırır. Krala da bahsedeceğim elbette. Bana ihtiyacınız olursa, başka birine sorun. Eşimin yemeğe ihtiyacı var."

Soren onu saraya doğru sürüklerken Astrid "Sen tam bir pisliksin," diye güldü ve beni kötü seçimler yapmış gibi görünen ve kokan Avcı ile yalnız bıraktı. *Austin*.

Harika.

Dünkü kazayı terfi alarak atlatmışım ama bu bana daha çok bir ceza gibi gelmişti.

Austin, yarattığı dağınıklığın bir kısmı olan küçük bir bardak yığınının dikkatlice yere bıraktı ve etkileyici bir başarı elde etmiş gibi bana baktı.

Ne garip bir yaratık.

"Neden buradasın?" Aptalca fikirlere kapılma ihtimaline karşı bıçağımın ışığı yakalamasına izin vererek açıkça sordum. "Bir sürü Gölge'yi sikmek için buradayım." Sevinçle gülümsedi. "Seks partileri, çılgın partiler ve

en iyi rock yıldızı hayatımı yaşarım." Gülümsemesi şaşkın bir kaş çatmaya dönüştü. "Mürekkep balığına benzemiyorsun." Sonra da baygın bir halde yere yığıldı.

Bundan sonra kaptanla ücret artışıını konuşacaktım. Eğer daha fazla sorumluluk alıyorsam - özellikle de *bu* tür bir sorumluluk- maaşıma zam yapılmasını hak ediyordum.

Zorlu bir iç çekişle Austin'i camdan çıkardım, midesindekileri çıkarma ihtimaline karşı onu birkaç metre uzağa yan yatar şekilde yerleştirdim. Benim gözetimimdeyken kendi kusmuğunda boğularak ölmesi iyi bir görüntü olmazdı.

Ölümünün yakın olmadığına kanaat getirdikten sonra vücudunda silah aradım -hiçbiri yoktu- ve bir an durup giysilerinin altına gizlenmiş narin, uzun altın kolyelere hayranlıkla baktım. Burada inanılmaz değerliydi. Bu onun insanlar âleminde zengin olduğu anlamına mı geliyordu? Bunu düşünürken, siyah deri çantayı kapalı tutan gümüş mandallarla oynadım. Astrid onu bir müzisyen olarak tarif etmişti, bu yüzden baktığım ahşap, telli aletin bir tür enstrüman olduğunu tahmin ettim. Bir Gölge'nin kullanacağı bir şey değil, diye karar verdim ve incelediğim tellerin arasından bir pençeyi çıkarıp tekrar kapattım.

Geri kalan eşyaları neredeydi? Giysileri?

Buraya gelmesine neden olan karar her ne ise, açıkça kötü bir karardı.

"Ooh. Bu da ne?" Vespera saraydan çıkarken duraksayarak mırıldandı. Saraydaki en yüksek soylu kadınlardan biriydi ve aşıkları kendine hak görüyordu. Elbette onun ilgisini çekecekti. "Bu bir erkek mi? Bir bakayım ona."

Sırtıma kismaya karar vermemesini umarak Austin'in topal halini omzuma aldım. "Onun bakımı için emir aldım, endişelerinizi Kaptan'a iletmeniz gerekecek."

Ve sana iyi şanslar, çünkü en azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca ortalıkta görünmemeye niyetli olduğundan hiç şüphem yoktu. Vespera sinirli bir şekilde ofladı, ama başka türlü beni kabul etmedi, ki beklediğim de buydu. Muhafızların çoğu da sarayın önde gelen ailelerinden geliyordu, benimle konuşmaktan başka çareleri yoktu. Eğer benim varlığımı da görmezden gelebilselerdi, bunu yaparlardı.

Vespera'dan uzaklaşmak için yürümeye başladım ama o gözden kaybolunca Austin'i nereye *koyacağımı* düşünerek durakladım. Diğer eski Avcılar Elverston Evi'nde kalıyorlardı ama orası Gölge'den arındırılmış bir bölgeydi, onunla birlikte oraya giremezdim - ve şu anda kesinlikle kendi gücüyle bir yere gitmiyordu - ya da onu orada izleyemezdim.

Sarayda muhtemelen odalar vardı ama diğer muhafızların çoğunun aksine benim özel dairelere erişimim yoktu ve omzumda baygın bir adamla koridorlarda yürümek çok dikkat çekerci.

Zindan mı? Bu biraz aşırı görünüyordu, özellikle de buraya silahsız geldiği için. Kral buraya gelen eski avcılarının hoş karşılandığını hissettirmek konusunda çok kararlıydı ve bu pek de hoş bir karşılama sayılmazdı.

Onu biraz daha yukarı kaldırdım ve eğitim alanına doğru döndüm. Muhafızların kullanımı için ekli barakalar temiz, rahat ve güvenliydi. Ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar Austin orada ayılabilirdi.

"Carys," diye seslendim, Muhafızların genç bir üyesini işaret ederek. Dikkat süresi kısaydı ama kariyeri için büyük umutlarım vardı. Carys'in bir muhafız için önemli olan ama çoğu zaman eksik olan bir şefkati vardı. Yüzünü bana döndü ve elimde tuttuğum şeyi fark edince iki kez baktı. "Bu insan diyarından yeni gelmiş bir Avcı. Eşyaları geçidin yanında. Onları toplayıp kışlaya getirebilir misin?"

"Kışla mı? Yani, evet. Tabii ki," diye kabul etti ve ben uzaklaşmadan önce Austin'in yüzüne gizlice bakmaya çalıştı.

Zevk için buradaydı ve dışı Gölgeleler şimdiden onun ilgisini çekmişti. Bunun azalan enerji depolarımız için iyi bir alamet olduğunu sanıyordum ama onunla ve bu durumla ilgili neredeyse her şey bela çığlıkları atıyordu.

Barakalar her zamanki gibi seyrek doluydu ve Austin'i dar taş koridor boyunca benimkinin karşısındaki boş odaya taşımayı tercih ettim.

Diğerleri gibi, bir duvara dayalı düz ahşap bir yatak, birkaç raf, yuvarlak bir masa ve iki sandalye, küçük bir ekli banyo ve başka hiçbir şey içermeyen kare bir alandı. Mümkün olan yerlerde Muhafızların çoğunun başka bir yerde kalmayı tercih etmesi şaşırtıcı değildi.

Austin'i yatağa yatırdığım anda -belki de gerektiği kadar nazikçe değil- gözlerini kırpıştırarak açtı, yan yatarken hafifçe inledi.

"Seks partisi bu mu?" Austin gözlerini kısarak bana baktı. Eski avcılardan birlikte vakit geçirdiğim tek kişi Astrid'di ve onun tuhaf, hareketli gözleri beyazlarla çevriliydi. Austin'in gözlerinin beyazı sağlıksız görünen kırmızımsı bir renkteydi. Belki de bir şifacıya ihtiyacı vardı?

Ya da belki de sadece içkidir?

Yanında büyüdüğüm yaşlı komşumun şarapla sağlıksız bir ilişkisi vardı ve bu yüzden vücudu hastalıklı ve yaşının ötesinde yaşlıydı. Büyüdüğüm yerdeki hemen hemen herkesten daha az benimle arkadaşlık ederdi, muhtemelen kendi kendine tedarik edemeyecek kadar sarhoş olduğu şeyleri ona getirdiğim için.

"Gölgeleler âlemindeyin," diye Austin'i bilgilendirdim, belki unutmuştur diye. "Kapalı portaldan kendi başına geldin."

Tabii Avcılar geçidi yeniden açmadıysa? Eğer açmışlarsa, bu bilmemiz gereken bir şeydi, ancak *bu* Avcı'dan her an işe yarar bir bilgi alacakmışım gibi görünmüyordu

Yakında.

Austin inledi, gözlerini tekrar kapattı ve ön kolunu yüzüne attı. "Dünya neden dönüyor?"

"Hunter, beni duydun mu? Gölgele diyarındasın. *Kapalı* geçitten kendi başına geldin. Eğer dünya dönüyorsa, bunun sebebi aşırı miktarda alkol almış olman."

Sessizlik.

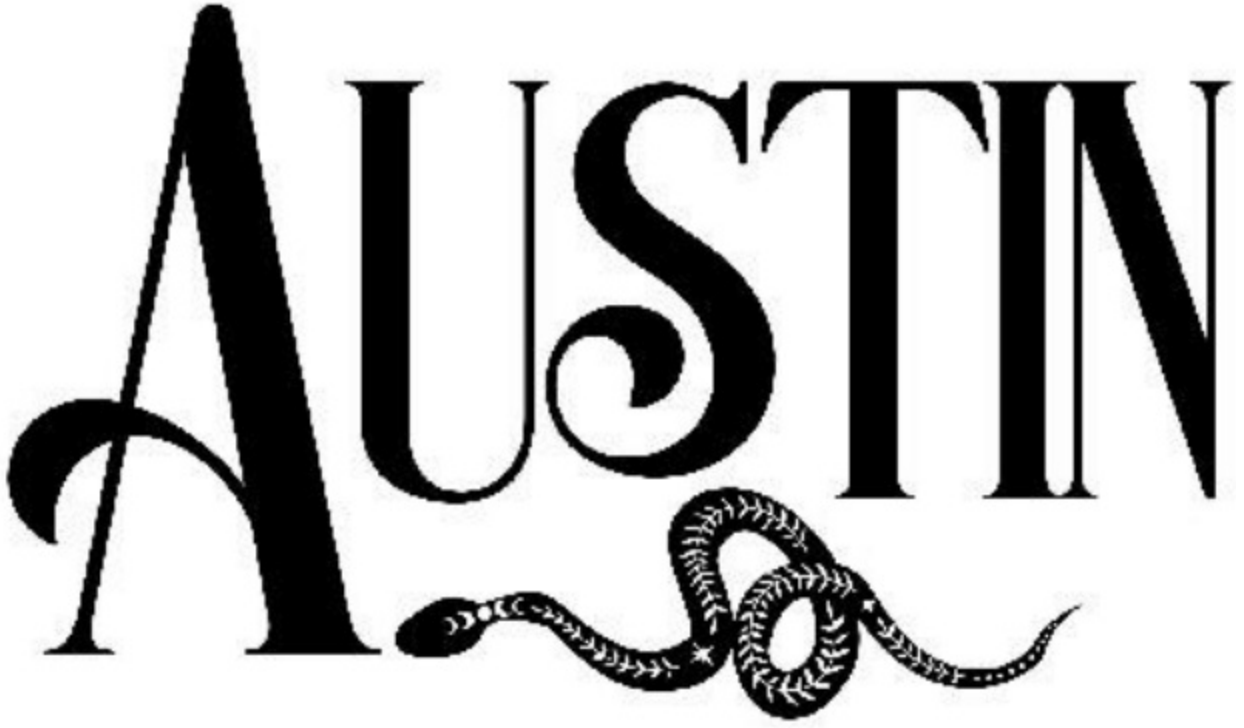
Nerede olduğunu biliyor muydu? Kız kardeşimin deyimiyile *sikini takip ettiği* ve geçitten geçmenin sonuçlarını tam olarak anlamadığı açıktı. Kral buraya taşınan Avcıların kendi istekleriyle burada olmaları gerektiği konusunda çok kararlıydı ve Austin bu tür bir karar verecek durumda değildi. Eğer buraya gelişi sarhoşken yaptığı bir hataysa, onu geçide geri götürüp itmeme gerekecekti.

Terfimin ilk birkaç saatini bu şekilde geçirmek istemiyordum. Austin irkiltici bir ses çıkardı ve ben sıçradım, elim içgüdüsel olarak bıçağıma gitti. *Bir horlama.*

Horluyordu. Sinir bozucu, işe yaramaz erkek.

Belki de onu geçitten geri atmalıyım.

Bölüm 3

*I boğuluyordu.
Rüyamda boğuluyordum.*

Hayır. Siktir. *Gerçekten*
boğuluyordum.

Sonra birden boğulmadığımı fark ettim. Aynı anda hem su kusuyor hem de nefes nefese kalıyordum. Çırpınarak tutunacak bir şeyler bulmaya çalışırken aniden bir tür çıkıntının üzerine kış üstü düştüm, sert bir çıkıntı sırtıma batıyordu.

"Bu da ne..." Başka bir öksürük krizine girmeden önce başladım.

"Alkol yüklü kokunuz son derece rahatsız ediciydi," dedi ciddi, kadınsı bir ses. "Ve uyanmanız gerekiyordu. Kral ve kraliçe sizi görmek istiyor."

"Ne..." Gözlerimdeki suyu biraz kırıştırdıktan sonra, dairesel bir küvette oturduğumu ve omurgamı harap edenin küvetin taş dudağı olduğunu fark ettim.

Ve tepemde bir Gölge olduğunu tahmin ettiğim bir şey duruyordu, bana sanki kanalizasyon borusundan yeni çıkmış grotesk bir böcekmişim gibi bakıyordu.

Siktiğimin Jonah'ı. Mürekkep balığına hiç benzemiyorlardı.

İlle de bir şikâyet olduğundan değil. Tamam, dokunaçları yoktu ama Shades bu haliyle -

önümdekine bakılırsa- yine de oldukça görkemliydi. Gözleri zümrüt yeşili parlıyordu,

Boynuzları U şeklindeydi ve tepelerinde dramatik bir dışa doğru kıvrım vardı ve kesinlikle bir insanı kazığa oturtacak kadar keskindiler. Sanki yeterince ölümcül değilmiş gibi, vahşi siyah pençeleri ve ağız dolusu keskin dişleri vardı.

Eğer tehlikeli bir viski penisi vakasından muzdarip olmasaydım, aletim merhaba demek için ortaya çıkabilirdi. Aslında, belki de yapmazdım. Tehlikeli bir kadından ne kadar etkilenmiş olsam da, yüz ifadesindeki gözle görülür küçümseme beni pek etkilememişti.

"Neredeyim ben?"

"Gölgeler alemindesin. Kapalı kapıdan girdin."

"Hayır, hayır, bunu biliyorum." Etrafıma bakındım, seyrek taş banyoyu ve arkasındaki açık kapının köşesinde küçük bir yatak bulunan aynı derecede kasvetli görünümlü bir odaya çıktığını gördüm. "Burası neresi?"

"Saray arazisindeki kışladasınız. Şimdi gidip kral ve kraliçeyle konuşacağız ve eğer gölge diyarda kalmak isterseniz sizin için daha kalıcı bir yer bulacağız."

"Evet, daha yeni geldim. Kesinlikle kalmak istiyorum." "Seks partileri için mi?"

Tekrar öksürmeye ve sıçramaya başladım, bu sefer kendi tükürüğümle boğuluyordum. Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söylemişim?

"Seks partileri arıyordun," diye tekrarladı kayıtsızca. "Ve pek çok Gölge'yle çiftleşmek için."

Aklımın bir köşesinde, bunun ideal bir ilk izlenim olmadığını fark ettim.

"Seks partileri benim için biraz hırslı olabilir - ne de olsa daha ilk günüm." Yüzü bir insanınkiyle aynı genel özelliklere sahipti - iki göz, bir burun, bir ağız - ama bizimkinden o kadar farklıydı ki ifadesini iyi okumak zordu. Yine de sözlerimin yardımcı olmadığından oldukça emindim. "Ama bilmelisin ki ben kadınlara karşı *çok* saygılıyım. Hem de süper saygılı. Tamam, sanırım hâlâ oldukça sarhoşum ve bu iş kötü gidiyor olabilir. Kadınlardan gerçekten hoşlanıyorum. Ve Shade kadınlarını da seveceğim. Kesinlikle. Bunu söyleyebilirim."

O yeşil gözler o kadar uzun süre bana dikilmişti ki, kısa bir süre için gözlerinden lazer fırlatacağından korktum.

Mermer bir heykel gibi çok güzeldi. Soğuk, keskin, dokunulmaz ve kesinlikle görkemli. Uzun süredir uykuda olan ilham perim, bu zarif, köşeli, biraz ürkütücü varlıkla ilgilenen tembel bir gözünü açtı.

"Biz kadın değiliz, biz dişi Gölgeyiz. Ve şu anda onlara saygısızlık etmenizden çok onlar tarafından canlı canlı yenmenizden endişe ediyorum ama bakalım kral ve kraliçe bu konuda ne diyecek." Çenesini banyonun kenarında duran gri bir havluya doğru eğdi. "Kurulanın. Senin yüzünden dakiklik konusundaki itibarımı kaybetmeye niyetim yok Hunter."

Kahretsin, adını bile sormadım. Ben fırsat bulamadan gitmişti, gerçi bitişik odadan sesini duyabiliyordum ve kapıyı tamamen kapatmamıştı. Burada bir mahkûm muydum? Yolculuk sırasında bunu pek düşünmemiştim ama düşününce, yeni bir diyara girmek beni bir süreliğine yerel izleme listesine sokabilirdi.

Tişörtümü ve gösteri için giydiğim sırlıslıkam deri pantolonumu -şu anda milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyordu- azımsanmayacak bir çabayla çıkardım, dengemi bulmaya çalışırken iki kez duvara düştüm, havluyla kurulanıp kalçalarım sarmadan önce.

Islak deri pantolon giymeyi deneyecek fiziksel veya zihinsel gücüm yoktu ve geriye dönüp baktığımda, muhtemelen yanıma birkaç kıyafet almalıydım.

Yine de, ılık su dolu bir küvete daldırılmayı da beklemiyordum.

"Giyecek hiçbir şeyim yok," dedim gardiyanıma, kişiliksiz yatak odasına adım atarken. Eğer burası bir nezarethaneyse, en azından oldukça rahat bir yerdi.

Bana baktı, ifadesi okunamıyordu. Onu gücendirmiş miydim? Görünüşe bakılırsa burada kıyafet diye bir şey yoktu. Vücudunun etrafında özellikle iddialı bir siyah sansür çubuğu gibi yüzen gölgeler vardı.

Elini salladı ve gövdemin de artık siyah gölgelerle kaplı olduğunu fark ettiğimde nefesimi içime çektim. Aslında boynumdan aşağısı neredeyse tüm vücudumu kaplamıştı. Bir kolumu hareket ettirdiğimde gölgeler de benimle birlikte hareket ediyordu ve sanki havadan yapılmış bir büyücü cübbesi giyiyormuşum gibi hissediyordum.

Bir sarsıntıyla, Gölge yeteneklerinin nasıl çalıştığı hakkında çok az şey bildiğimi fark ettim. Gölgeyi sadece *seyahat* için kullandıklarını sanıyordum, kostüm giymek için değil. Görünüşe göre, ne yazık ki bilgisizmişim.

Kapıya doğru eliyle işaret ederek, "Bundan bir şey çıkarma,"

diye talimat verdi. "Tamam mı?"

İlk etapta sembolizmi anlamadığım için bunu yapmak kolay bir sözdü. Havlu nemliydi ve biraz rahatsız ediciydi ama onu atıp sadece gizemli bir gölgeye bürünerek, altım çıplak dolaşmak için bir şişe Jack daha içmem gerekecekti.

Barakalar ortaçağdan kalma gibi görünüyordu, koyu renkli taşlar ve ahşaplar o kadar siyahtı ki

sanki yakılmış gibiydi, gerçi burada her şeyin böyle göründüğünü tahmin ediyordum.

"Ben Austin, bu arada," dedim gardiyana ayak uydurmak için koşarak. Çıplak ayaklarım her adımda soğuk taş zemine çarpıyor, bu rahatsız edici his beynimde kalan alkol sisini dağıtıyordu.

"Biliyorum."

Yavaşlamadı, beni uzun bir koridora götürdü, koridorda az önce bulunduğum gibi odalara açıldığını düşündüğüm kapılar vardı. Belki de becerilemezdim. Karşılaştığım ilk bayan Shade'in benimle yatmaya hiç niyeti yok gibiydi, yani pek de parlak bir başlangıç yapmamıştım.

Binanın dışına adımımızı attığımız anda, savaşçı görünümlü bir grup Gölge yaptıkları işe ara verip bana bakmaya başladı ama benden çok kıyafetimle ilgileniyor gibiydiler. Gizemli Muhafız Leydi bana anlam çıkarmamamı söylemişti, bu yüzden üzerimdeki gölge cübbenin bir şekilde sembolik olduğunu tahmin ettim.

"Senin gölgelerini mi giyiyor?" diye sordu birisi sertçe, yoluna çıkarak.

Gardiyanımın daha önce de korkutucu olduğunu düşünmüştüm ama kendini tutuyor olmalıydı. Gözlerimin önünde boyu uzuyor gibiydi, giysi görevi gören gölgeler onun tedirginliğine karşılık olarak dönüyordu. Onun alanına giren geveze adam hemen bir adım geri çekildi ve bakışlarını yere indirdi.

Belalı.

"Her zaman olduğu gibi Galen, işleri yürütme şeklimle ilgili endişelerini Kaptan'a iletebilirsin. Ya da belki komuta zincirinde daha yukarılara çıkmak istersin? Şimdi Avcı'yı kralı görmeye götürüyorum, bize katılmak ister misin?"

"Hayır, sorun değil," diye mırıldandı.

"Emin misiniz? Hepimiz kralın sizin yaltaklanan övgülerinizi ne kadar takdir ettiğini biliyoruz. Sanırım geçen sefer, uzaklaşmadan önce size tam iki saniye baktı. Kendinizi ne kadar onurlandırılmış hissetmiş olmalısınız."

Lanet olsun, o zümrüt gözlerin ve taş gibi soğuk dış görünüşün ardında çok fazla şımarıklık vardı. "O... iyi mi?" diye sordu bir başka Gölge, yaklaşp beni koklayarak.

"Hastalıklı gibi kokuyor."

"Sanırım içtiği alkol derisinden dışarı sızıyor," dedi muhafızım küçümseyerek. "Buradaki Gölgeler'le ilgilenmeyeceğinden endişeleniyorsanız, endişelenmenize gerek yok. Şu ana kadar gözlemlediğim kadarıyla bir tür çapkın gibi görünüyor."

Diğer Gölgeler'i kovup beni barakalardan uzaklaştırırken bir cevap oluşturmaya çalışıp başaramayarak ağzımdan bir şeyler kaçırđım.

Çapkın mı?

Bu kelimeyi biliyordum. Bir şarkıda kullanmıştım.

Kısa bir an için öfkelen dim. Sonra gelir gelmez hemen seks partilerinden bahsettiğimi hatırladım, yani belki de beni tensel zevklere özgürce düşkün biri olarak tanımlarken tamamen mantıksız davranmıyordu.

"Ben gerçekten-" diye başladım nefes nefese, ayak uydurmaya çalışarak. "Bunu krala sakla," diye omzunun üzerinden seslendi.

Yokuş yukarı, yükseltilmiş taş bahçe yatakları arasında dolambaçlı yollarla dolu zarif bir bahçeye doğru ilerledik. Çiçeklerin çoğu griydi ama ara sıra altın sarısı ve belki de bordo tonları gördüğümü sandım. Yani belki de burası tamamen siyah ve beyaz değildi...? Ya da belki viskiden kaynaklanıyordu.

Viski benim arkadaşım değildi. Viski buraya gelmenin tamamen normal ve kabul edilebilir bir fikir olduğunu düşünmüştü ve gerçekte, bu alemde ne kadar *savunmasız* olduğumu fark etmeye başlamıştım.

Saray, koyu gri taştan yapılmış, dairesel bir şekle sahip, son derece stilize edilmiş geç gotik özellikleriyle önümde belirliyordu. Çok hoşuma gitmişti. Çiçekleri çok severdim.

Bahçenin ve girişin etrafında nöbetçiler vardı ama bizi durdurmaya çalışmadılar. Önümdeki korumaya verdikleri tepkiden, onun daha yüksek rütbelilerden biri olduğunu tahmin ettim.

Bu kötüye işaret miydi? Kötüye işaret gibi görünüyordu.

Bir Gölge başını hafifçe eğerek, "Taht odasındalar," dedi.

Bu durum gardiyanımın duraksamasına neden oldu ve ben de bunu kötü alametler listeme ekledim. Nefesinin altında sessizce bir şeyler mırıldandı ve beni tekrar aceleyle sarayın derinliklerine, sarmal koridorlar gibi görünen yerlere götürdü, ancak birkaç dakika içinde tamamen yönümü kaybetmiştim.

Sonunda, önünde durduğumuz anda iki Gölge'nin bizim için iterek açtığı ağır siyah bir kapıya vardık.

Taht odası, daha koyu renkli taş duvarları ve grimsi gümüş tonlarında desenli vitray pencereleriyle çok görkemliydi. Sadece bir taht vardı ve şu anda Gölge kralı ile eski Avcı kraliçesi tarafından paylaşılıyordu.

"Kral Allerick ve Kraliçe Ophelia," dedi muhafızım sessizce, kulağımın dibinde konuşmak için eğilerek.

Kraliçe Ophelia koltuğun köşesine sıkışmış, bacaklarını kocasının kalçasına dolamıştı ve adam kendini beğenmiş görünürken, Kraliçe biraz sinirli görünüyordu.

Kürsüye en yakın duran Gölge, "Bu tam bir tören," dedi. Sesi şimdiye kadar karşılaştığım diğer Gölgeler'den farklıydı. Daha... neşeli mi? Gözleri mordu ve parlıyordu, ama insan gözleri olsaydı, alaycı olacaklarını hissediyordum.

Ophelia yanakları kızararak, "Bu çok saçma," diye mırıldandı. "Biz burada hiç buluşmayız. Şimdi neden burada buluştuğumuzu bilmiyorum."

"Taht odasını dilekçe verenlerle görüşmek ve krallığın resmi işleri için kullanmanız *gerekıyor*," diye cevap verdi.

"Veliaht Prens Damen," diye mırıldandı muhafızım yardımsever bir şekilde. "Kralın kardeşi."

"Selene," diye söze başladı Kral Allerick, sesi odadaki diğer herkese kıyasla daha gür ve emrediciydi, ancak konuşulanlarla pek ilgili görünmüyordu. "Tanıştırmayı sen yapmak ister misin?"

Selene.

Yunan ay tanrıçası gibi.

Beklediğimden daha yumuşak, daha tatlı bir isimdi ve yine de ona mükemmel bir şekilde uyuyor gibiydi.

"Kral Allerick, Kraliçe Ophelia. Bu Austin," dedi Selene kesin bir ifadeyle. "Sanırım eski Avcılardan birinin kuzeni."

"Ben," dedi Tallulah küçük bir sesle, elini belli belirsiz kaldırarak. Tahtın ve kraliyet çiftinin ne kadar görkemli olduğunu, uzak duvarın önünde duran Gölge olmayan üç kadını nasıl olduysa gözden kaçırdığım için takdir ettim. Bu daha da etkileyiciydi çünkü Tallulah gök mavisi vintage görünümlü elbisesi, parlak kırmızı topuklu ayakkabıları ve uyumlu kırmızı rujuyla parlak bir renk ışıltıydı. İkimize de Thibaut'nun parlak siyah saçları miras kalmıştı ama benimkiler dağınıkken onunkiler özenle kabartılmıştı. Estetiğe olan bağlılığına kesinlikle saygı duyabilirdim.

Diğer ikisi tanıdık geliyordu ama yıllardır görmediğim çeşitli Avcılar hakkında çok iyi bir hafızam yoktu.

"Oh! Bu iyi, değil mi?" Ophelia öne doğru eğilerek kuzenimle benim aramda dolaştı. Kral ona, "Onu tanımıyor musun?" diye sordu.

Ophelia başını salladı. "Çok fazla Avcı tanımıyordum. Astrid'in onu tanıdığını tahmin ediyorum ama şu anda onu ve Soren'i rahatsız etmek istemiyorum."

"Kapalı geçitten nasıl geçtiniz?" Kral Allerick sordu, sesi her şeyden çok meraklıydı. Boynuzlarının etrafını neredeyse saran bir tür taç takıyordu ve belki de şimdiye kadar gördüğüm en havalı şeydi. Kraliçe Ophelia'nın tepesinde bir yıldız olan sıradan altın tacından çok daha havalıydı ve oldukça insani görünüyordu.

Hah. Kraliyet ailesiyle tanışırken üzerimde nemli bir havlu ve yerinde durmasını umduğum gölge bir battaniyeden daha fazlasının olmasını istedim. Monarşist değildim ama saygısızca az giyinmiş hissediyordum.

"Anahtarı büyükbabamdan ödünç aldım."

Prens neşeyle, "Eğer ödünç aldıysanız, *herhalde geri vermişsinizdir*," dedi.

Gözlerimi kısarak tavana baktım ve garip obsidyen diskle tam olarak ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. "Sanırım anahtarı orada bıraktım."

Tallulah iç çekti. Onu görmeyeli yıllar olmuştu ama hatırladığım kadarıyla o her zaman benden çok daha pratik biriydi. Muhtemelen geçit anahtarını cebine koymayı unutmazdı. Ya da en azından bir çalının altına falan gömerdi.

"Peki onun üzerinde hak iddia ettin mi, Selene?" Prens Damen sordu.

Selene irkildi. "Kesinlikle hayır. Onu uyandırmak için banyoya daldırdım, yanında ek giysiler getirmediğini unutmuşum. Onun üzerinde hiçbir hak iddia etmiyorum."

Ahh. Buraya en iyi hedonist hayatımı yaşamaya gelmişim, bu yüzden neden bu kadar alındığımı bilmiyordum. Muhtemelen sesindeki sertlikten dolayı.

Görünüşe göre bunu fark eden tek kişi ben değilmişim.

"Bu fikir o kadar iğrenç mi?" diye sordu prens, ona sivri dişlerle dolu bir sırtış fırlatarak. Unvanı ve doğrudan ona hitap ettiği gerçeği göz önüne alındığında, Selene'in tüm dikkatini ona vermesi pek de şaşırtıcı değildi ama yine de bu konuda biraz tuzlu hissediyordum ki bu tamamen mantıksızdı. Her zaman ilgi arayan biri olmuşumdur ama bu benim için bile bir üst seviyeydi.

Viski benim arkadaşım değildi. Bu Whiskey'nin hatasıydı.

Selene, "Gözlemlediğim ve doğrudan söylediği kadarıyla, Austin gölge âleminde mümkün olduğunca çok sayıda Gölge ile çiftleşmek için bulunuyor," diyerek daha önceki acımasızca dürüst sözlerini tekrarladı.

Tallulah inledi ve elleriyle yüzünü kapattı.

Bundan sonra bir daha asla içmeyeceğim kesin. Sarhoş Austin cehennem gibi utanç vericiydi.

"Buraya... bir sürü Gölge'yi patlatmaya mı geldin?" Ophelia yavaşça sordu ve onay için bana baktı. "Yani, yargılamak yok. Tamam, biraz yargıladım çünkü muhtemelen o cümleyi kurmamalıydın ama hepimiz sevdiğimiz şeyleri severiz."

Bu beklediğimden çok daha soğukkanlı bir tepkiydi.

"Dişi Gölgeler mi?" diye ekledi kral. "Tercihinizin ne olduğu umurumda değil ama ilginiz dişilere yönelikse biyolojik yan etkileri olabilir."

"Um... evet?" Tereddütle cevap verdim.

"Hamilelik," diye fısıldadı Tallulah yüksek sesle, sanki sadece bakışlarının gücüyle beni insan dünyasına geri gönderebilecekmiş gibi bakıyordu. "Bir dizi hastalık bırakacağından

endişeleniyorlar.

çocuklar senin azgın dümen suyunda."

Bu fikir göğsümde bir panik sarsıntısı yarattı. Baba olmayı *çok* istiyordum ama sperm donörü gibi değil. Çocuğuma her gece masal okuyan bir baba olmak istiyordum.

Ophelia, Selene'e özür dileyen bir bakış fırlatarak, "Açıkça söyleyecek olursam," diye söze başladı. "Gölgeler arasındaki gebe kalma oranları düşük ve dişi Gölgeler için herhangi bir doğum kontrol yöntemine pek talep olmadı. Ve araştırmaların söylediğine göre, Gölge-Avcı çiftleşmeleri çok doğurgan oluyormuş. Biz insan alemi kadınları doğum kontrolü uyguluyoruz, bu yüzden şimdiye kadar acil bir sorun olmadı..."

Prens, "Her çocuğa iyi bakılacaktır," diye ekledi. "Ama eylemlerinizin sonuçları olabileceğini bilmeniz önemli. Belki de olmaz, belki de önce bir çiftleşme ısırığı gereklidir. Henüz bu bilgiye sahip değiliz."

Isırmak mı? Yeni şeyler denemek istiyordum ama kimsenin beni ısırmasını istemiyordum. Bunun için bir vazgeçme formu falan var mıydı?

"Şimdiye kadar sonuçları pek iyi anladığını göstermedi," diye araya girdi Selene. "Buraya aniden, aşırı derecede sarhoş bir halde, bir müzik aleti dışında hiçbir malzemeye gelmesine dayanarak."

Selene gerçekten yumruklarını çekmedi.

Tallulah bana dönmeden önce kraliyet çiftine yalvaran bir bakış atarak, "Bütün bunlar tartışmalı çünkü o burada kalamaz," dedi. "Sen burada kalamazsın."

"Erkek olduğu için mi?" Kral Allerick hafifçe sordu, yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. "Ne için? Hayır, orta derecede ünlü olduğu için," diye yanıtladı

Tallulah şaşkınlıkla.

"Bunu nasıl hakaretmiş gibi söyledin?" Odanın karşısındaki kuzenime kaşlarımı çatarak mırıldandım.

Gözlerini devirdi. Her şey çok kötü gidiyordu. "Austin

üçüncü geldi-"

"İkincisi."

"-Televizyondaki bir yetenek yarışmasında. Oldukça popülerdi, ancak sanırım hepimiz dans eden köpekleri yenmenin zor olacağını biliyorduk."

Tallulah'a öylece bakakaldım, çok rahat bir şekilde üzerime yığıldığı ihanet katmanlarıyla yaralanmıştım. "Her neyse, internette çok fazla hayranı var ve insan aleminden kaybolması çok ses getirecek.

çok fark ettim," diye bitirdi Tallulah, yüzü hafifçe kızarmıştı. Muhtemelen hem Kral Allerick hem

de Prens Damen televizyonlardan ya da dans eden köpeklerden ne anlayacaklarını bilemiyorlarmış gibi göründükleri için.

Kral sıkılmış bir ses tonuyla, "Bu *bizim* sorunumuz gibi görünmüyor," dedi. "İnsanlar onun gizemli bir şekilde öldüğünü düşüneceklerdir. Belki de sarhoşken geçirdiği bir kazada."

İlk izlenimlere bakılırsa, gerçekten de korkunç bir izlenim bırakmıştım. "Ayrılmadan önce herkese yokluğumu açıkladım. Austinator'ların öldüğümü düşünmelerine izin veremezdim, bu zalimlik olurdu."

Belki @ThibautMyBackOut ile şahsen hiç tanışmamış olabilirim ve bazen benim için biraz yoğun olabiliyorlardı, ama onların iyiliğini önemsiyordum.

"Lütfen, *lütfe*n bize yokluğunuzu hayranlarınıza önceden nasıl açıkladığınızı anlatın," diye karşılık verdi Tallulah, sesi rahatsız edici derecede kızgındı.

"Orta derecede ünlü mü yoksa hayranları mı var?" Selene, tüm odanın dikkatini çekerek, hınzırca araya girdi.

İşte yine seksi, kendinden emin Selene. Tüm dişi Gölgele onun gibi miydi?

"İlımlı lejyonlar," diye cevap verdim, telaşlı Tallulah'ı cevap vermekten kurtardım. "Ve tüm hayranlarımı sevdiğimi ve takdir ettiğimi, ancak şöhrete ara verdiğimi ve özel bir vatandaş olarak hayatıma odaklanmak istediğimi belirten bir açıklama yazdım."

Kısa ve tatlı. Süper profesyonel. Çok şık.

"Sen... bir basın açıklaması falan mı gönderdin?" Ophelia kaşlarını çatarak sordu. "Temel olarak. Notlar uygulamamda yazdım ve ekran görüntülerini tüm sosyal medya hesaplarımda paylaştım."

Tallulah sonunda hatırladığım, her zaman eğlenen kuzenine benzeyerek, "Elbette öyle yaptın," diye mırıldandı. "Ne kadar da ünlüsün."

"Öldüğünüzü düşünmelerine izin verseydiniz daha iyi olmaz mıydı?" Prens Damen şaşkınlıkla sordu.

"Bunu yapamam! Bakın, bazı Austinatörler biraz fazla olabiliyor, ancak çoğu harika ve onlara gereksiz stres yaşatmak istemiyorum."

Saygısızlık etmek istemem ama hiçbiri internet şöhretinin tehlikeli sularında gezinmemiş olsa da herkesin bu konuda bir fikri vardı. Odadaki insanların ve Gölgele'in çoğu aynı anda konuşmaya başladı, ancak kraliçe boğazını temizlediğinde sessizleşti.

"Sanırım herkesin söylemeye çalıştığı şey, kamusal yaşamınızı geride bırakma niyetinde olduğunuzu açıklayarak *daha fazla* gizem yaratmış ve *daha fazla* spekülasyona davetiye çıkarmış olabileceğiniz. Müzik kariyerinizin takipçisi olmayan insanlar bile bu entrikadan etkilenip sizi takip etmeye başlayabilir."

Prens Damen, "Bu kendi başına bir sorun değil," diye düşündü. "En azından bizim için. İnsanlar bu diyara seyahat edemez."

"Hayır," diye kabul etti Ophelia. "Ama Avcılar için olabilir. Austin'in geçmişini, ailesini, büyüdüğü yeri ve benzerlerini araştırmak doğrudan onlara götürür. Konsey bundan hoşlanmayacaktır."

"Sizce hareket tarzları ne olacak?" Kral Allerick karısına sordu. Bu kısa etkileşimden, kralın karısına başkalarına baktığından farklı bir gözle baktığı ve onun fikirlerine saygı duyduğu anlaşılıyordu.

Şimdiye kadar, türler arası ilişki sütununda pek çok olumlu şey görüyordum ve çok fazla olumsuzluk görmüyordum. Belki pençeler. Biraz korkutucuydular.

Ve şu ısırma olayı. Hala süper değil. Vücudumun herhangi bir yerinde, ama bazı bölgeler hakkında diğerlerinden daha güçlü hissettim.

Ophelia dudaklarını büzdü. "Astrid bu soruya daha iyi cevap verebilir. Sanırım Avcılar onun peşine düşebilir ama bu riskli bir teklif olur çünkü sayıca azlar ve bu diyarda fiziksel olarak büyük bir dezavantaja sahipler. Daha çok..." diye devam etti ve bana tereddütlü bir bakış attı.

Tallulah sözlerini acımasızca bitirdi: "Büyük olasılıkla sahte bir ölüm numarası yaparak bu işin önüne geçmeye çalışacaklar." "Bu da onu tekrar ele geçirirlerse gerçekten öldürmek zorunda kalacakları anlamına geliyor. Büyükbabam bundan hoşlanmayacaktır ama *tüm* Avcıların güvenliğinden ve gizliliğinden nihai olarak Konsey sorumludur."

Bunu duyunca yüzüm kızardı. Elbette, Avcılar Konseyi'nin acımasız olduğunu her zaman biliyordum ve benim için belirledikleri sınırlara uymaya dikkat ediyordum, ancak *hayatımın* onlarla birlikte risk altında olduğunu hiç hissetmemiştim. Belki de Avcılar söz konusu olduğunda biraz saf davranmıştım.

Kral arkasına yaslandı ve Ophelia'nın kıvılcıll saçlarının telleriyle oynadı. Süper keskin pençelerin boğazından bir santim uzakta olmasına aldırmıyor gibiydi. Belki de pençe meselesi anlaşmayı bozan bir şey değildi.

Sadece diş meselesi.

Kral Allerick sonunda, "Gölge Diyarı'na gelmek isteyen tüm eski Avcılara sığınma teklif ettim ve bu sözlerimin arkasındayım," dedi. "Avcılar Konseyi'yle daha fazla anlaşma yapılmayacağını söylemeye gerek yok; sözlerine sadık olmadıklarını çoktan kanıtladılar."

Ophelia yüzünü ekşiterek onayladı.

"Bununla birlikte," dedi nazik bir sesle ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Gölgeler'in ve gölge diyarının güvenliğine öncelik vermek dışında kalmak ya da herhangi bir şey *yapmak* zorunda değilsin. Eğer ayrılmak isterseniz, gitmekte özgürsünüz. Selene sana aradan geri dönerken eşlik edebilir ve seni istediğin bir yere götürebilir, geldiğin geçide geri dönmene gerek yok."

"Ama muhtemelen bunu şimdi yapmalısın, onlar seni öldürüp işin içinden çıkmanın daha kolay olduğuna karar vermeden önce." Prens Damen bu tüyler ürpertici sözleri gerçekçi bir dille

söylemişti ama sesinde bir parça acıma hissi de duyduğumu sanıyordum. "Peki, ne olacak? Onlardan vazgeçebileceğinden emin misin... onlara ne diyorsun? Austinatörler mi?"

Uzun bir nefes aldım. Portal anahtarını çaldığımda, zil zurna sarhoş olduğumda ve aralara daldığımda tüm artılarını ve eksilerini düşünmüş değildim. O zamanlar iç karartıcı bir gerçeklikten eğlenceli bir kaçış, yeni bir macera ve kaybettiğim yaşam tutkusunu yeniden keşfetme şansı gibi görünmüştü ve bu kadarını düşünmüştüm.

Selene beklentiyle bana bakıyor, bir cevap bekliyordu. Geri dönmek istediğimi söylememi bekliyordu. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum çünkü yüzü bana devam etmem için hiçbir şey vermiyordu. Belki de sadece bir titreşim alıyordum.

Belki de kalmak için en mantıklı sebep bu değildi ama birdenbire onun benden beklentilerini yıkmak için harekete geçtiğimi hissettim.

"Kalmak istiyorum."

Biri inledi. Tallulah olduğundan oldukça emindim.

Kral bir kez başını salladı ve karısına doğru dönmeden önce bana bir bakış attı. Görünüşe göre ihtiyacı olan tüm güvence buydu. Belki de daha çok eli kolu bağlı bir liderdi.

"İzninizle Majesteleri," diye başladı Selene, sesi *kesinlikle* gergindi. "Avcıların harekete geçmesini beklerken onun güvenliği kısa vadede bir sorun olabilir. Ayrıca, buradaki tek erkek Avcı olduğu ve şimdiden bazı fevri davranışlar sergilediği gerçeği-

"Evet, sanırım şimdilik ona göz kulak olmanız en iyisi," diye kabul etti Kral Allerick, Selene'le konuşurken ama hâlâ Ophelia'ya odaklanmışken.

"Ben mi?" diye onayladı Selene. Belki de tenime vuran gölgeleri bu fikir karşısında ne kadar dehşete kapıldığını gösteriyordu.

Allerick sözlerine şöyle devam etti: "Eminim Soren buna biraz daha yön vermek isteyecektir ama önce ona eşine alışması için biraz zaman tanımak istiyorum."

Bu kelimede çok *ilkel* bir şey vardı. *Dostum*.

"İzlendiğini *hissetmeni* istemiyoruz, Austin," diye ekledi Ophelia aceleyle, bir elini kocasının koluna dayayıp dikkatle bana bakarak. "Gölge Diyarı, Avcılardan vazgeçen herkes için bir sığınak olmalı. Burada rahat olmanı istiyoruz. Gerçekten izlenmeye ihtiyacı var mı?"

"Selene beni izlerken rahat olurum," diye cevap verdim, her iki durum da umurumda değilmiş gibi omuz silktim. Neden onunla uğraşıyordum ki? Bundan emin bile değildim. Belki de bir tür yozlaşmış olduğumu ima edip durduğu içindi. "Selene'in yanında kendimi güvende hissediyorum," diye ekledim, kraliçenin yararı için biraz daha kalın bir şekilde.

Tallulah, "Selene seni uykusunda bile öldürebileceğine göre ne kadar da aptalsın," diye mırıldandı.

"Bunu kesinlikle biliyorum," diye herkesi temin ettim. "Yani, burada yaşamanın cazibesinin büyük bir kısmı da bu, değil mi? İlave risk, sürekli adrenalin. Bu sadece benimle ilgili bir şey olamaz."

Tallulah gözlerini kısarak bana baktı. "Her an ölebileceğimi bilmenin burada bulunma nedenlerim arasında en üst sıralarda yer aldığını söyleyemem."

Omuz silktim. Bir eşi varmış gibi görünmüyordu. Belki de nedeni buydu?

"*Sadece* seni koruyor olacağım," diye açıkladı Selene, parlayan yeşil gözlerini tüm gücüyle bana çevirerek. "Başka bir şey değil."

"Tabii ki. Sen bir profesyonelsin, sadece işini yapıyorsun, bunu tamamen anlıyorum." Boğazından sessiz bir ses çıkardı, sesi tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu. "Yemin ederim, ben çapkın değilim. Göreceksiniz."

"Eminim yaparım," diye mırıldandı.

Kral Allerick, "Her şey hallolmuş gibi görünüyor," dedi. "Elbette Austin'in Gölgele ve Avcılar arasındaki ilişkiler konusunda -hem geçmiş hem de şimdiki zaman- bilgilendirilmesi gerekecek. Selene, senin yapabileceğini sanmıyorum...?"

"Elbette Majesteleri." Selene alçak sesle eğildi ve krala hürmet gösterme konusunda rol yapmadığını düşündüm. Eğilmek zorunda mıydım? Bu kavram bana ters geliyordu ama ne benim krallığım ne de benim maymunlarım. Ya da bunun gibi bir şey. Dikkatini bana çevirdi, neredeyse sinirden titriyordu. "Gel bakalım Austin. Gölgele âlemine hoş geldin."

Bölüm 4

SELENE

N Bunlardan biri planladığım gibi gitmişti. Soren'in neden Muhafızların *Kaptanı* olduğunu ve benim neden asla o pozisyona sahip olamayacağımı hatırlattı. Soyum bana engel olmasaydı bile, Kaptan Soren, öngörülebilir gelecekte asla sarhoş bir Avcı'nın özel koruması olarak görevlendirilmeyecekti.

Astrid bu diyara ilk geldiğinde onu izlemekle görevlendirildiğini sanıyordum ama Astrid gerçek bir tehditti.

Austin arkamdan geliyordu, kendi kendine garip ama nahoş olmayan bir melodi mırıldanıyordu ve kokmuş likör kokuyordu. Taht odasında bana sürekli meydan okuyan bakışlar attığı için, yalnız kaldığımızda bir tür yüzleşme girişiminde bulunmasını bekliyordum ama görünüşe göre şimdilik hiçbir şey söylememekle yetiniyordu.

Onun oluşturduğu tek tehdit benim akıl sağlığımdı.

"Kışlada uyandığın odaya geri döneceksin. Elverston Evi'nde diğer eski Avcılarla birlikte kalırsan seni yeterince izleyemem, orası Gölgesiz bir bölge. Benim varlığım olmadan kendini güvensiz hissetmeni istemem," diye ekledim.

Austin bana tembel bir sırıtış fırlattı, yüzünde özürden eser yoktu. Bütün Avcı erkekleri bu kadar sinir bozucu muydu? Belki de Astrid'in gönüllüleri toplarken hiç birini getirme zahmetine

girmemesinin nedeni buydu.

Buraya taşın. "Çok nazıksınız."

Onu kışlaya yerleştirdikten sonra ne *yapmam gerekiyordu*? Muhtemelen düzenli beslenmeye, dinlenmeye ve teşvik edilmeye ihtiyacı olacaktı ve ben Muhafızların bir parçası olarak görevlerimi bırakmak istemiyordum. Andrus ve Galen her zaman bir hata yapmamı ve rütbemin düşürülmesini umarak bekliyorlardı. Beni ne kadar rahatsız ettiklerini kimsenin görmesine izin vermezdim ama oluşturdıkları tehdidi görmezden gelmek aptallık olurdu.

Austin saray bahçelerinin kenarından geçerken gri bir çiçeğe uzandı ve elini çiçeğe temas edemeden tokatla uzaklaştırdım.

"Zehirli," dedim ona, tam zamanlı bakıcılık sorumluluğundan zaten bıkmış bir halde, Austin'in elinin arkasındaki dört ince kırmızı çizgiyi incelediğini fark ettiğimde iki kere düşünmeden önce. "Bu *kan mı*?"

Cevabı zaten biliyordum -Avcıların kırmızı kan akıttığını bilecek kadar Astrid'le vakit geçirmiştım ama bu zengin, parlak renk beni büyülemekte asla başarısız olmamıştı.

Ve bu durumda, beni dehşete düşürüyor.

"Çok keskin pençelerin var. Bunlar hakkında ne hissedeceğimi merak ediyordum," dedi Austin hafifçe, elini bir o yana bir bu yana çevirip yarasına her açıdan bakarak. "Şimdiye kadar çok iyi sanırım. Her şey buranın tehlikenin sınırında, çiğ, ilkel duygusallığına katkıda bulunuyor, biliyor musun?"

"Hayır. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Sen... ağır yaralı değil misin?" Onu tekrar yaralamamak için ellerimi arkamda tutarak rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Kokusu hâlâ korkup korkmadığını anlamam için çok kirliydi.

Sorumlum yaralanırsa pozisyonumu kaybeder miyim? Sadece benim gözetimim altında değil, özellikle benim *tarafımdan*? Bu noktada Andrus ve Galen'e işimi hediye etmiş sayılırdım. "Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Sadece bir sıyrık." Austin gülümseyerek bir sıra küt, beyaz dişini gösterdi. Güzel dişlerdi. Zararsız dişler, ama düzgün ve bakması hoş.

Bu düşünce tarzından hiç memnun olmadığımı için irkildim.

"Tipim değilsin," diye ağzımdan kaçırdım ve bunu söylediğim için kendimden dehşete düştüm. Aksine gülümsemesi daha da genişledi, kaşları endişe verici bir şekilde yukarı kalktı. "Öyle değil miyim?"

"Bu konuda açık olmak istiyorum." Bunu neden söylemişim ki? Taht odasındaki kışkırtıcı tavrı sandığımdan daha fazla sinirime dokunmuş olmalıydı. "Seni incitmek istememiştım. Çok

kırılgansınız. Deriniz ta yaprakları gibi."

Austin'in ifadesi değişti ve sergilediği duygu her ne ise, gülümsemesi kadar hoş değildi. "Kesinlikle fark ettiğimden daha kırılganmışım, en azından bu dünyada."

"Bu seni üzüyor," diye tahmin ettim, ağzının hafifçe eğilmesine ve sesinin tonuna bakarak bir tahminde bulundum. "Korkmana gerek yok, kırılgan adam. Seni korumakla görevlendirildim ve görevimi ciddiye alıyorum. Bundan sonra pençelerimi senin üzerinde kullanırken daha dikkatli olacağım."

"Lütfen bana kırılgan adam deme," diye sordu Austin, biraz acı çekmiş görünüyordu. "Egom ancak bu kadarını kaldırabilir."

Bunu düşündüm. Buraya utanmazca gelişinden sonra bir egosu *olabileceğini* düşünmemiştim sanırım. "Pençelerime dikkat edeceğim ve gelecekte kırılganlığına işaret etmeyeceğim. Bana karşı hissettiğin *güven* duygusunu sarsmak istemem," diye kestirip attım.

"Uyandığımda gördüğüm ilk yüz sendin. Belli ki sana bir güvenlik ve rahatlık figürü olarak yapışmışım."

"Hayır, yapmadın. Bence seni banyoya attığım için intikam almaya çalışıyor olabilirsin."

Austin sırttı. "Aslında herkese sürekli bir tür sapkın olduğumu söylediğim için. Aslında değilim, biliyorsun."

"Bunu hep birlikte göreceğiz."

Kokusu içkinin iğrenç kokusuyla zehirlenmediğinde, niyetinin ne olduğunu gerçekten anlayabilirdik.

Austin'in köşedeki kutusuna yerleştirmeden önce sevgiyle kontrol ettiği enstrümanından başka hiçbir şeyi olmadığından, odasına yerleşmesi hiç zaman almadı. Bu da benim bu adamla ne *yapacağım* sorusuna geri döndüğüm anlamına geliyordu.

Burada oturup onu gözlemlemekten çok daha önemli işlerim vardı. Onu izlemesi için bir başkasını görevlendirebilirdim ama bu fikir bana pek uygun gelmedi. Kraliyet fermanıyla o benim sorumluluğumdaydı.

"Peki, uh. Eğlenmek için ne yaparsın?" Austin odanın çevresinde dolaşarak, sade siyah ahşap mobilyaları hafif bir ilgiyle inceleyerek sordu. Elleri boş şifonyerin üzerinde gezindi. En azından *orada* onu zehirleyebilecek bir şey yoktu. Çok... dokunsaldı.

"Sarayda bulunuyorsam ya görevdeyimdir ya da eğitim yapıyorumdur. Eğer bunlardan birini yapmıyorsam, başka bir yerde olmayı tercih ederim."

"Saray insanı değil misin?" Austin sordu. "Ya da bir kışla insanı, belki?"

İkisi de.

"Ben bir insan değilim. Ben bir Gölge'yim."

Austin sırtıttı. "Demek öylesin. O zaman her şeyden uzaklaşmak istediğinde gölge diyarındaki en iyi yerler nereler?"

Cevap vermek için bir an tereddüt ettim. Sorumluluğumdaki kişiyle sıradan bir sohbeti teşvik etmek istiyor muydum?

Onun burada, kışlada kalması zaten çizgileri biraz bulanıklaştırıyordu.

Avcılara karşı doğuştan gelen bir güvensizliğim de vardı. Eğer Austin fikrini değiştirip insanlar alemine dönerse, burada edindiği tüm bilgileri de beraberinde götürecekti.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye güldü Austin, onu buraya geri getirdiğimde üzerine bıraktığım yatağa otururken. "Bunu ciddi ciddi düşündüğünü görebiliyorum."

Ben onu anlamakta zorlanırken onun beni okumayı başarması ne kadar sinir bozucuydu.

"Buraya nasıl ve neden geldiğiniz konusunda yalan söylüyor olabilirsiniz. Ne de olsa portal anahtarına erişiminiz vardı, bu da sanırım bir miktar yetki sahibi olduğunuzu gösteriyor."

"Biraz bile değil, ben sadece harika bir hırsızım." Austin durakladı, düşünceli görünüyordu. Ya da en azından yüz ifadesiyle ilgili en iyi tahminim buydu. "Aslında, muhtemelen iyi bir hırsız değilim çünkü ofise girenin ben olduğuma dair oldukça fazla kanıt bıraktım. Anahtarı kimin aldığına dair *hiçbir* şüphe kalmayacak."

"Kulağa korkunç bir hırsızmışsın gibi geliyor."

"Öyle, değil mi? Tamam, boş ver. Benim herhangi bir yetkim yok ve iyi bir hırsız da değilim. Belki de şans benden yanaydı. İşin içinde dans eden köpekler olmadığı sürece genelde oldukça şanslı bir adamımdır." "İnsan diyarı kulağa çok tuhaf bir yer gibi geliyor."

"Muhtemelen öyledir. Orada çok zaman geçirdiniz mi?"

Başımı yana eğip onu inceledim. Soru samimi görünüyordu ve bu eski Avcının kraliçemizle aynı kalıpta mı yaratıldığını merak ettim. Yani, Avcıların içinde doğmuş ama bir şekilde ayrı. Kan bağıyla bağlı oldukları paralı askerlerin nasıl çalıştığından habersiz görünüyorlardı.

"Anlaşma bozulup Gölgeler gölge diyarına çekilene kadar, tüm Gölgeler'in reşit olduklarında yaptığı gibi, beslenmek için düzenli olarak karanlığın örtüsü altında insan diyarına seyahat ettim. Bu son derece riskli bir görevdi. Orada mümkün olduğunca az zaman geçirdim."

"Doğru. Sanırım tüm bu avlanma olayı pek de eğlenceli bir deneyim olmadı." Austin kaşlarını çattı ve sanki söylediklerim üzerinde derinlemesine düşünüyor gibiydi.

Belki de çok iyi bir oyuncuydu, ama bilgisiz olması daha muhtemel görünüyordu. Ya da belki biraz aptal.

"Seni bu odaya kilitlersem yeterince korunmuş hissedecek misin? Benden başka kimse kilidi açamayacak."

Austin bana göz kırptı ve gözlerinin etrafındaki kızarıklığın çoğunun solduğunu fark ettim. "Hayır."

Hayal kırıklığımı gizleyemeyerek ofladım. "Kendini birkaç saat eğlendiremez misin? Sarayda her gece bir ziyafet var, eski Avcılar yemeklerini orada yiyor. Akşam olana kadar kendini oyala, ben de sana yemek salonuna kadar eşlik edeyim."

Austin ellerinin üzerinde geriye yaslandı ve bana biraz mahcup bir gülümseme verdi. "Sanırım bu adil, çünkü şirketimi sana zorla kabul ettirdim."

"Sayılır," diye kesin bir ifadeyle kabul ettim. Bu *bir türden* çok daha fazlasıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı? Yiyecek, belki? Musluktan akan su içilebilir ve orada sizin için bir fincan var. Saray mutfaklarından günde üç kez kışlaya yiyecek getiriliyor, kalan bir şey olup olmadığına bakabilirim."

Austin içini çekti, bir gümbürtüyle yatakta geriye doğru yığıldı ve gözlerini tavana dikti. Hâlâ gölgelerimle kaplıydı ve gölgeler de onunla birlikte yer değiştirmiş, hareketleri savunmasız boğazının tamamını bana göstermişti. Bu adamın kendisinden başka kimsenin güvenliğine tehdit oluşturmadığının kesin bir kanıtıydı.

"Kesinlikle viskiyi fazla kaçırmışım. Şu anda yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Akşam yemeğine kadar bekleyeceğim. Fazladan bir battaniye alabileceğimi sanmıyorum?"

Böylesine makul bir isteği ona çok görmezden gelemezdim. Özellikle de kabul etmek istemese de çok kırılğan *olduğu* için.

"Size bir battaniye getireceğim ve içinizin rahat etmesi için kilidin nasıl çalıştığını göstereceğim."

Gölgelerim kilidi yerine sabitlemişti ve sadece benim güç imzam onları serbest bırakabilirdi, Austin bunu hiç anlamadığı açık olsa da memnun görünüyordu.

Odamdan bir battaniye getirdikten sonra Levana, diğer eski Avcıların kendi koleksiyonlarından topladıkları kıyafetlerden oluşan bir bohçayla salonda belirdi.

Levana merakını gizleme zahmetine girmeden, "Uymaları pek mümkün değil ama en azından onu kendi gölgelerinizle örtmeniz gerekmeyecek," diye yorum yaptı. Soren dışındaki tüm muhafızlar arasında onu en katlanılabilir buldum. Levana mantıklı biriydi ve kendi işine bakıyordu; kraliçeyi bizzat koruyordu.

"Bu benim gölgelerime tercih edilir," diye kabul ettim.

Levana bir an bekledi, muhtemelen daha fazla konuşmayacağını kabul etmeden önce detaylandıracağını umuyordu ve saraya geri döndü.

"Austin, senin için kıyafetlerim var," diye duyurdum, gölgelerimle kapının kilidini açtım ve açmasını bekledim. Mahremiyeti yokmuş gibi hissetmesini istemiyordum.

"Harika." Işıl ışıl bir gülümsemeyle kapıyı açtı, hâlâ kalçalarında bir havlu vardı ve başka bir şey yoktu, çünkü gölgelerimin dağılması için yeterince uzaklaşmışım.

Göğsündeki mürekkepli çizimlere çok yakından bakmak istemediğim için kıyafetleri ve battaniyeyi kollarına ittim.

Yine de kendimi *biraz* bakmaktan alıkoyamadım. Gövdesinin üzerinden boynuna doğru sürünerek ilerleyen yılanlara benziyorlardı.

"Onları size bırakacağım, viziteye çıkacağım ve kısa süre sonra döneceğim. Burada rahat mısınız? Rahatsız edilmeyeceğiniz konusunda sizi temin ederim."

"İyi olacağım." O saçma sapan neşeli gülümsemelerden biri daha. Bir damla bile dikkat yok.

Kapıyı suratına kapatıp arkamdan kilitledikten sonra arazide iki tur attım ve geçtiğim muhafızlara kışlada eski bir Avcı'nın kaldığını ve rahatsız edilmemesi gerektiğini söyledim. Meraklı oldukları belliydi ama kral ve kraliçeden bahsetmek işbirliği yapmaları için yeterliydi. En azından şimdilik.

Hiçbiri Kaptan Soren'e bana çektirdikleri kadar sıkıntı çektirmedi. Onlarla mümkün olduğunca az iletişim kurmak için elinden geleni yapsa bile, kendilerinden biri olduğu için ona saygı duyuyorlardı.

Bir saat sonra barakalara geri döndüm, Austin'in kapısının kilidini açtım ve varlığımı tekrar duyurdum.

"İçeri gel!"

Sesi tuhaf ve boğuktu, bir şekilde yaralanmadığından emin olmak için aceleyle kapıyı iterek açtım. Belki de onu gözetimsiz bırakmak bir hataydı.

Uzun bir süre öylece baktım, gördüklerimi anlamaya çalışıyordum. Austin ona verdiğim yedek battaniyeyi yere sermişti ve anlamaya bile başlayamadığım bir pozisyonda üzerinde oturuyordu. Bacakları bükülmüştü ve tüm üst bedeni arkasındaki duvara bakacak şekilde bükülmüştü, kolları doğal olmayan şekillerde bükülmüştü.

"Gece vakti, ne yapıyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde sordum. Bir insanı yalnız bırakırsan böyle mi olurdu? Kendini bir düğümün içine mi sokmuştu? Kendini çözebilir miydi?

"Yoga." Uzuvarlarını daha mantıklı görünen bir pozisyona geri getirdi ve ellerini kullanmadan ayağa kalkmak için itti.

"Bu kıyafetle yemeğe çıkamazsın," dedim, ben ayrıldıktan sonra giydiği kıyafetlere bakarak. Ya da eksikliğine. Gri pantolon *müstehcen bir şekilde dardı* ve ayak bileklerine tam olarak ulaşmıyordu ve bir gömleği tamamen terk etmişti.

Gözlerimi kaçırarak arkasındaki duvarda bir noktaya odaklandım. Ona bu kadar az şey giyerek bakmak oldukça uygunsuz hissettiriyordu ve pantolonunun darlığı hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu.

"İdeal değil," diye kabul etti Austin. "Bayanların hepsi benden çok daha kısa, bu yüzden en bol eşofman altları bile üzerime tam oturmuyor."

Burada, gölge diyarında birkaç kıyafet *vardı*. Gidip kız kardeşimin evinden birkaç tane getirmem uzun sürmezdi. Ama bunları giyerek yemek salonundaki ziyafete katılması zordu; paçavradan farksız sayılırlardı. Hayır, bu işe yaramaz.

Volta atıyordum, gölgelerim etrafımda tedirginlikle titriyordu.

Hiçbir kaynağı olmayan bir insanla nasıl başa çıkabilirdim ki? Özellikle de arkamı döndüğüm anda kendini garip pozisyonlara sokan birine?

"Ben hallederim," dedi Austin, kıyafet torbasını yatağın üzerine bırakırken sanki hiç umurunda değilmiş gibi gülümseyerek. "Kat kat giyineceğim ve buna boho diyeceğim. Şu elmacık kemiklerini gördün mü? Bu çene çizgisini? Her şeyin içinde iyi görünüyorum."

"Dalga mı geçiyorsun yoksa geçmiyor musun anlayamıyorum."

"Takılıyorum. Yani, çoğunlukla. Kendimi kemik yapısı açısından oldukça kutsanmış görüyorum." Geceye kadar, bu sinir bozucu yaratığa ne yapacaktım?

Sonunda gitmeye hazırdı, gömleğinin bir kısmını yırtarak gövdesini örtecek şekilde aşağı çekmiş ve üstüne dar bir kazak geçirmişti. Ayrıca akıllıca bir hareketle beline bir kazak daha bağlamış, böylece vücudunun en dikkat dağıtıcı bölgesini gözlerden saklamıştı.

"Botlarım hala ıslak." Austin bana sert bir bakış attı ve bunun sorumluluğunun biraz da bende olduğunu düşündüm. "Ama ayakkabısız gideceğim. Gölgeler ayakkabı giymez, değil mi?"

"Derimiz sizinki kadar kırılgan değil ama şimdilik idare eder." Kraliyet ailesi geceye giriş yapmadan önce yemek salonuna gitmemiz gerekiyordu. Austin geç kalmadan da yeterince dikkat çekecekti zaten.

Neyse ki, saraya giden dolambaçlı yolda ilerlerken bana sessizce ayak uydurmaktan memnun görünüyordu. Ben yokken tekrar banyo yapmış mıydı? İçkinin kokusu azalmış gibi görünüyordu ama yine de doğal kokusunu seçemiyordum.

Saraya girdikçe daha da huzursuzlaştı ve koridordaki dekoratif heykellere dokunmak için uzandığı

için iki kez onu uyarmak zorunda kaldım.

"Buradan," diye gereksiz bir talimat verdim ve alçak seslerin geldiği açık çift kapıyı işaret ettim. Austin oldukça yeşil görünüyordu. İnsanlar çok ilginçti.

"Pekâlâ." Doğruldu, omuzlarını geriye attı ve kollarını salladı. Daha önce kendini bir düğüme doladığı için hâlâ gergin olduğunu hayal ettim. "Hadi yapalım şunu."

Bir adım geriden takip ediyordu ama şimdi gelip yanımda durdu. Belki biraz mesafe koymalıydım ama solgun teni ona acımama neden oldu ve salona birlikte girdik.

Genellikle sarayda mutlu bir şekilde görünmez olarak dolaşırdım. Ne de olsa işimi yapmak için buradaydım. Sarayda yaşayan süslü, yüksek soylu Gölgeler'in bana bakması benim için önemli değildi.

Gerçi şimdi öyle değillerdi. Çoğunlukla ona bakıp beni Austin'in kişisel koruması olarak görmezden geliyorlardı ama yine de her zamanki ilgime kıyasla sarsıcı bir ilgiydi bu.

"Bu normal mi?" Austin ağzının kenarından fısıldayarak konuşurken kolunun benimkine değeceği kadar yakınımaya eğildi. Bir zamanlar gelecekteki çocuğumun potansiyel babası olarak gördüğüm Kael'e baktım ve yanımdan geçerken bizi dikkatle izlediğini gördüm.

"Hayır. Sen bir garipsin ve sana ona göre bakacaklar." "Oh.

Belki de sana bakıyorlardır."

Alay ettiğinden neredeyse emindim. Bunu ilk elden hiç deneyimlememiştim -Astrid alay etmezdi- ama Austin'in gözlerinde kraliçede sık sık fark ettiğim o parıltı vardı.

"Ben başkalarının gözlerini dikip bakacağı türden bir Gölge değilim," dedim ona açıkça, tüm bu ilgiden ne kadar huzursuz ve rahatsız hissettiğimi ele vermeye hevesliyken gölgelerimi yerinde tutmaya odaklanarak. "Seni kuzeninin yanına bırakacağım."

"Ooh, gel buraya otur, Avcı adam!" Masasının önünden geçerken Vespera cıvıladı, Austin'e yer açmak için yanındaki kadına çarptı.

"Tabii kuzeninle oturmamayı tercih *etmezsen*," diye ekledim. Vespera'nın tutkulu, kısa ömürlü romantik ilişkilere olan eğilimi ve Austin'in sadece zina yapmak için burada olan bir çapkın olmasıyla, yıldızlarda yazılı bir eşleşme gibi görünüyorlardı.

"Tallulah ile oturmak istediğimden emin değilim. Buraya taşınmam konusunda pek de destekleyici değildi."

Çok pratik nedenlerden dolayı, diye düşündüm kendi kendime.

"Oh, acele et ve otur, bütün gün seninle tanışmak için çok heyecanlandım!" Vespera, ona yaklaşmasını işaret ederek, dilediğini yapacağından hiç şüphesi olmadığını söyledi. "Bir *erkek*. Ne kadar heyecan verici. Benim adım Vespera. Gel otur, otur. Tam buraya, yanıma."

Austin tereddüt etti. "Selene nereye oturacak?" Vespera başını yana eğdi. "Kim oturacak?"

Austin irkilerek bana baktı. "Selene. Bu Selene. O burada." "Oh!" Vespera güldü. "Şey, buraya *yemek yemeye* gelmedi. Korumak için burada."

"Kesinlikle," diye kabul ettim aceleyle, bir adım geri çekilerek.

"Gerçi şu anda bir muhafıza pek ihtiyacı yok," diye ekledi Vespera, Austin'i yanına çekip bana sırtını dönerek. Bu açıkça bir görevden almaydı ama saray mensuplarından emir almadığım için olduğum yerde kaldım. Ben Austin'in muhafızıydım, akşam yemeğinin ortasında hayranları tarafından ölümüne okşanmak için sorumluluğumu terk edecek değildim.

"Selene'e ihtiyacım var," dedi Austin, Vespera kollarını tekrar okşamaya başladığında ihtiyatlı bir şekilde kollarını onun ulaşamayacağı bir yere çekti. Muhtemelen narin bedeninde bir dizi pençe izi daha oluşmasından çekiniyordu. "Ona tamamen bağımlıyım, bunu krala kendim söyledim. Onsuz kaybolurdum."

"Erkek Avcı, daha yeni geldin. Henüz çok çeşitli arkadaşlarla karşılaşmadın," dedi Vespera, sesine hırçın bir ton katarak.

"Buyurun," dedi Lucienne Austin'in diğer tarafından, en iyi etlerle dolu bir tabağı onun önüne iterek. "Biraz yemek. Benim adım Lucienne."

"Oh, şey, teşekkür ederim. Bunu yapmanıza gerçekten gerek yoktu-"

"Al! Sana biraz şarap doldurdum!" Cosima masanın öbür ucundan araya girdi, ona doğru itirmek için acele ederken sıvı kenarlara sıçradı.

"Cosima!" Vespera vücudunu Austin'inkine daha da yaklaştırmak azarladı. "Bizi utandırırıyorsun. Bunun için üzgünüm, çok... hevesliler. Senin için çok bunaltıcı olmalı. Bana kendinden bahset, erkek Avcı."

"Şey, çoğu insan bana Austin der. Ayrıca, burada eski Avcı dediğimize eminim...?" Sanki bu konularda otorite benmişim gibi dönüp bana baktı. Bir yanıt bekliyor gibi görüldüğü için ona belli belirsiz bir baş sallama hareketi yaptım ve o da konuşmasına dönerken bu hareketi daha kendinden emin bir şekilde tekrarladı. "Doğru, eski Avcı. İnsanlar aleminde müzisyendim."

"Korodaki gibi mi?" Cosima öne doğru eğilerek umutla sordu.

Neredeyse gülecektim. Benim geldiğim yerde müzik önemli bir eğlence biçimiydi. Gürültülü ve gayri resmiydi ve her şarkıya uygun bir dans vardı. Bu Gölgele'ın hepsi sarayda yaşayan havasız üst sınıfın arasında büyümüştü, özel günlerde ara sıra kullanılan hafif koro müziğinden başka bir

şey duyduklarından şüpheliydim.

"Tam olarak bir koro gibi değil," diye yavaşça cevap verdi Austin. "Ben solo bir sanatçıyım."

"Vay canına, bu çok ilginç," dedi Vespera dalgınca, tabağını masanın ortasındaki tabaklardan aldığı etlerle doldururken. "Umarım bir ara saray için bir gösteri yaparsınız. Belki bunu Kral Allerick'e önerebilirim? Gezici eğlence grupları bugünlerde çok sıkıcı."

"Kesinlikle katılıyorum-" diye söze başladı Lucienne ama Vespera'nın sözü henüz bitmemişti, ona sabırsız bir bakış attıktan sonra seyahat eden grupların yorgunluğundan uzun uzun yakınmaya başladı.

Dikkatimi çevreme yönelttim, alışılmadık bir şey var mı diye salonu taradım, Astrid'in bizi kıl payı kurtardığı kazadan sonra bu kez tavan kirişlerini kontrol etmeyi ihmal etmedim. Akşam yemeğinde saray mensuplarının konuşmalarına kulak misafiri olmak Muhafızlar'da geçirdiğim süre boyunca mükemmelleştirdiğim bir beceriydi. İlk başlarda, nasıl yaşadıklarını, yaptıkları, yedikleri, zevk aldıkları ve ne kadar ayrıcalıklı olduklarını fark etmeden tamamen kanıksadıkları şeyleri görmeyi büyüleyici bulmuştum.

Dinlemesem daha iyi olacağını bana öğreten şey *şikayet* etmeleriydi. Yarısına sahip olan Mistwood'un Gölgesi'nden en az iki kat daha fazla şikayet ediyorlardı ve ben de dilimi tutmakta giderek zorlanıyordum.

Austin boş boş masanın üzerindeki küçük gümüş bıçakla oynuyor, ara sıra onu yere bırakıp yemek tabağını yavaş daireler çizerek çeviriyor ya da kadehteki şarabı döndürüyordu ama aslında hiçbir şey tüketmiyor ya da yemek yemiyordu. Aslında et yığınının baktığında neredeyse biraz midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu ama yine de yüz hatlarını anlamak zordu.

Yemek sona erdiğinde, kışlaya geri dönmeye ve ne kadar soğuk ve iştah açıcı olmasa da mutfaklardan ne gönderildiyse kendime bir tabak hazırlamaya fazlasıyla hazırdım. Hiç fark etmezdi. Odamda mükemmel bir sessizlik içinde tek başıma yiyebildiğim sürece memnun olurdum.

"Gidelim mi?" Austin ayağa kalktı ve bütün gece kullandığı o kurnaz gülümsemesini bana çevirerek sordu. Onu bu kadar yakından izlemiyor olsaydım, bunun gerçek olduğunu düşünebilirdim.

"Evet. Kışlaya döneceğiz."

Austin'in yemek arkadaşları onun gitmesine izin vermek istemiyorlardı ve ben de gerekirse müdahale etmeye hazırdım, ama o şaşırtıcı bir şekilde kendini kurtarmakta ustaydı ve bir yandan da onları yakında tekrar göreceğine ve arkadaşlıklarından ne kadar keyif aldığına dair güvencelerle büyüleyordu.

Kuzeni ona *orta derecede ünlü demişti*. Belki de yaltaklanan bir maiyetten kibarca kaçmaya alışkındı?

Bu sapkın adamdan istemeyerek de olsa etkilenmiştim. Bu beceriye asla *ihtiyaç* duymayacağımdan değil, ama hassas sosyal durumları ustalıkla idare edebilen herkese her zaman hayranlık duymuşumdur.

Sarayın kapısından çıkar çıkmaz Kael yaklaştı, sanki bizi bekliyormuş gibiydi. On yıl önce saraya muhafız olarak geldiğimden beri ona hayrandım; yakışıklı ve güçlüydü,

ve zeki. Büyüdüğünde bir gün Gölgelel Konseyi'ne gireceğı kesindi. Bu hayranlık şimdi biraz körelmişti ama hâlâ dikkatleri üzerine çeken bir *varlığı* vardı.

"Arkadaşın mı?" Austin kayıtsızca sordu.

"Benim arkadaşım yok."

"Ne? Hiç mi?" Sesi şok olmuş gibiydi ve Kael'in araya girerek bana cevap vermemem için bir neden vermesine sevindim.

"Selene. İyi misin?"

Bana daha önce hiç sormamıştı. Austin gerçekten de dikkat çekiyordu. "İyiyim, teşekkür ederim. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Sadece eşlik etme zevkini tattım."

Austin garip bir öksürük sesi çıkardı ve ben de ölüm tehlikesi altında olmadığından emin olmak için ona baktım. İnsanlarda bunu söylemek çok zordu. Belki de hiçbir şey yemediğı için hastaydı?

Austin'e beni takip etmesini işaret ederek, "Austin'i kışlaya geri götürmem gerekiyor, bu yüzden beklemek zorunda kalacak," diye Kael'i bilgilendirdim. Kael her ne istiyorsa, kesinlikle benimle arkadaşlık etmekten zevk *almıyordu*. Bunu iki yıl önce açıkça belirtmişti.

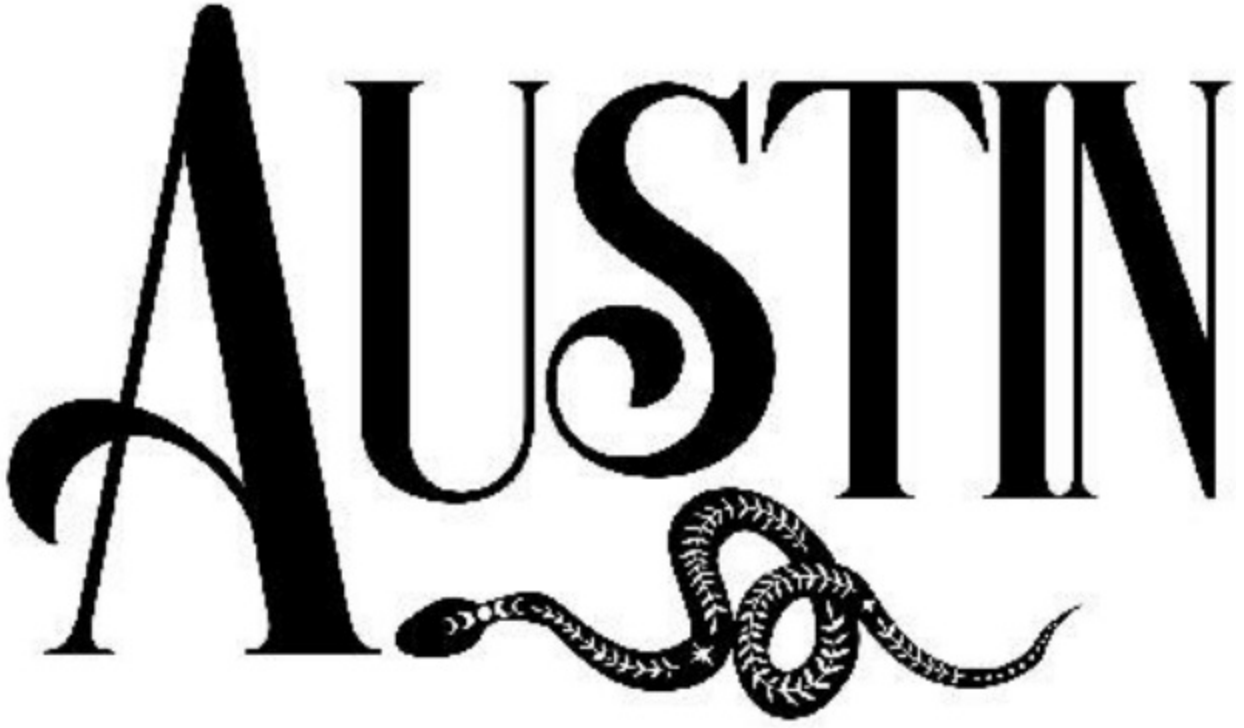
"O adam da mı senin tipin değil?" Austin bahçede ilerlerken bana ayak uydurmak için koşarak sordu.

"Ben onun tipi değilim."

"Kulağı öyle gelmiyordu."

Hayır, değildi. Ama ona inanmamam gerektiğini biliyordum.

Bölüm 5

İyi uyuyamadım. Muhtemelen buraya geldikten hemen sonra kötü bir uyku çektiğim için, ama aynı zamanda kışladaki sihirli bir şekilde kilitlendiğim boş gri oda en iyi oda olmadığı için noktaların rahatlaması.

Yine de, duvarlarda tango yapan kemirgenlerin sesini duyamadım, bu yüzden sanırım gerçekten şikayet etmemeliyim.

Selene'in bir an önce dönmesi için sessizce dua etmek Stockholm sendromu muydu? Şimdiye kadar karşılaştığım tüm Gölgeler arasında kendimi en güvende hissettiğim kişi oydu. Bunu söylerken tamamen şaka yapmıyordum.

Belki o zaman öyle düşünmüştüm ama akşam yemeğinde etrafım saldırgan Gölgeler tarafından sarılınca, sözlerimin tahmin ettiğimden daha doğru bir öngörü olduğu ortaya çıktı.

"Uyanık mısın, Hunter?" Selene aniden kapının diğer tarafından sordu ve beni yatakta irkiltti. Artık kurumuş olan tişörtü elime aldım ve göğsümün Selene'i rahatsız etme ihtimaline karşı üzerime geçirdim. Dün gözlemlediğim kadarıyla, Gölge modası oldukça cinsiyet ayrımı gözetmeden göğüs ve kasıkların etrafını bir tür gölgeyle kaplıyordu, ancak gölgelerin aldığı şekiller farklıydı ve bazıları diğerlerinden daha fazla teni açıkta bırakıyordu.

Üzerimdeki dar eşofman altını daha az müstehcen göstermek için belime bir kazak bağlayarak kapıyı açtım ve Selene'e bu sefer tamamen gerçek olan bir gülümseme verdim çünkü tanıdık bir yüz gördüğüm için çok mutluydum. Tunik tarzı bir gölge düzenlemesi ve etkilenmemiş bir ifadeyle dünkü gibi görünüyordu. Elinde bir tepsi yemek taşıyordu ve bu da midemin neredeyse anında mutsuzca çalkalanmasına neden oldu.

Gölgeler âleminde ciddi etoburlar vardı ve bu da on yıldır et yememiş biri için ideal değildi.

Selene tepsiyi iki kişilik küçük masaya bıraktı, oturdu ve benim de aynı şeyi yapmamı talep eden buyurgan bir bakış attı. Başka bir şey bulana kadar aç kalmaya razı olarak onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"İşte," dedi, tepsiyi çevirdi, böylece birkaç kalın, gri, kare gizemli parça önümde duruyordu. "Et sevmiyorsun, değil mi?"

"Bu doğru." Kaşlarımın şaşkınlıkla havaya kalktığını hissettim. Açıkçası Selene'in akşam yemeğinde bu kadar ilgi gösterdiğini fark etmemiştim.

"Bu genellikle üzerine et koyduğumuz sert bir ekmek ama içinde hiç et yok. İnsan diyarından daha fazla yiyecek istedim-Astrid ve Soren bugün bir tedarik çalışması yapıyor, et dışı ürünlerden oluşan bir çeşitlilik getirme eğilimindeler. Ayrıca sana daha uygun pantolonlar da temin edecek."

Bu muhtemelen herkes için en iyisiydi. Elbette evimde kıyafetlerim vardı ve bir aşamada onları toplamam gerekecekti. Belki de almamalıydım? Avcılar Konseyi öldüğümü açıklarsa, iç çamaşırını almak için ortaya çıkarak Craig'in ödünü koparabilirdim.

Sarhoş Austin bana gerçekten çok iş çıkardı.

"Yemekler hakkında soru sorduğunuz için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Selene rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sadece benim gözetimimde ölmeni istemiyorum. İnsanlar çok kırılgandır.

Hayatınızı kaybetmeden önce kim bilir ne kadar süre besinsiz kalabilirsiniz."

"Birkaç ay mı?" "Ekmeği" ikiye ayırmak için ciddi bir kas gücü harcayarak tahmin ettim. Bir ağız dolusu vahşi diş şu anda oldukça kullanışlı olabilirdi.

Selene memnuniyetsiz bir ses çıkararak pastırma olabilecek bir parçayı çiğnemeye başladı. "Seni başka ne öldürebilir?"

"Fikir mi arıyorsun?"

Alay etti. "Sanki onlara ihtiyacım varmış gibi. Seni *hayatta* tutmaya çalışıyorum ki bu çok daha zor." "Gerçekten oldukça dirençliyim."

Elimin üstündeki belli belirsiz çizik izlerine dikkatle baktı.

"Bunlar gerçekten büyük bir sorun değil. Daha önce de kıyafetlerimin fermuarlarında çizikler olmuştu.

Çizikler çok yaygındır."

"Demek istediğimi daha da kanıtlıyorsun."

"Ayrıca çiziklerden çok çabuk *iyileşiriz*."

"Avcıların tatmin edici şifacılar olduğuna beni ikna edemezsiniz. Astrid'in elini gördüm."

Cevap vermek, Astrid'in elinin nesinin bizim kötü şifacılar olduğumuzu gösterdiğini sormak istedim ama ekmekten bir ısırık almıştım ve tüm dikkatim dişlerimin çoğunu kırmadan çiğnemeye odaklanmıştı.

Selene yine beni dikkatle izliyordu ve ben de yüzümü ekşitmediğimi umduğum kapalı bir gülümsemeyle cesur bir girişimde bulundum.

"Evet, size kesinlikle daha yeterli yiyecek sağlamamız gerekiyor," diye içini çekerek kendi tabağını itti. "Kışlaya gönderilen yiyecekler Gölge standartlarına göre bile zar zor yenilebilir durumda. Yemeklerinizi yemek salonunda yemeniz gerekecek-"

"Lütfen hayır," diye araya girdim, onun sorgulayan bakışları karşısında açıklama yapmak için acele ettim. "Yani, her öğün olmak zorunda mı? Sadece salon oldukça yoğun. Ben sosyal bir adamım ama bu *çok* fazlaydı."

"Buraya gelme nedenin göz önüne alındığında, bundan keyif almanı beklerdim." Bu hatırlatma karşısında hafifçe ürperdim ve elimdeki ekmeği tabağa ufalayarak dikkatimi bu düşünceden uzaklaştırdım. "Belki araziyi biraz daha görür ve çevreniz hakkında daha fazla fikir sahibi olursanız daha rahat edersiniz. Kışla senin için uygun bir yer değil."

"Bu beni gezdireceğin anlamına mı geliyor?" Umutla sordum.

Selene'in gölgeleri, sinirlendiğinden emin olduğum bir şekilde dalgalanıp titriyordu ve ben de doğal Austinliğimi bastırmak için elimden geleni yaptım. Bu herkes için değildi.

"Evet, sanırım öyle. Sen yanımdayken normal görevlerimi yerine getirmem zor, zaten onları başka bir yere devrettim. Gel, bırak onu. Sana saray mutfağında daha lezzetli bir şeyler bulacağız."

Mutfakları ziyaret etme fikri beni *çok* heyecanlandırmıştı. Akşamdan kalma iştahım ve başarısız ekmek denemem arasında, içinde et olmadığı sürece elime ne geçerse yemeye hazırdım.

Ama bu, etoburluğun mabedi olan mutfağı ve saray şefi olarak da bilinen Et Sokağı'nın Şeytan Kasabı Calix'i görmeden önceydi.

"Neden benim mutfağımdasın?" diye sordu, tüm gövdem büyüklüğünde bir satırı bana doğrultarak.

Selene buz gibi bir soğukkanlılıkla, "Bu diyarda kendilerine sığınak verilen eski Avcılara bıçak doğrultmaman gerektiğini biliyorsun, Calix," diye kestirip attı. Çok belalı.

Calix satırı hafifçe sağımda bir yere doğrultacak şekilde döndürdü. "Mutfağıma bir tane daha getirmemen gerektiğini biliyorsun. Buraya sadece kraliçenin girmesine izin verilir."

"Bu eski avcı et yemez."

"Bir tane daha mı?" Calix bıçağı tiksintiyle tezgâhın üzerine fırlattı. "Mutsuz olan da et yemiyor."

Hangisi üzücü olan?

"Onu neyle besliyorsunuz?" Selene sanki yavru köpekleri için en iyi mama markalarını tartışıyorlarmış gibi sordu.

"Çoğunlukla yumuşak ekmekler. Çok ince dişleri var." Dilimi koruyucu bir şekilde dişlerimin kör uçlarında gezdirdim. *Onları dinleme, dişlerin gayet yeterli. Çok iyi çiğniyorsun.* "Ama yemeğinin çoğunu kendi hazırlıyor ve Elverston Evi'nin dışında yenilebilir insan diyarı bitkilerinden oluşan bir bahçe kurmaya çalışıyor." Calix bana uzun ve etkilenmemiş bir bakış attı. "Yemek yapabilir misin?"

"Elbette." Pek sayılmaz. Son birkaç yıldır konserler için çok fazla seyahat ediyordum. Evde yemek pişirmek için hiç zamanım ya da kaynağım olmamıştı.

"Hayır, yapamazsın." Calix yalanımı anladığı için homurdandı. Bu adam dehşet vericiydi. Bir televizyon programındaki baş aşçı gibiydi ama dişleri, pençeleri ve balta kadar ağır bir bıçağı vardı. "Şanslısın ki sarayda mutfaktan anlayan tek muhafız var."

"Selene'den beni beslemesini beklemiyorum. Onu yeterince rahatsız ettim zaten."

Calix'in sinirli ifadesi belli belirsiz kötücül bir şeye dönüştü. "Evet, genellikle eski avcılar beslenmez-"

"Calix! Ekmek," diye sabırsızca sordu Selene. "Dokunma ona," diye ekledi, ellerim tezgâhın üzerindeki tuhaf görünümlü bir alete doğru ilerlerken bana sert bir bakış fırlattı. Azarlanmış bir halde ellerimi arkamda kenetledim.

"İyi, iyi," diye homurdandı Calix, bir tür depoya girip kaybolurken kendi kendine kıkırdadı.

Selene'in tepkisinin şiddetini tam olarak anlayamadım. Elbette beslenenler *Gölgeler*'di. İnsan diyarına gelmelerinin tek nedeni insanların korkularından beslenmekti ve burada bu rolü yerine getirdiğimizi varsayıyordum. Diğer eski Avcılar bu kadar rahat görünmeseydi, bu konuda endişelenebilirdim.

"Al bakalım." Calix gri bir kumaşa sarılmış, ekmek olduğunu tahmin ettiğim küçük bir bohçayı tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırarak yere bıraktı. "Benim için çok fazla iş yarattın, biliyorsun."

"Ben mi?" diye sordum, hafif paketi elime alarak. Daha şimdiden sabahtan beri kemirdiğim titanyumdan daha umut verici geliyordu.

"Evet, yarınki partiniz için. Çok son dakika." "Ne partisi?" Selene sordu, sesi korku doluydu.

"Vespera bütün sabah *adamı* krallığa kabul etmek için özel bir toplantı düzenlemekle meşguldü. Ona kalsa teke tek bir etkinlik olacaktı ama ne yazık ki kral bunun açık bir davet olması gerektiğini söyledi. Saraydaki her bir kadın muhtemelen orada olacak. Bu benim için bir sürü son dakika yemek hazırlığı demek," diye ekledi, bu durumdan rahatsız olduğu belliydi.

"Pardon?"

"Özür dileme," dedi Selene hemen. "Bilmiyordun ki."

İlk kez fark etmemiştim ki, kendisi beni azarlamaktan çok mutlu oluyordu ama başkaları azarladığında bundan hoşlanmıyor gibiydi. Dün Tallulah'a bile biraz sert davranmıştı.

"Bilmediğine şaşırdım," dedi Calix ona. "Öyle mi?"

Sessizlik rahat hissettirmiyordu. Öte yandan, akşam yemeğinde Gölgeler'in Selene'le konuşma tarzında kesinlikle bir tuhaflık vardı.

Ve taht odasına giderken karşılaştığımız Gölgeler. Belki de Selene, Gölgeler arasında pek popüler değildi?

Yine de asil olanlar onunla iyi geçiniyor gibiydi. Ve Calix, tüm tehditkâr havasına rağmen, onunla diğer muhafızlardan çok daha saygılı bir şekilde konuşuyordu.

Mutfaktan garip bir şekilde kaçtık ve ben ekmeğimi yerken pürüzsüz taş zeminlere kırıntı dökmemeye çalışırken Selene beni sarayın içinde gezdirdi.

"Sarayda çok parti oluyor mu?" Selene'e cesurca havadan sudan konuşmaya çalışarak sordum. Bana keşke sormasaydım dedirten bir bakış attı ve buraya geldiğimde yaptığım açıklamaları hatırlayınca irkildim. Muhtemelen seks partisi organizasyonu için sorduğumu düşünmüştü.

"Burası kütüphane," dedi ve hiç duraksamadan bir çift kapıyı göstererek, beni gezdirdiği aynı hızlı tempoda devam etti. Dürüst olmak gerekirse berbat bir tur rehberiydi. İçeri girip etrafa bir göz atmayı çok isterdim - muhtemelen gölge âleminin kendi edebiyatı vardı ve Dostoyevski'nin, Dickens'ın ya da Jackie Collins'in Gölge versiyonunu okumayı çok isterdim.

"Sonra bahçelerden geçeceğiz, böylece diğer eski Avcıların kaldığı Elverston Evi'ne giden yolu öğrenmiş olursunuz. Ve böylece geçidin nerede olduğunu bileceksin."

"Bunu neden bilmem gerekiyor ki?"

Selene omzunun üzerinden bana baktı. "Ne olur ne olmaz."

Gitmek istersem diye mi? Bu muhtemelen akıllıcaydı, ancak bu öneriye karşı içimden gelen ve neredeyse kesinlikle gururdan kaynaklanan bir tür ani *hayır* tepkisi hissettim. Öylece çekip *gitmeyecektim*. Özellikle de kendimi önünde defalarca utandırdığım Selene'in öylece çekip gideceğimi düşünmesini istemiyordum.

"Bu konuda inatçı olmamalısın, biliyorsun."

"İnatçılık etmiyorum," diye cevap verdim otomatik olarak, Shades'in zihin okuyup okuyamadığını ciddi ciddi sorguluyordum. Avcı eğitiminde bu konu hiç açılmamıştı. Gelmiş miydi? Uzun zaman olmuştu.

"Madem ısrar ediyorsunuz. Buraya gelmekle aceleci ve tedbirsiz bir karar verdiğinizizi kabul etmenizde bir sakınca yok, hepsi bu."

"Elbette. Ve eğer aceleci, tedbirsiz bir karar vermiş olsaydım, bunu kabul etmekte bir sakınca görmezdim," diye yalan söyledim. "Yani buraya hiçbir giysi ya da erzak almadan sarhoş bir şekilde gelmek iyi düşünülmüş ve Kasıtlı mı?"

Lanet olsun. "Gitarımı getirdim."

"Ah, elbette. Bu sizi kesinlikle sıcak tutacak ve yaşamak için ihtiyaç duyduğunuz etsiz gıdayı sağlayacaktır."

"Dokunaklı," diye güldüm saraydan gizli bir yan kapıdan çıkarken, ne zaman kandırıldığımı itiraf edebildim. "Gölgeler diyarında patates var mı? Patates varsa bana bir şey olmaz. Uzayda yetişen ilk yiyecek onlardı. Ve harika bir vitamin, mineral ve lif kaynağıdır!"

Selene bahçelerin içinden geçen patikanın ortasında aniden durakladı.

"Şuna bak," diye huşu içinde nefes aldı. Muhtemelen kendi kendine konuşuyordu ama yine de bakmak için yanına yanaşım.

Siyah yaprakların arasında, taç yaprakları daha sivri olsa da biraz güle benzeyen tek bir koyu kırmızı çiçek vardı. Gri denizin arasında güzel ve ayırt ediciydi.

Elim titredi, güle benzeyip benzemediğini görmek için dokunmak istedim ama Selene ben daha deneymeden beni uyaran bir bakış attı. Gerçekten hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

"İşte bu yüzden, buraya gelme kararınızı aceleyle verdiğiniz açık olsa da, dünyanıza dönmenizi teşvik edemem," diye mırıldandı Selene, çiçeklerin büyüüne kapılmış bir halde. "Renk, burada yaşamayı seçen eski Avcılar sayesinde bu diyara geri dönüyor. Siz de yanınızda renk getiriyorsunuz."

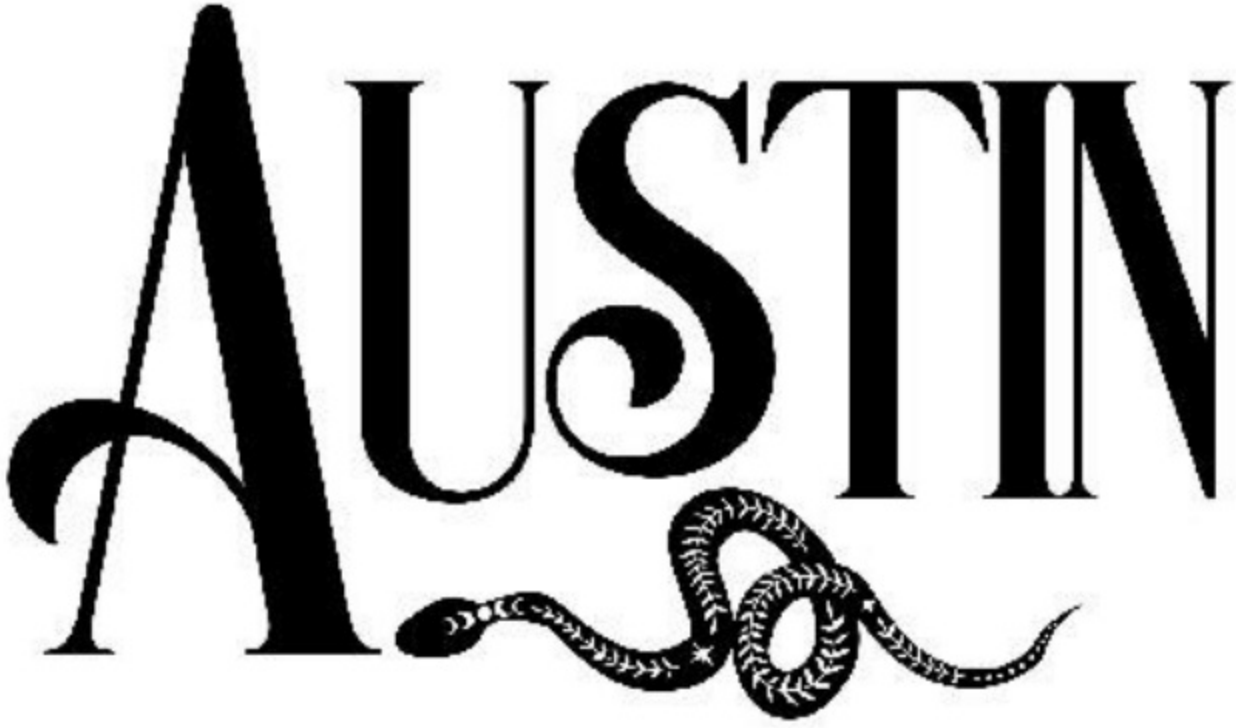
Bu çok çekici bir olasılık."

Evet, nasıl olabileceğini kesinlikle görebiliyorum.

Burada olmamız Jonah'nın iddia ettiği gibi sadece Shade'in sevişmesinden çok daha fazlasıydı. Eğer burada kalacaksam, henüz ne anlama geldiğini tam olarak bilmesem de bunu ciddiye almak gibi ahlaki bir yükümlülüğüm vardı.

Aylardır -belki de yıllardır- ilk kez sorumluluk duygusuna benzer bir şey hissettim. Belki de buraya bunun için gelmemiştim ama daha iyi bir şeyle karşılaşmış olabilirim.

Bölüm 6

"Bu gerçekten gerekli mi?" Selene'e mırıldandım, beni etkinliğin gerçekleştiği yemek salonunun dışındaki bir antreye götürürken ayaklarımı sürüyordum.

Yeni keşfettiğim sorumluluk duygum bu çile karşısında hızla kayboluyordu.

"Görünüşe göre öyle. Vespera tam bir organizasyon gücü; kraliyet çifti bile onun ricalarını bir günden fazla savuşturamadı. Etrafa sordum ve iddiasına göre, son baloda bulunmadığınız için, bu etkinlik size ve sizinle ilgilenen Gölgeler'e konuşma şansı vermek için düzenlenmeli."

Selene'in de benim gibi öngörülen sosyalleşmeden etkilenmemiş gibi görünmesi biraz yardımcı oldu. Sadece iki gecedir buradaydım. Bütün bunlar çok korkutucu geliyordu.

"Beni orada bırakmayacaksın, değil mi?" Çaresizce sordum.

Selene dönüp bana alaycı bir bakış attı ve ben de onun ifadelerini yorumlamakta daha iyi olduğum için mecazi olarak sırtımı sıvazladım. "Seni orada *bırakırsam* nasıl bir muhafız olurum? Bu çok saçma bir soru. Güvenliğiniz için tüm etkinlik boyunca sizi izliyor olacağım." Bir an tereddüt etti. "Yine de eğer biriyle yalnız kalmak istersen-

"Bu bir sorun olmayacak," diye araya girdim kararlılıkla, sertliğimin nereden geldiğinden tam olarak emin değildim. Selene kuşkulu görünüyordu ve onu suçlamıyordum, ama yine de onun beni

bazı kolay sikici çocuklar iğrençti. Bu da aptalcaydı çünkü bu diyara adımımı attığım andan itibaren alnıma *fuckboy* damgasını basmıştım.

Selene'e saygı duyuyordum. Onun da bana saygı duymasını istedim, az da olsa.

Uzun bir süre bana baktı, sesler ahşabın arasından süzülürken elini kapının koluna dayadı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Yapmazdım, ama bunu tekrarlamama fırsat vermedi ve odanın kapısını açtı.

Konuşma uzun ve rahatsız edici bir an için tamamen sessizliğe gömüldü, ardından sesi eskisinden daha yüksek ve heyecanlı bir şekilde yeniden yükseldi.

"Önden buyurun," diye mırıldandı Selene, içeri girmemi işaret ederek. "Sanırım odanın önündeki taht benzeri koltuk sizin."

Lütfen hayır.

"Bu çok utanç verici," diye fısıldadım. Taştan oyulmuş ve ipeksi minderlerle döşenmiş gibi görünen koltuk gülünç derecede zengindi ve önünde, biz garip konuşmalarımızı yaparken hanımların oturması için olduğunu tahmin ettiğim düz siyah ahşap bir bank vardı.

Evimde beni izleyen *milyonların* önünde sahnede canlı performans sergilemişim ve şu anda hissettiğimden en az üç kat daha rahat hissediyordum. Öte yandan, bu durum daha çok kanalın düzenlediği garip tanışma ve selamlaşma toplantılarına benziyordu. İnsanların beni sevdiklerini söylemeleri memnuniyet verici olsa da -sevmiyorlardı, beni tanımıyorlardı bile- bu durumları hep zorlama ve tuhaf bulmuştum.

Odanın duvarlarını kaplayan koltuklar o kadar da rahatsız edici görünmüyordu. Sanki banklar, pek de taht sayılamayacak olanla kontrast oluşturmak, farklılığın keskin bir görsel hatırlatıcısı olmak için oradaydı. Ancak hiçbir parçam taht malzemesi değildi, olmak da istemiyordum.

Bir tahtta oturmama bile izin var mıydı? Taht *odasındaki* kadar görkemli değildi ama yine de bana belli belirsiz bir ihanet havası veriyordu.

"Bu çok utanç verici," diye onayladı Selene. "Senin adına çok utanıyorum. İyi şanslar."

"Vay be, teşekkürler." Mini kürsüden Vespera'nın oturmam için hevesle işaret ettiği taht koltuğuna doğru ilerlerken ona karanlık bir bakış attım.

Cosima arkasında dururken, "Beğendin mi?" diye sordu. "Bu benim fikrimdi."

"Çok... büyük," demekle yetindim, belki de hayatımda ilk kez kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

"Makamınıza yakışır şekilde." Vespera oturmam için tekrar işaret etti, o ve Cosima aptal görüşme bankında yerlerini aldılar. Sonunda pes edip tahta oturarak ipeksi minderlere gömüldüğümde, alaycı

bir eğlenceyle beni izlediğinden emin olduğum Selene'e baktım.

Oldukęa rahattı. Eğer vatana ihanetten giyotine gnderilseydim, en azından rahat bir koltuğum olurdu.

"Gerçekten bir istasyonum yok," diye belirttim, sözlerimi rahat bir gülümseme olduğunu umduğum bir şekilde yumuşatarak. Yüzümü buruşturmuş gibi hissettim.

Ben de bir istasyon *istiyordum*. Garip, arkaik bir rütbe gibi değil ama. Daha çok gerçek bir iş. Gölgeleer aleminde ozan var mıydı? Ozan olabilirim.

"Tabii ki biliyorsun! Krallıktaki tek eski Avcı erkeksin. Sarayda kendine ait bir dairen olmalı. Diğer eski Avcıların Elverston Evi'nde olduğunu biliyorum ama o bina *korkunç*. Yüzbaşı Soren, Avcılar'la ilgili bazı güvenlik endişeleri olduğundan bahsetti, bu yüzden geçici korumanız var." Durakladı ve Selene'e okunamayan bir bakış fırlattı.

Cosima, "Eminim Yüzbaşı Soren ne yaptığını biliyordur," diye gönüllü oldu. "Yine de kışlaya yerleştirilmeniz son derece zalimce görünüyor."

"Barakalar tamamen iyi-"

"Çok zalimce," diye onayladı Vespera. "Barakalarda akan su bile var mı? Seni saraya naklettirmesi için krala ricada bulunacağım. Bu arada Austin, sana kendimden biraz daha bahsetmek istiyorum."

"Um. Tamam."

Vespera hayattaki başarılarının uzun bir listesini yapmaya başladı ve bu hızlı randevu ile iş görüşmesi arasında garip bir karışımı, Cosima ara sıra kendisi hakkında bir şeyler söylemeye çalışsa da çoğunlukla arkadaşını destekliyordu. Bok gibi kabaydı ama beynimi ne söylediklerine dikkat etmeye ikna edemiyordum.

Şovun zirvede olduğu zamanlarda kendi payıma düşen groupie'lerle karşılaşmışım ama bu her neyse, kendimi içinde bulduğum herhangi bir groupie durumundan çok daha yoğundu. Yine de hiçbir zaman insanlar âlemindeki tek rock yıldızı ben olmamışım. Sayıların güvenliği falan.

Selene başını yana eğdi ve sessiz sorusunu duyabildiğime yemin edebilirim. *İstedğin bu değil miydi? Buraya bu yüzden gelmedin mi?*

Haksız da *sayılmazdı*, buraya bu yüzden gelmişim. Ama tek yaptığı bana insanlar âleminde olduğum gibi bir et parçası olduğumu hatırlatmaktı. Hayır, bundan daha kötüydü. Müziğimin hayranları vücutlarına hiç ilgim olmayan ahlaksız şeyler yapmama izin vermeyi teklif ettiklerinde, bunu müziğime aşırı bir tepki olarak yazabilmişim. Bektan bir rock yıldızı olmak tek istediğim şeydi, değil mi?

Ama bu farklıydı. Bu yetenek, sanat ya da şöhretle ilgili değildi. Bu tamamen benim aletimle ilgiliydi.

Aletimi gayet iyi seviyordum, benim için büyük bir zevk kaynağıydı, ama hayatımda bundan biraz

daha *fazlasıyla* tanımlanmayı umuyordum.

"Evet," dedi Vespera, rahatsız edici bir şekilde yakınımaya eğilip beni yeni pişmiş bir kurabiye gibi içine çekerek dikkatimi tekrar toplamamı sağladı. "Çiftleşme kokunu almak isterim."

Tükürüğümde boğuldum, muhtemelen yüzüm kıpkırmızı olana kadar öksürdüm. "Benim *neyim*?"

"Vespera," diye fısıldadı Cosima, küçük ama kalabalık odaya göz gezdirerek. "Ona bunu sormaya iznin olduğunu sanmıyorum. Kral açıkça ona baskı yapmamamız gerektiğini söyledi."

"Ona *baskı* yapmıyorum. İlgimi ifade ediyorum."

"*Çiftleşme kokusunda.*" Cosima başını salladı, öne doğru eğildi ve rahatlatıcı bir jest olduğunu düşündüğüm pençeli bir elini koluma dayadı. Ama öyle değildi. Kendimi tehdit altında hissetmiyordum ama kimsenin bana dokunmasını da istemiyordum. Cosima geri çekildi, burnu seğiriyordu. "Umarım bu senin çiftleşme kokun değildir."

Vespera onu bir gölge ile kırbaçladı. "Elbette değil. Hatırlıyor musun, kraliçe sıkıntılı olduğunda kötü kokular yayardı? Sen onu üzdün!"

"*Ben yapmadım,*" diye itiraz etti Cosima, kendi gölge kırbacını savurarak. "Uygunsuz konuları gündeme getiren *sendin*. Onu rahatsız ettin!"

Selene'e yalvaran bir bakış attım, ancak o mükemmel gözlem yetenekleri aniden arızalanmış gibi davranmaya kararlı görünüyordu. Görünüşe göre, gerçekten tehlikede olmadığım sürece müdahale etmeyecekti ve önümde didişen Gölgeler bu nitelikte değildi.

"Çekilin," diye araya otoriter yeni bir ses girdi. Akan gölgeler içindeki hafif bir Gölge, bankın arkasından Vespera ve Cosima'nın ortasına zorla girerek onları iki uçtan itti. "Zamanınız doldu. Erkeklerle konuşmak istiyorum."

İkisi de tartışmak ister gibi görünüyordu ama sessizce izin istemeden önce bu yeni gelene hürmeten başlarını öne eğdiler. Bu... beklenmedik bir şeydi, özellikle de yeni Gölge onlardan çok daha küçük olduğu ve özellikle Vespera otorite figürlerinden korkuyor gibi görünmediği için.

Yeni Gölge, rahatsız edici pembe gözleri, gümüş zincirleri ve kıvrık, narin boynuzlarından damlayan siyah mücevherleriyle bana baktı. *Çok* küçüktü. Sanki büyümesi henüz bitmemiş gibiydi.

"Sen... sen *çocuk* musun?" İnanamayarak sordum.

"Neredeyse reşit oldum," diye cevap verdi kibirli bir şekilde. "Bu yüzden davet edildim ama sizinle ilgilenmiyorum, üzgünüm."

"Lütfen olma, hislerimiz tamamen karşılıklı, gerçek çocuk," diye mırıldandım. "Ben *çocuk* değilim. *Neredeyse reşit* oldum."

"Doğru, doğru. Vespera ve Cosima nasıl oldu da kaçtı? Sarayda gerçekten önemli biri falan mısın?"

Bir insan ergenin sesine ürkütücü derecede benzeyen bir sesle ofladı. Anlaşılan bazı şeyler evrenseldi. "Ben *oldukça* güçlüyüm. Henüz reşit olmadığım için kimse bunu takdir etmiyor ama görecekler. Bu arada, sanırım sadece kardeşimden korkuyorlar. Teknik olarak üvey kardeşim. O ve ben aynı anneye sahibiz ama o ve *kral* aynı babaya sahip."

Kafamda bir soy ağacı çizdim. "Sen... Prens Damen'in üvey kız kardeşi misin?"

Kadın irkildi. "Geceye kadar, hayır. Kralın pek çok üvey kardeşi var - son kralın çok *yaşlıyken* bile pek çok sevgilisi vardı." Bu konuşma rahatsız edici olmaya başlamıştı. "Diğer çocuklarının hiçbirisi Kral Allerick ya da Prens Damen kadar güçlü değil, bu yüzden taht için oynamalarının bir anlamı yok. Kardeşimin saraydan uzakta kendine ait büyük bir malikânesi var."

"Doğru." Yavaşça başımı salladım. "Yani sen kraliyete komşu gibisin ve diğerlerini korkutan da bu oldu." Cevap vermedi ama Selene arka planda bir kez başını salladı. Dikkatle dinlediğini biliyordum. "Senin adın ne evlat?"

"*Neredeyse* reşit oldum," diye vurguladı ayağını sabırsızca yere vurarak. "Ve benim adım Melody-Rainywillow."

Ona baktım. O
da bana baktı.

"Adın... Melody-Rainywillow mu?" Karşılaştırma yapmak için şimdiye kadar duyduğum tüm Gölge isimlerinin bir listesini gözden geçirerek onayladım.

"Evet. Kardeşim insanlar âleminde duyduğu ve hoşuna giden kelimelerden yola çıkarak bu ismi seçti." Melody- Rainywillow bu konuda çok kendini beğenmiş görünüyordu, bu yüzden bu konuda yorum yapmamanın muhtemelen kendimi korumak için iyi olacağına karar verdim. Ergen bir Gölge bile havaya girdiğinde beni sindirebilirdi.

"Hiç Melody adını kullandın mı?"

"*Asla*." Bir an durdu, düşünceliydi. "İstersen bana Rainy diyebilirsin. Duyduğuma göre, Avcılar bu diyarda son derece hassaslarımış. Seni çok fazla kelime söylemeye zorlayarak fazla yormak istemiyorum. Görünüşe göre, *hava almadan* ölüyorsun." Rainy sanki bu şimdiye kadar duyduğu en komik, en saçma şeymiş gibi kendi kendine kıkırdadı.

"Hassas bünyemi bu kadar eğlenceli bulmana sevindim," dedim kuru bir sesle, Selene'in profiline özlemle bakarak, gelip beni bu konuşmadan kurtarmasını dileyerek. Ya da tüm bu olaydan. İkisi de benim için sorun olmazdı.

"Bu seni kötü mü hissettirdi? Özür dilerim." Rainy'nin sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Sanırım bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Nasıl oluyor da herkes siz eski avcılardan

birini bu kadar çok istiyor?"

"Belki de yenilikten dolayıdır." Omuz silktim ve mini tahtın yanındaki sürahidenden kendime bir bardak su doldurdum.

"Kardeşim bunun senin üreme potansiyelinle ilgili olduğunu düşünüyor."

Su yudumum 'Git'i atlayıp doğruca solunum yoluma yöneldi ve neredeyse Rainy'ye oksijensiz kalarak ölmenin ilk elden bir örneğini yaşıtıyordu. Ben en azından bir ciğerimin büyük bir kısmını öksürerek çıkarırken o da bana kayıtsızca baktı ve Selene'in dikkatini çektiğimi fark ettiğimde tam bir baygınlık geçirmeyi düşündüm.

Yardım et bana, cesur muhafız! Büyük bir tehlike içindeyim! Beni kurtarırsan sonsuza dek sana borçlu kalacağım!

Kahretsin, hiçbir şey yok. Acaba Rainy'nin varlığı yüzünden mi diye düşündüm; diğer herkesi caydırmak için harika bir iş çıkarıyordu. Vespera hâlâ kürsünün alt kısmında takılıyordu ve konuşmamıza devam etme niyetinde olduğunu gizlemiyordu.

"Her neyse," diye devam etti Rainy, ben sustuğumda, sanki konuşmaya devam edebilmek için histerik konuşmamı kesmemi bekliyormuş gibi. "Ağabeyim şatosu üzerinde çok hak sahibidir, o yüzden mecbur kalmadıkça buradan ayrılmayı sevmez, bu yüzden de seni incelemem için beni gönderdi. Ona hiç etkilenmediğimi söylemek için eve döneceğim."

"Bildiğim iyi oldu. Hey, biraz daha takılabilir misin? Sen etraftayken herkes yaklaşmaya korkuyor."

"Elbette öyleler, bir gün *çok* güçlü olacağımı hissedebiliyorlar. Belki kardeşimden bile daha güçlü olacağım ve o zaman kale için ona meydan okuyacağım. Zaten bana daha azını beklemeyeceğini söyledi."

"Kulağa çok destekleyici geliyor."

Rainy ciddiyetle, "Çok," diye onayladı ve odayı buyurgan bir tavırla süzdü. "Neden yaklaşamayacak kadar korkmalarını *istiyorsun*? Bunun bütün amacı senin tercih ettiğin üreme eşini bulman değil mi?"

"Üreme demeyi bırakmanı gerçekten çok isterdim."

"Sanırım yapabilirim. Ne zaman yapsam berbat bir koku yaydığını fark ettim. Bu oldukça ilginç."

"Eğlendirmek için yaşıyorum," diye kestirip attım, bu sözler eğlendirmek benim gerçek, tam zamanlı işim olduğunda olduğundan daha doğru geliyordu.

"Peki neden yaklaşamayacak kadar korkmalarını istiyorsun?" Melody-Rainywillow ısrarcıydı, hakkını vermeliyim. "Buradaki dişilerden hiçbiri sana çekici gelmiyor mu?"

Tereddüt ettim. "Hepsi harika."

Rainy ciddiyle başını salladı. "Anlıyorum. Senin zayıf, insan kalbin bir başkasına ait." "Ben öyle demedim. Senin yaşındaki tüm Gölgele senin gibi mi?"

Rainy çenesini yukarı kaldırdı ve en az bir baş daha kısa olmasına rağmen burnunun ucundan bana buyurgan bir şekilde baktı. "Benim yaşımdaki Shades'lerden çok daha üstünüm. *Çok* güçlü olacağım."

O zaman bu bir hayırdı.

"Hangi Gölge dışı kalbinizi fethetti?" Rainy ayağa kalktı ve odaya bakıyormuş gibi yaptı. Neyse ki herkes onunla göz göze gelmekten korktuğu için ona bakmıyordu. "Benim tahminim Lucienne."

"Neden?" Şaşkınlıkla sordum. Lucienne yemekte yakın oturduğum Gölgelerden biriydi ve onunla konuşurken yemeğin ortasında kalkıp gitmemek için gerçek bir sabır egzersizi yapmıştım. Konuşma bana yıllar boyunca büyükbabamdan dinlediğim, ailemizin görkemli geçmişiyle ilgili acı dolu konuşmaları o kadar çok hatırlatmıştı ki, büyük boy resmi yemek masasının etrafındaki çocukluk akşam yemeklerine geri döndüğüme yemin edebilirdim.

"Şey, o çok zengin. Ve güçlü, ama belli ki ben *daha* güçlü olacağım." "Belli ki," diye katıldım kuru bir sesle.

"Ve çoktan bir çocuk doğurdu. Bu, bazı erkeklerin üreme partneri ararken değer verdiği bir şeydir."

"Yine B-kelimesiyle."

Gölge âleme seks partileri için gelmişim ama temelde insan âleminde seks konusunda yaşadığım sorunun aynısıyla karşılaşmışım, sadece arkasında farklı bir neden vardı. Birinin beni kişiliğim için becermek istemesini istemek çok mu fazlaydı?

"Sonuç olarak, size eşlik etmesi için uygun bir aday olması için pek çok neden var. Ya da şimdi dedikleri gibi "eş". Ben sizin yerinizde olsaydım, *üremek* için onu seçerdim."

"Doğru. Bunların hiçbirisi gerçekten umurumda değil."

Rainy alay etti. "Bu çok saçma. Hiçbir şey güçlü bir eş bulmaktan daha önemli değildir. Zayıf bir Gölge hiçbir şeydir. Dünyamıza çok az değer katan, kaynaklarımızı tüketen biri."

Büyük yikes. Belki de Megalomanyak-Rainywillow ile takılmak o kadar da iyi bir plan değildi.

"Ben daha çok kişilikli bir adamım," dedim, ama bu sözler beni biraz şaşırttı. Ben daha çok Kişilik adamı mı? Geçmişte bir *ilişki* adamı değildim, bu yüzden yararlanabileceğim çok fazla deneyimim yoktu.

Yine de seks her zaman hazırды. Gerçekten önemsedığım ve karşılığında beni önemseyen birini bulmak daha zordu.

Yani evet. *Evet*, diye karar v e r d i m , bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim. *Ben kişilikli bir adamdım.*

"Kişilik." Rainy alay etti. "Bu tavrın yüzünden zayıf çocuklar doğuracaksın."

"Onları tüm kalbimle seveceğim."

"Kardeşimi kesinlikle eski avcıların üreme partneri olmaması konusunda uyarıyorum. Sizler çok tuhaf yaratıklarsınız."

Göz ucuyla Selene'i gülümserken yakaladığımı sandım.

Bölüm 7

SELENE

Poor Hunter Man.

Aklımdan geçeceğini hiç düşünmediğim kelimeler ama Austin'i gösterişli sahte tahtında bir oda dolusu hayranla çevrili görünce ona biraz acımaktan kendimi alamadım.

Sonunda, birkaçı onunla tekrar konuşmayı denemek için kürsüye geri döndü, ama gülümsemesinin ne kadar zoraki olduğunu fark etmediler mi? Dokunuşlarından nasıl kaçtığını? En azından çılgın Dük'ün küçük kız kardeşini yanında tuttuğunu ve onu kendisiyle konuşmaya çalışan herkesle arasında bir tampon olarak kullandığını fark etmişlerdir. Bu etkili bir yöntemdi -Melody-Rainywillow, münzevi kardeşinin akıldışı görüşlerini papağan gibi tekrarlamasıyla çoktan ün kazanmıştı ve saraydaki çoğu Gölge onu görmezden geliyordu.

Cosima onun kalkanı olmaktan sıkılmışsa benziyordu, aniden kürsüden indi ve merdivenlerden inerek Austin'i heyecanlı bir Cosima ile baş başa bıraktı. Arkadaş olarak daha kötüsünü de yapabilirdi. Cosima her türlü hayır işiyle uğraşıyordu ve biraz bencil olmasa da saraydaki en nazik Gölgelerden biriydi.

Melody-Rainywillow yanımda durup sanki bir çocuk değilmiş gibi bana bakarak, "Umarım bunun karşılığını iyi alıyorsundur," dedi. Onun dörtte birine bile sahip değildim.

O yaşıta özgüven. Hayranlık uyandıracak derecede sinir bozucuydu. "Eğer değilseniz, o zaman kardeşimin malikanesinde bir pozisyon almayı düşünmelisiniz. Personeline karşı çok cömerttir."

Bu Lindow Dükü Theon hakkında duyduğum her şeyin tam tersiydi ama bu küçük, buyurgan terörle tartışacak değildim.

"Onu kendi eşin olarak almayı düşünmelisin," diye ekledi, çenesini Austin'e doğru eğerek ve neyse ki sesini alçaltarak, utanç verici sözlerini sadece benim duyabilmemi sağladı. "Tohumu muhtemelen değerli ama oldukça tatlı ve sönük görünüyor. Onu idare edebileceğinizi zaten gösterdiniz. Bunu kardeşime de söyleyeceğim."

Dramatik bir hareketle, beni arkasında sersemlemiş bir şekilde bırakarak gitti.

Söylediklerinin çoğunu göz ardı edersek, Austin ne tatlı ne de sönüktü. Kürsüden bana yalvaran bir bakış fırlattı ve ben dışarıdan bunun yalvaran bir bakış *olmadığını* fark ettim. Bilerek ya da bilmeyerek herkesi yanıltıyor olabilirdi. Meraklı bir yaratıktı. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, çok çeşitli duygular yaşadığını, ancak ifadesinin neredeyse her zaman neşeli bir memnuniyet olduğunu anladım. Ya da ilk bakışta öyleydi. Daha yakından incelendiğinde, yanaklarındaki kasların o tembel sırtışı zorlamaktan gergin görüldüğü ve gözlerinin gerçekten eğlendiğinde olduğu gibi parlamadığı anlaşıyordu.

Kokusu sonunda daha fazla duygu nüansı gösterecekti ama şimdilik alkolün kalıntıları yüzünden biraz bulanık görünüyordu. Tahmin etmem gerekirse, buraya geldiği gece körkütük sarhoş olduğu ilk gece değildi.

Melody-Rainywillow'la yaşadığım tuhaf karşılaşmadan sıyrılarak, "Gitme zamanı," dedim. Austin'i kendime eş olarak alma fikri gülünçtü. Bana karşı herhangi bir cinsel ilgi göstermemiş olması bir yana, bu odadaki dişiler muhtemelen isyan ederdi.

Benim gibi gölgeler onun gibi arkadaşlara sahip olamadı.

"Daha yeni geldi!" Vespera bana doğru hışımla yaklaşırken sesini alçaltarak tartıştı.

"Bir saat on üç dakika oldu."

"Bu neredeyse hiç zaman değil!"

Sanki bundan birkaç saat daha uzunmuş gibi gelmişti.

"Bütün yemeklerini yemek salonunda yiyorsun. Austin seni daha yakından tanımak isterse nerede bulacağını biliyor," diye cevap verdim ve Austin'in kürsünün alt kısmında yanımda durabilmesi için yer değiştirdim. Umarım yalvaran bakışlarını yanlış yorumlamamışımdır.

"Austin, ona ayrılmak istemediğini söyleyebilirsin-"

"Hayır, gerçekten gitmem gerekiyor." Austin'in sesi, karıştırdığım tüyleri sihirli bir şekilde yumuşatıyor gibiydi. Ne büyük bir hediye. "Tüm bunları organize ettiğin için teşekkürler, bu kadar kısa sürede hepsini bir araya getirmek büyük bir başarı olmalı."

Vespera tüm tedirginliğini unutmuş bir şekilde süslendi. Austin'in sahip olduğu ve başkalarının onun yanında rahat etmesini sağlayan yeteneğin bende de olmasını dilerdim.

"Peki, en kısa zamanda bir tane daha organize edeceğimden emin olabilirsiniz. Sizi daha yakından tanımayı gerçekten çok isterim." Vespera'nın samimiyeti açıkça ortadaydı ve onu kim suçlayabilirdi ki? Austin zeki, ilginç ve görüldüğünden çok daha karmaşık biriydi. Onu daha yakından tanımayı kim istemezdi ki?

Bu konuda tam olarak üzgün hissetmesem de, kesinlikle *bir şeyler hissediyordum*. Muhtemelen yapacağım tüm denetimlerden duyduğum rahatsızlıktı.

Kalabalığın arasından geçmekten kaçınarak muhafızların kullandığı bir yan kapıdan odadan çıkarken en parlak ve parlak gülümsemesini ona çevirdi.

"Teşekkür ederim," diye içini çekti Austin, omuzları çöktü ve dar, boş koridorda yalnız kaldığımız anda o acı dolu gülümsemesi kayboldu.

"Tabii ki." Tereddüt ettim. "Belki de daha önce gitmeyi önermeliydim?"

Austin mırıldandı. "Muhtemelen hayır. Pek keyifli bir deneyim sayılmazdı ama erken ayrılmak kabalık olurdu. Kötü bir ikinci izlenim bırakmak istemem."

"İlk izlenimini silmek için etkileyici bir gösteri gerekir," diye belirttim. Austin güldü ve bu sesin ne kadar hoşuma gittiğine ben de şaşırdım. "Eğer daha fazla zaman geçirmek istediğin biri varsa, bunu ayrıca ayarlayabiliriz. Kendini bir kez daha böyle bir olayın içine sokmana gerek yok."

Austin'in kahkahası soldu. "Doğru. Yani, bu yüzden buraya geldim.

Değil mi?" "Evet," diye cevap verdim bir süre durakladıktan sonra.

"Aşağı yukarı söylediğin şey buydu."

"Aşağı yukarı," diye mırıldandı, saraydan çıkıp kışlaya doğru ilerlerken peşimden geldi.

Belki de Gölgeler'le biraz zaman geçirdikten sonra fikrini değiştirmiştir? Buraya dokunaçlarımız olduğunu düşünerek gelmişti, bunun yerine bulduğu şey karşısında biraz hayal kırıklığı yaşamış olabileceğine inanmak zor değildi.

"Şimdi nereye, patron?" Austin melankolisini sanki hiç olmamış gibi üzerinden atarak sordu. Onun aniden ortaya çıkan iyimser enerjisini yakalamam bir anımı aldı.

"Yapmam gereken bir iş var. Seni akşam yemeği için yemekhaneye götürmek üzere dönmeden önce bir saatliğine odana kilitlememden memnun olacağını umuyordum. Garip esneme hareketlerinle kendini eğlendirebilirsin."

"Ne tür bir ayak işi?"

"Bir yemek teslimatı bekliyorum. Sizi temin ederim ki hiç heyecan verici değil." Daha da neşelenmiş görünüyordu. "Kulağa çok güvenli bir iş gibi geliyor." İçimi çektim.

"Hadi, Selene. Ben de geleyim. En iyi arkadaş ben olurum. Senin için şarkı söylememi ister misin? Senin için kesinlikle şarkı söylerim."

"Bunu istemiyorum." Bu tam olarak doğru değildi, onu şarkı söylerken dinlemek istiyordum. Ama onun saçmalıklarını da teşvik etmek istemiyordum.

"Kesinlikle istiyorsun, bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Gözlerim her geçen duygumu seninkiler gibi yayınlamıyor."

"Biliyorum, çok rahatsız edici. Peki, nereye gidiyoruz? Şimdi mi gidiyoruz? Güvenliği bir bahane olarak kullanmak üzeresin, bunu söyleyebilirim. Ama ben seninle olacağım. Beni güvende tutacaksın."

"Bundan çok emin görünüyorsun." Bunu ilk geldiğinde taht odasında da söylemişti ve beni kıskırtmaya çalıştığını bilsem de, kendime olan güveninden gurur duyan küçük bir yanımdı.

"Öyleyim."

Sola, barakalara doğru sapabileceğimiz ya da giriş odasına doğru düz devam edebileceğimiz yol ayrımında durakladım. "Odanızda biraz yalnız vakit geçirmeye bu kadar karşı mısınız?"

Austin, "Hayır, aslında yemeğe gitmek istemiyorum," diye itiraf etti. "Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Bütün bu olay... çok fazlaydı."

Lanet olsun ona. Kararlılığımı zayıflatabilecek bir şey varsa o da buydu. Sarayda kapana kısılmış hissetmenin, sürekli kuşatılmış olmanın ve bir molaya ihtiyaç duymanın ne demek olduğunu biliyordum.

"Tüm süre boyunca yanımda kalman gerekecek." "Kesinlikle."

"Ve aptalca bir şey yapma."

"Çok iyi olacağım." Karnımda garip bir kıpırtı vardı ve hızla giriş odasına doğru ilerledim, gitmesini diledim.

"Peki. Hadi o zaman. Beni pişman etme."

Austin'i giriş odasına çektim, kapıyı kapatıp bizi karanlığa gömerken bir elimi bileğine sıkıca sardım.

Austin'in nabızı parmaklarımın altında hafifçe yükseldi ama kokusunda herhangi bir korku belirtisi yoktu.

Gerçekten çok fazla güveniyordu.

"Oh, hareket ediyoruz," dedi Austin şaşkınlıkla, ben bizi aralara doğru ilerletirken. İnsan gözlerinin bir şey göremeyeceği kadar karanlık olmasına rağmen kafasını bir o yana bir bu yana çevirdi. Onu mükemmel bir şekilde görebildiğimi biliyor muydu? "Duvar nereye gitti?"

"Duvar olduğu yerde duruyor. *Biz* taşındık."

Bu cevaptan pek tatmin olmuşa benzemiyordu ama bunu başka nasıl açıklayacağımı bilemedim. Sadece *öyleydi*. Aradaki yol, tıpkı bizi saraydan giriş odasına götüren yol gibi, yürümemiz için başka bir patikaydı.

"Korku kokmuyorsun," diye gözlemledim, Austin'i tanıdık rotaya yönlendirirken. Bir hiç uğruna nasıl bu kadar tökezlemişti? Buradaki görüş eksikliğinden gerçekten bu kadar etkilenmiş miydi?

"Olmalı mıyım?"

"Bilmiyorum. Gölgelelerin içinden geçebilirim. Karanlıktan korkacak bir şeyim yok."

"Bu çok iyi bir nokta," diye kabul etti Austin. "Belki de bu benim uzun zamandır kayıp olan eğitimimin bana geri dönmesidir. Avcıların karanlıktan korkma gibi bir lüksü yoktur. Çocukken çeşitli travmatik şekillerde eğitiliriz."

Austin, karanlığın sakladığını düşünmeseydi yapacağını sanmadığım tuhaf bir yüz ifadesi takındı. Genelde duygularını gizlemek için çok daha dikkatli davranırdı.

"Bunun neden eğitiminizin bir parçası olduğunu anlayabiliyorum. Aksi takdirde Avcılar için işe yaramaz olurdun." "Avcılar için zaten işe yaramazdım." O kadarını tahmin ettiğimi söylemek istemedim ama kesinlikle

Austin'in katil içgüdüleri varmış gibi görünmüyordu. "Ben her zaman müziğime daha çok odaklanmıştım. Geriye dönüp baktığımda, tutkumun peşinden gitmem için bana diğer Avcılardan çok daha fazla özgürlük verildi-"

Ne yazık ki, giriş odasına varışımız Austin'in sözlerini kesti. Her zaman olduğu gibi dışarıdan boğuk sesler ve kahkahalar geliyordu ve ben daha kapıyı açmadan sıcaklıkta gözle görülür bir artış oldu.

Austin aniden odaya dolan gümüş küre ışığına gözlerini kırpıstırdı. O kadar insani görünüyordu ki, neredeyse ona gölgeler fırlatacaktım, onu baştan aşağı bir peçeyle kaplayacaktım ve

boynuzlar. Ufak tefek ve önemsizdiler ama kısa bir yürüyüşü ve kalabalık restoran ve barların yakınına gitmiyorduk. Kimseye çok yaklaşmadığımız sürece muhtemelen sorun olmazdı.

"Vay anasını. Gölge gibi mi görünüyorum?" Austin, kör insan parmaklarını gizlemek için onunla birlikte hareket eden gölgelerle kaplı ellerini kaldırarak fısıldadı.

"Hayır." Eğilip onu kokladım. Her zamanki gibi kokuyordu ve alkolün hafif ekşiliğinin altında hoş bir kokuydu, bu yüzden bunun memnuniyete işaret ettiğini varsaydım. Bu da onun için gayet iyi ve kabul edilebilir bir duyguydu, bu yüzden hayal kırıklığı hissinin nereden geldiğinden emin değildim. "Fazla duygusallaşmamaya çalış."

"Anladım. Endişelenecek bir şey yok, kendimi çok rahatlamış hissediyorum. Bu harika olacak."

"Ve her zaman yanımda kalmayı unutma," diye temkinli bir şekilde ekledim, kolunu tutmaya devam ettim ve onu kapıya doğru çektim. "Belki konuşma. Ve kimsenin sana dokunmasına izin verme."

"Bana dokunmasını istediğim tek kişi sensin," dedi ciddiyetle. "Bu niyet ettiğimden daha adice oldu. Genelde çok açık sözlü bir adamımdır, bilirsin-"

"Konuşmak yok."

"Anladım. Bekle, önce bana nerede olduğumuzu söyle. Sonra yemin ederim işim biter."

"Cartava." Yoğun, nemli havaya adım attık ve Austin'i tozlu topraklı sokaklarda yönlendirdim, kendimi mümkün olduğunca onun önünde tuttum. Cartava'nın yapış yapış sıcaklığını seviyordum. Sarayın bulunduğu bölgenin havasında sürekli bir soğukluk vardı ve ben bu soğuklukta rahatlamakta zorlanıyordum. Burada, ağır hava ve hiç dinmeyen pişmiş et kokusuyla, zamanın kendisi daha yavaş ilerliyormuş gibi hissediyordum. Cartava hiç uyumazdı, işyerleri hiç kapanmazdı, masaların sıralandığı sokaklardan gelen kahkahalar hiç kesilmezdi ama yine de buradaki yaşamın temposu sarayla kıyaslandığında atıl kalırdı.

"Burası bir *şehir* mi?" Austin fısıldadı, fiziksel olarak konuşmamak için kendini zor tutuyordu.

Yürürken arkama yaslandı, bar ve restoranların sıralandığı kalabalık sokaklara göz gezdirdi. Her sokağın ortasında, yukarıdaki direklerden sarkan küçük gümüşü ışık kürelerinin aydınlattığı, neşe içindeki Gölgelerle dolu masalar vardı.

"Öyle."

"Burada şehirler olduğunu bilmiyordum. Nereye gidiyoruz?" "Gerçekten konuşmayı bırakmalısın. Sesin alışılmadık geliyor."

"Gerçekten öyle mi? Çünkü orada farklı diller duyduğuma eminim."

"Evet, bu doğru. Bazıları insan aleminden, bazıları gölge aleminden. Ama senin sesin özellikle ayırt edici."

Onu çok daha dar bir sokağa yönlendirdim; burada her iki tarafta da en az dört katlı binalar yükseliyor, bazen yolun üzerinde öne doğru eğiliyor, böylece birinin balkonu neredeyse karşıdaki balkona değiyordu. Büyüdüğüm yerden o kadar farklıydı ki bu sokağa ilk bakışta aşık olmuştum.

"Vay canına," diye nefes aldı Austin, başını kaldırarak. "Bu, dengenin bozması için tasarlanmış bir lunapark yolculuğu gibi hissettiriyor. Yine de sanırım burada araçlar için alana ihtiyacınız yok, bu yüzden devam edebilir ve özellikle hırslı bir Jenga oyunu gibi evler inşa edebilirsiniz."

"Bu kelimelerin yarısının ne anlama geldiğini bilmiyorum. Biz buradayız." Austin'in kolunu tutmaya devam ettim, onu iki eğik binanın arasından dolambaçlı taş basamaklardan yukarı çektim, her ihtimale karşı yol boyunca onu tuttum. Korkuluk yoktu ve merdivenin kenarıyla komşu bina arasına düşerse muhtemelen ölecekti.

Bir insanı hayatta tutmak için gerçekten çok çalışmak gerekiyordu.

"Gölgeler aleminde OSHA yok, ha?" Austin mırıldandı, kendini sabitlemek için diğer elini taş duvarda tutuyordu. Bir kez olsun her şeye dokunma isteğine aldırış etmedim. "Daha önce kendimi hiç kırılabilir hissetmemiştim ama bu âlemde bir kelebeğin dayanıklılığına sahibim."

"Geldiğinden beri sana söylemiyor muydum?" Ağır siyah kapıların kilidini açmak için bir gölge sarmaşığı göndererek sordum. "Çok kırılansın. Narin bedenine gerçekten daha fazla özen göstermelisin."

"Burası neresi?" Austin beni içeri kadar takip ederken uyarılarıma aldırmadan sordu. Kapıları kapattığım anda etrafındaki gölgelerin dağılmasına izin verdim ve onun yükselen kubbeli bir tavana açılan yüksek siyah tuğla duvarı incelemesini izledim. Geniş açık alanda her birkaç metrede bir asılı duran gümüşü ışık küreleri, gölge yürüyüşü yapanların doğrudan daireme girmesini engellemek için her zaman parlıyordu. Mutfak bir duvarın çoğunu kaplıyordu -gerçi onun diyarındaki bir mutfakla aynı görüldüğünden şüpheliydim- ve büyük bir ahşap masa onu diğer taraftaki rahat oturma alanından ayırıyordu.

Ön ve arka duvarları kaplayan çatalı ağır panjurlar, dışarıda esen az miktardaki esintinin odanın içine süzülmesini sağlıyordu.

"Burası benim evim elbette." Ön duvara yöneldim, birkaç panjuru kaydırarak açtım ve odaya daha fazla hava girmesini sağladım. İnsanlar aşırı sıcaktan ölmez mi? Bunu bir yerlerde duyduğuma emindim. Çok sıcak tehlikeliydi ama çok soğuk da tehlikeliydi. Ölümcül tehlikelerden kaçınmak için vücutlarının optimum bir aralıkta tutulması gerekiyordu. Irklarının hayatta kalmış olması gerçekten mucizeydi. "Yap

Rahatınıza bakın, sanırım. Ama açık pencerelere çok yakın oturmayın yoksa komşuların soruları olacaktır."

Yemek teslimatına daha birkaç dakika vardı ve ben de mutfağa gidip elimdekileri gözden geçirmekle meşgul oldum. Damius, diyarın dört bir yanından yalnızca en iyi malzemeleri tedarik ederdi ve ben de asla başka birinden satın almazdım.

"Eğer ziyafete yetişmek için acelen yoksa, burada yiyebiliriz. Hayır diyebilirsiniz elbette-"

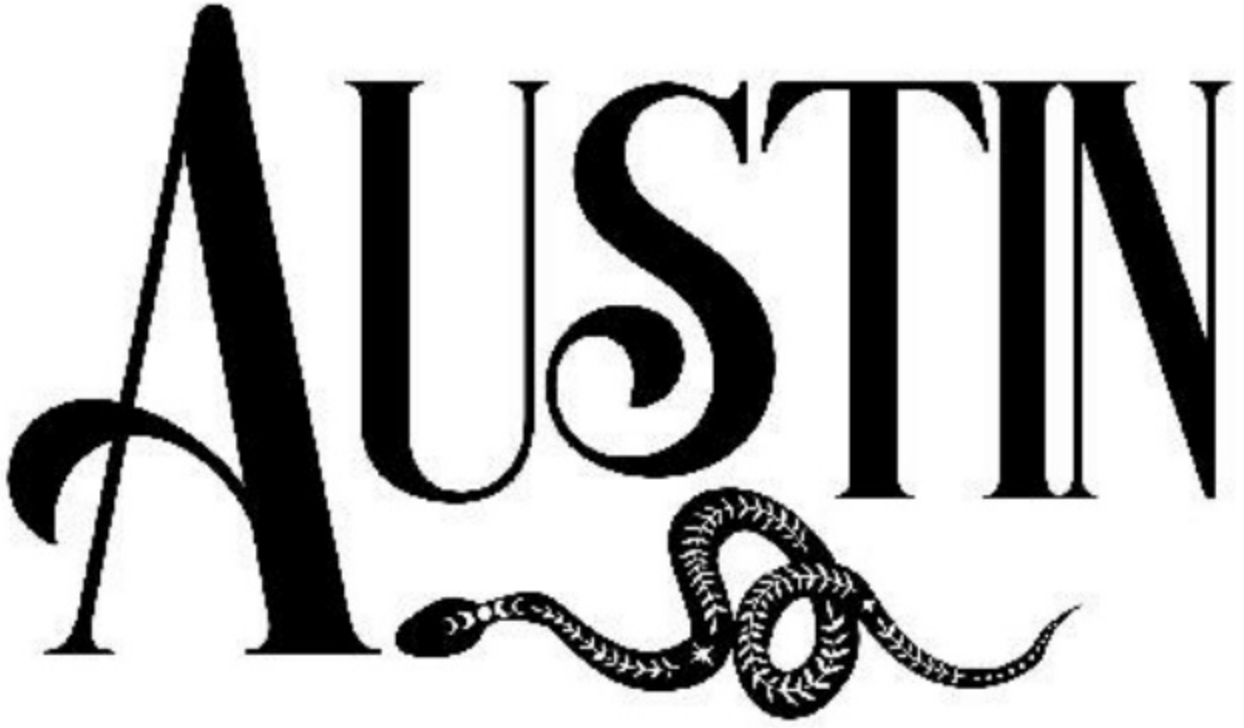
"Bunu çok isterim," diye araya girdi Austin, bana şimdiye kadarki en güzel gülümsemesini atarak.

Bu iyi bir fikir değildi. Hem de hiç.

Austin'in benimle ilgilenmediğini biliyordum - kokusu ya da kokusuzluğu bunu çok açık bir şekilde gösteriyordu - ama yine de onun söz konusu olduğu yerde içimde bir tür bölgesel içgüdü ortaya çıkıyordu. Onun benim alanımda olması, onu evimde görmek.

Austin felaket için mükemmel bir reçeteydi.

Bölüm 8

T Selene'in dairesinde olmanın neredeyse yasadışı bir hissi vardı. Sanki bir perdenin arkasına gizlenmiş ve görmemem gereken bir şey görmüştüm. Burası, huysuz Muhafız Teğmeni'nden beklediğim gibi bir yer değildi. Yerde güzel desenli halılar ve her yerde yumuşak minderler vardı. Bir duvar boyunca, parlak siyah deniz kabukları, kurutulmuş çiçekler ve her türden karakalem çizimler gibi her türlü ıvır zıvırı barındıran raflar vardı.

Hayal edilebilecek bir manzara.

Burası sadece görevde olmadığı zamanlarda kullandığı bir daire değildi. Burası bir *evdi*.

"Şarap ister misin?" Mutfak alanını oturma odasından ayıran uzun masaya oturduğumda Selene raftan toprak bir kadeh çekerek sordu.

Başımı salladım, buraya gelmeden önce ne kadar çok içtiğimin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. "Son birkaç gündür içki içecek havada değildim."

"Fark ettim." Musluktan biraz su doldurdu ve kendine bir şarap koymadan önce kadehi benim için doldurdu. "Şarap ve et yok. Sorun değil, sana etsiz bir yemek hazırlayabilirim."

"Bu harika olur, teşekkür ederim. Sanırım pek çok Shade yemeği etsiz olarak sunulmuyor."

"Sarayda öyle değil. Krallığın diğer bölgelerinde et bol miktarda bulunmaz," diye cevap verdi. daha fazla sorgulamaya karşı şiddetle uyarıldı. Not edildi.

Biz dostça davranırken onu kızdırma riskini almaktansa sessizce oturup gözlemledim. Bir ara kapı çalındı ve Selene kapıyı açarak malzeme sandığı gibi görünen bir şeyi aldı, eşyaları boşaltmak için mutfığa dönmeden önce mırıltılı seslerle konuştu. Aletler tanıdığım bir şeye benzemese de, kesinlikle oradaydılar. Ocak, Selene'in tabanında gümüşü bir alev yaktığı siyah dökme demirden bir aletti. Köşede, yiyecekleri serin tutmak için bir tür kiler olduğunu tahmin ettiğim küçük bir taş oda vardı. Ayrıca beni doğrayabilecek kadar iri görünen bir kasap bıçağı koleksiyonu vardı ki bu biraz korkutucuydu.

"Artık konuşabilirsin, biliyorsun," dedi Selene sonunda, karıştırmakta olduğu kâseden bana bakarak. İrkildim ve baktığımı fark ettim. Selene'i mutfakta izlemenin oldukça büyüleyici bir yanı vardı. Belki de bu sadece onun genellikle boyun eğmeyen bir kararlılıkla hareket etmesinden, her zaman başı dik bir şekilde bir yerden bir yere adım atmasından ve kendisine meydan okuyan herkese meydan okumasından kaynaklanıyordu. Ama burada, etrafta dolanırken, kaseleri kaparken, tanımadığım şeyleri keserken ve gizemli maddeleri karıştırırken, Selene tamamen farklı bir Gölge'ydi.

Rahat. Hoşnut, belki. Her şeyin ötesinde, kendine güveniyordu. Yemek yapabiliyordum ama 'yumurtanın taze olup olmadığı nasıl test edilir' ya da 'sebzeler ne kadar süreyle kızartılır' gibi sorulara cevap aramak için bir tarif kitabına ve telefonuma ihtiyacım vardı. Selene ihtiyaç duyduğu tüm bilgileri kafasında toplamış gibiydi.

"Yoksa konuşmak istemiyor musun?" diye sordu başını yana eğerek. Daha önce kesinlikle hiç görmediğim tuhaf görünümlü bir alet çıkardı ve onu kaseinin içindeki gizemli gri yapışkanı karıştırmak ve katlamak için kullandı.

"Sadece tekniğine hayran kaldım. Mutfakta çok rahatsın."

"Yemek bana neşe veriyor." Bu şaşırtıcı sözlerden sonra tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu benim bir... düşkünlüğüm sanırım. Nadir ve ilginç malzemeleri tedarik etmeyi seviyorum. Güzel malzemeler. Mümkünse en iyilerini. Cartava'da pek çok yemek mekânı var; diyarın en çok rağbet görenleri. Onları ziyaret etmek bana büyük keyif veriyor..." Selene sözlerini yarıda kesti, ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.

"Mutluluk mu?" Ben önerdim.

"Mutluluk, yemek gibi basit bir şey için oldukça aşırı bir tepki gibi görünüyor."

"Yemek hayatın büyük bir parçasıdır. Sadece yiyecek değildir; bir dizi farklı deneyim ve duyguyu temsil edebilir. Öyle olmasa bile kimin umurunda? Mutluluk siz ne isterseniz o olabilir."

Selene kâsenin üzerini ince siyah bir bezle örterek bir kenara koydu ve masanın üzerinden bana baktı. "Sana mutluluk veren nedir?"

"Müzik," diye yanıtladım hemen. "Kendimi bildim bileli müzik ruhumun dili olmuştur. Onu *anlıyorum*, kendimi onun aracılığıyla ifade edebiliyorum. Beni besliyor ve bana neşe veriyor, tıpkı yemeğin sana verdiği gibi."

"Yemekle aramdaki bağın o kadar güçlü olduğundan şüpheliyim," diye mırıldandı, çok yakından incelemek istemediğim bir et parçasıyla meşguldü. İfade nüansları olmadan, bir Gölge'nin ruh halini okumak söz konusu olduğunda vücut dili ve tonlama her şeydir ve Selene kesinlikle utanmış hissediyordu.

"Yemek yapmaya nasıl başladın?" Shade Soldier School'dan eve gelip gizemli gri etleri alevlendirdiğini hayal ederek sordum. Düşündüm de, Selene hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. Ve bunun önemli bir şey olmadığını tahmin ediyordum - sadece beni koruyarak işini yapıyordu - ama daha fazlasını bilmek *istiyordum*.

"Gıda üretiminin ana endüstri olduğu bir bölgeden geliyorum." Yine o sorma bakışı vardı. "Ne yediğimi ve malzemelerin nereden geldiğini düşünmek her zaman hayatımın bir parçası oldu. Reşit olup Muhafızlara katılmak için ayrıldığımda, sanırım herkesin bu tür ayrıntılara önem vermediğini görünce *şaşırdım*. Calix ve personeli her gün saray için yemek hazırlar. Tadı güzel olduğu sürece kimse nasıl ya da neden olduğunu umursamaz."

Bu ateşli, konuşkan Selene için buradaydım. Yemeğin özlediğim gizli sohbet başlatıcı olduğunu kim bilebilirdi?

"Müziğe olan tutkunuzu nasıl keşfettiniz?" diye sordu, çok daha anlamlı bir şekilde sorulmuş olsa da kendi sorumla bana meydan okudu.

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, hiç sahip olmadığımı hatırlamıyorum. Görünüşe göre ablamın piyano derslerine girmeye başladığım andan itibaren küçük bir dahiymişim. Annem ünlü olmam fikrinden hoşlanıyordu sanırım ve beni çok teşvik etti ama yıllar geçtikçe bu olumlu bir şey olmaktan çıktı. Daha çok menajer, daha az anne. Daha fazla performans, internette şarkı söylediğim daha fazla video, sahile daha az aile gezisi. Bugünlerde yakın değiliz."

Gençken sahneye çıkarak kazandığım para yüzünden ailemle aramın bozulduğunu düşündüğümde hâlâ tenimde sümüksü bir his bırakıyordu. Buna *ihtiyaçları* yoktu. Büyükbabam tüm çocuklarını yetişkinlik dönemleri boyunca belli bir dereceye kadar finanse etmişti, fazlasıyla rahattılar.

Ailem, beni bir metadan başka bir şey olarak görmeyen uzun bir insan silsilesinin sadece ilkiydi.

"Peki ya ablan?" Selene lavaboya geçip ellerini -ve pençelerini, büyüleyici- yıkadıktan sonra gri bitki görünümlü bir şeyler çıkardı. Onları daha küçük parçalara ayırırken havayı hoş bir koku doldurdu, bu yüzden bitki olduklarını tahmin ettim.

"Ailelerimize yakındı, o yüzden biraz ayrı düştük. Evli ve son duyduğuma göre bir ya da iki çocuğu varmış."

"Seni geri almak için Avcılar Konseyi'ne dilekçe vereceklerini düşünüyor musun?"

Homurdandım. "Hayır. Büyükbabam muhtemelen öyle yapacaktır - özellikle Tallulah zaten buradayken itibarına bir darbe olur. Gölgeler aleminde gönüllü iki torun mu? Bundan nefret edecektir. Yine de şu ana kadar her şey yolunda, değil mi? Beni geri almak için herhangi bir girişimde bulunuyorlarmış gibi görünmüyor."

Belki de Notlar uygulamama mükemmel bir ifade yazdığım içindir.

"Henüz erken. Geri dönme konusunda fikrini değiştirmedin mi?" "Hayır."

Ona sııttım. "Hâlâ bana bağlısın, üzgünüm."

"Azıcık bile üzgün değilsin." Selene alay etti ama sesi sinirlenmişten çok eğlenmiş gibiydi. "Yine de varlığın beklediğim kadar sinir bozucu değil. Güvenliğinizi hiçe sayarak her şeye dokunmaya olan kronik ihtiyacınız dışında."

"Bu bir kereydi!"

Belki iki.

"En az iki taneydi. Bunun dışında, çektiğiniz dikkat miktarı oldukça endişe verici olsa bile, o kadar da korkunç değilsiniz."

Bunu yalanlayamadığım için yüzümü buruşturdum. "Buraya taşınan diğer eski Avcılar için tahtlarla tanışma ve selamlaşma toplantıları yapıldı mı?"

"Gerek yoktu. Bir balo düzenlediler," diye yanıtladı Selene düşünceli bir ifadeyle. "Aynı amaca hizmet ediyordu ama herkes davetliydi, bu yüzden bu öğleden sonra hissettirdiğinden daha az yapay hissettirdi. Bekâr eski avcılardan Astrid ve kuzenin neredeyse anında ortadan kayboldular, Meera havadan sudan konuşmaktan rahatsız görünüyordu ve Verity odadakileri büyüledi."

Bu benim deneyimimden çok daha az mikroskop altı böcek gibi geldi. Yine de, balo için etrafta olsaydım bile, yine de tek Hunter adamı olurdum ve muhtemelen fazladan birkaç bakış çekerdim.

"Sanırım yazı malzemeleriniz yoktur?" diye sordum.

Selene bana göz kırptı. "Tabii. Rafların altındaki ikinci çekmece."

Etrafı karıştırdım, insanlar aleminde kullandığım her şeyden daha kalın, neredeyse parşömene benzeyen bir kağıt parçası ve Gölge'ye kesinlikle daha uygun olan kalın bir kalem buldum

insanlardan ziyade eller.

Ama bu iyiydi. Sadece bir şeyler karalıyordum. Bir şarkının çıplak kemik konseptini deniyordum. Kalabalık bir odada yalnız hissetmek devrimci bir kavram sayılmazdı ama evrensel bir çekiciliği vardı. Ve eğer ilham perim sonunda masaya gelmeye istekliyse, o zaman özgünlük eksikliği temelinde hayır diyecek değildim.

Yaptığım işe o kadar dalmıştım ki, Selene önüme bir tabak koyduğunda neredeyse sandalyeden düşüyordum, bir yandan da önünde gri et görünümlü bir kâse tutuyordu.

"Vay canına, bu harika kokuyor." Kalem ve kağıdı bir kenara bıraktım, tabağa doğru eğildim ve aromatik, otlu kokuyu içime çektim.

"Sadece ekmek," diye yanıtladı, övgüden rahatsız olmuş görünüyordu. "Büyüdüğüm yerde çok lezzetli olan yumuşak bir ekmek. İçi otlarla dolu. Eskiden festivallerde yedik."

Tabağındaki etle özenle hazırlanmış açık sandviç türü bir şey yapmaya başladı, ben de kendi parçamı aldım ve ekmeği ayırdım. Soluk gümüşü bir renkteydi ve o kadar hafif ve kabarıktı ki parmaklarımın arasında bir bulut gibiydi ve ağzıma koyduğumda neredeyse dilimin üzerinde eriyordu.

Aklıma gelen tek şey bir bao çöreğiydi ama içindeki otlar ona biraz daha farklı bir doku kazandırmıştı. Gölgeler âleminde yediğim en lezzetli şeydi.

"Bu otlar çocuklara sağlıklı ve güçlü büyümelerine yardımcı olmak için verilir," dedi Selene hazırlıksız bir şekilde. "Çocuk olduğunuzdan değil ama insan vücudunuzun ekstra takviyeye ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

"Eğer bu kadar minnettar olmasaydım, bu egomu incitebilirdi." "Egonun zarar görmeye dayanabileceğinden emin değilim."

"Cidden, bu çok lezzetli. Teşekkür ederim. Benim için özel bir şey yapmanı gerçekten takdir ediyorum."

Selene, et yemesem de etkileyici görünen yemeğinden bir ısırık alırken, "Fazla çaba harcamadım, bundan bahsetmene gerek yok," diye mırıldandı. "Ne yazıyorsun?" diye sordu, başıyla kâğıdı işaret ederek.

"Bir şarkı için bir fikrim vardı. Ya da şarkı formuna dönüşebilecek ya da dönüşemeyecek rastgele fikirlerden oluşan bir koleksiyon." "Oh." Selene uzun bir süre bana baktı. "Sözlerini senin yazdığını fark etmemiştim.

kendin."

İsteksizce etkilenmiş görünüyordum ve ben de biraz gurur duyuyordum. Bu bile başlı başına garipti. Herkesin beni güzel bir yüz, hoş bir ses ve derinliği olmayan biri olarak görmesine oldukça alışmıştım, ama görünüşe göre hala daha fazlası olarak tanınmayı arzulayan bir yanımdı.

"Burada o kadar yaygın değil," diye devam etti Selene. "Saraydaki koro müziği artık kimsenin konuşmadığı çok eski bir dilde ve sözler yüzyıllardır değişmedi. Benzer şekilde, krallığın diğer bölgelerinde, özellikle de örgün eğitimin daha az yaygın olduğu bölgelerde, hikâyeler anlatmak için kullanılan şarkılar var." Yine o rahatsız bakış vardı. "eşitli dillerde sylenirler ve çoğunda onlara eşlik eden danslar vardır, ancak sözler gerçekten değişmez. Herhangi bir Gölge tarafından yazılmamışlar, ancak zaman içinde eklenmişler."

"Folklor gibi mi? Güzelmiş. Gölgelerin kendilerine ait köklü gelenekleri olabileceği neden hiç aklıma gelmedi bilmiyorum. Sanırım buraya gelmeden önce, Gölgeler'in korkudan beslenmek için insanlar alemine yaptıkları ziyaretler dışında pek düşünmemiştim. Kafamda, yemek için etrafta hayalet gibi dolaşmadığınız zamanlarda hepiniz ortadan kayboluyordunuz."

"Hayalet gibi dolaşmak." Selene homurdandı. Eğleniyor muydu? Onu eğlendirme fikri hoşuma gitmişti. "Beslenmek için düzenli olarak ziyaret etmeme rağmen ben de sizin dünyanızı pek düşünmedim. Bu gerekli bir deneyimdi, eğlenceli bir deneyim değil. Sanırım zamanınızın çoğunu aktif olarak avlanarak geirmediğiniz?"

"Hayır, kesinlikle değil. Sanırım, en azından ben geken, ailem Avcılar Konseyi'ni benim küresel bir süperstar falan olacağıma ve davayı desteklemek için tüm paramı Konsey'e vereceğime ikna etti. Gizli bir orduyu ayakta tutmak için çok fazla özel yatırım gerekiyor."

Selene kuru bir sesle, "Tahmin edebiliyorum," diye cevap verdi. Belki de ona Avcı geçmişimi tekrar tekrar hatırlatmak iyi bir fikir değildi? Yine de bu konuda naz yapmanın pek bir faydası yoktu. Bana bakarak ne olduğumu ve nereden geldiğimi biliyordu ve Astrid'in varlığına tahammül edebiliyorsa, muhtemelen benimki de çok rahatsız edici olmazdı. Astrid *gerçek* bir avcıydı.

"Peki şimdi beslenmek için ne yapıyorsun?" Ekmeğimden bir ısırık daha alarak sordum. "Avcılar ve Gölgeler arasında her şey başladığından ve portal kapandığından beri."

Selene dondu kaldı. Hassas bir konuya mı girmiştim? Nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. İnsan diyarını ziyaret etmelerinin tek nedeni beslenmektir.

"Enerji depolarımız var," diye cevap verdi sonunda, kelimelerini dikkatle seiyormuş gibi yavaş konuşarak. "Beslenmeden kaynaklanan fazla enerjinin, ihtiyaı olanların kullanımı için çekildiği yer. Başlangıçta sadece yaşlılar, çok geçenler ve güçsüzler içindi. şimdi ise tüm diyarı kapsıyor."

Tamam. Bu kesinlikle diyardaki herkesin sırayla burada yaşayan bira Avcıyı korkutarak bir vuruş yapmasından daha mantıklıydı. Henüz kimse beni korkutmak için bir girişimde bulunmamıştı, gerçi bunun yerine pantolonuma girmekle daha çok ilgilendikleri anlaşılıyordu.

"Burada fazla kalmamalıyız," diye iç geçirdi Selene, yemeğini bitirip iki tabağı da toplarken.

"Nerede olduğunuzu merak edecekler."

"Öyle mi? Herkes beni seninle baş başa bırakmaktan oldukça memnun görünüyordu."

"Evet." Selene'in vücut dilinden sinirlendiği anlaşılıyordu ve tam da anlaşılmaya başlamışken varlığımın ne kadar sinir bozucu olduğunu ona tekrar hatırlattığım için içimden yüzümü buruşturdum. "Kral ve Kaptan'ın yeni arkadaşlarıyla meşgul olmalarını anlıyorum ama seninle ve olaylara nasıl uyum sağladığınla biraz daha fazla ilgilenmelerini beklerdim."

Oh. *Oh*. Kızgınlığı bana yönelik *değildi*. Benim adıma mıydı? Bu çok hoştu. Selene arkadaş olmadığını söylemişti ve dürüst olmak gerekirse arkadaşlık benim de güçlü yanlarımdan biri değildi. Arkadaşlık zaman ve çaba gerektiriyordu ve ben müzik *dışındaki* şeylere zaman ve çaba ayırma konusunda iyi değildim.

Ama belki ben başlayabilirim.

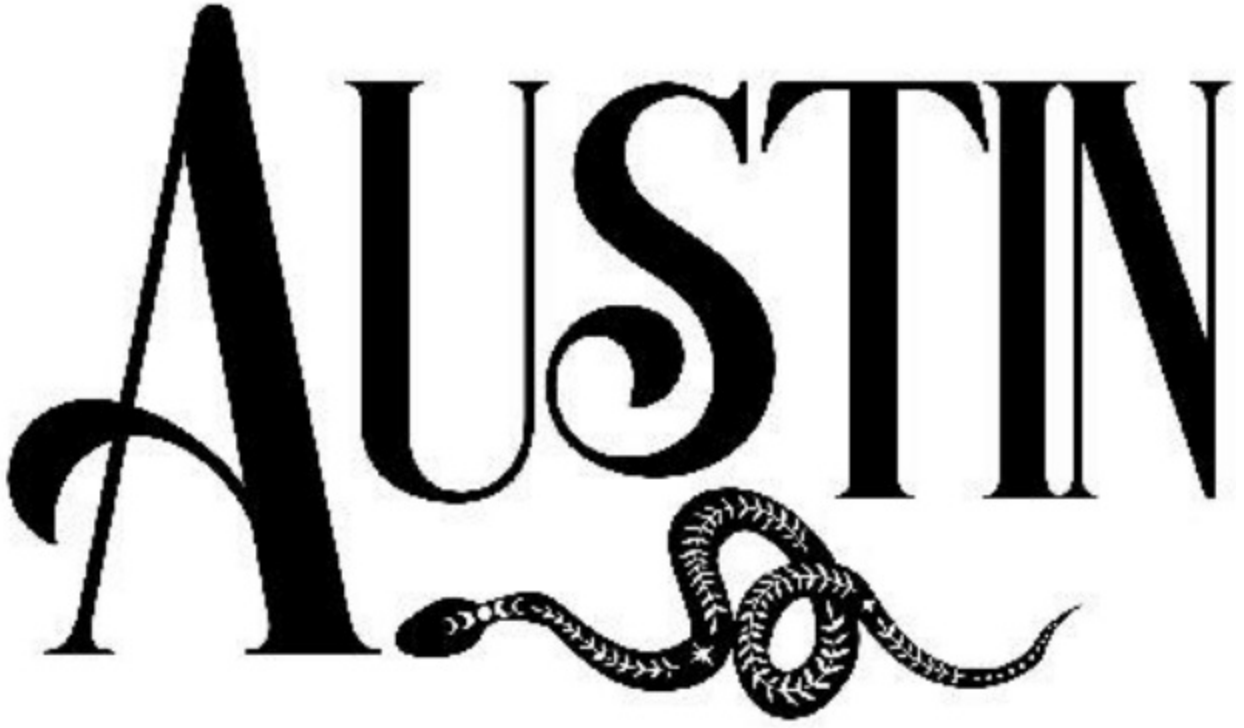
"Arkadaş olmak ister misin?" Selene'e sordum. Tabakları gereğinden biraz daha sert bir şekilde lavaboya bıraktı ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Az önce ne dedin sen?"

"Arkadaşlar. Arkadaş olmak istiyor musun? Bence olmalıyız." "Neden?"

Omuz silktim ve bulaşıkları yıkamasına yardım etmek için ayağa kalktım. "Bence ikimizin de bir taneye ihtiyacı var. Sence de öyle değil mi?" Uzun bir süre sessiz kaldı, lavaboyu suyla doldurmaya odaklanmıştı. "Belki de ihtiyacımız var. Şimdilik, Gölgeler âleminde kalıcı yerini bulana kadar senin arkadaşın olacağım." Yardım edemedim ama çoktan veda ettiğini düşündüm.

Bölüm 9

Bir eğitim seansına katılman gerekiyor ama seni odana kilitlemek istemiyorum," diye anons etti
"Selene, ben sabah yoga pratiğimi bitirirken kapı aralığında gezinerek. Eskiden yogayı *severdim* ve
hangi noktada bıraktığımı bilmiyordum. Sevmeyi değil ama kendimi önemsemeyi bırakmıştım.

Nasıl

Bunun olmasına izin vermiş miydim?

"Tamam. Seninle gelebilir miyim?" Savasana'da uzanmış ve ona bakarken umutla sordum.

"Kesinlikle olmaz." Gözlerini bana dikti. "Neden hep yerde yatıyorsun? Ben hiç
yetişkin hayatım boyunca bilerek yere yattım."

"Çok şey kaçırıyorsun."

Uzun bir süre bana baktı. "Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum. Size akrabalarınızla bağ
kurabileceğiniz Elverston Evi'ne kadar eşlik edeceğim. Bugün dışarıyı gözetlemeleri için ekstra
muhafızlar görevlendirdim ve şahsen kontrol edebilmek için devrelerimi yeniden yönlendirdim."

"Bu kadar çaba sarf etmene gerek yoktu. İyi olacağıma eminim," dedim ve ayağa kalkıp
battaniyeyi yarın kullanmak üzere yuvarladım. Belki Astrid'den kibarca bir dahaki sefere bir yoga
matı almasını isteyebilirdim. Bana zaten bir çanta dolusu kıyafet tedarik etmişti; hepsi siyah olan
eşofmanlar, tişörtler ve kapüşonlu sweatshirtler. Her zamanki tarzıma kıyasla biraz sıkıcıydılar ama

rahattılar, üzerime oturuyorlardı ve aletim herkesin gözünden yeterince saklanmıştı.

"Kendini güvende hissetmek için sana bizzat göz kulak olmama ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu kuru bir sesle ve bana küçük bir bez uzattı. Açtım ve dün akşamki yemekten kalan o lezzetli otlu ekmekten biraz daha buldum.

"Vay canına, teşekkürler. Bunu bana getirmene gerek yoktu."

"Yemek yemen gerek," diye cevap verdi umursamazca. "Hem yiyip hem yürüyebilir misin? Bu insanlar için güvenli bir aktivite mi?"

"Elbette," diye cevap verdim, çoraplarımı hızla giydim ve ayaklarımı botlarımın içine soktum. Ayağım takılıp boğulmadığım sürece sorun yoktu. Bu konuda bir şaka yapacaktım ama Selene zaten kırılğan insanlığım konusunda yeterince endişeli görünüyordu, bu yüzden isteğime direndim.

Hunter'dan ayrılanların burada hoş karşılanacağı ve onlara baskı yapılmayacağı vesaire vesaire hakkındaki tüm güvencelerden sonra, Elverston Evi'nin bir tür eski Hunter cenneti olmasını beklerdim, elektrik veya düzgün bir yalıtım olmadan güvenli bir şekilde saklanabilecek kadar çok ev konforuyla dolu olmasını beklerdim.

Ne yazık ki çok ama çok yanılmışım.

Elverston Evi bok çukuru gibi bir şey miydi? Bir zamanlar güzelmiş gibi görünüyordu. Sanki bir zamanlar nesiller boyu bu eve sahip olan büyük bir aileye aitmiş ama sonra kumar bağımlısı asi bir oğul her şeyini kaybetmiş, tüm hizmetçiler işten çıkarılmış ve çatıdaki delikleri onaracak ya da taş dış cepheyi ele geçiren sarmaşıkları kesecek kimse kalmamış gibi.

Aslında, içimde hissettiklerimin fiziksel bir tezahürü gibi görünüyordu. Bir zamanlar parlak ve umut verici olan bir şey, şimdi kayıp zaferin ve boşa harcanmış potansiyelin trajik bir hikayesiydi.

Ya da belki de sadece bir evdi ve ben boş yere heyecanlanıyordum.

"Bu senin en hoş kokun değil," dedi Selene, köhne bir bahçeden geçerek ön kapıya giden patikadan birkaç adım ötede durarak. "Burayı ziyaret etme fikrinden hoşnut değil misin?"

"Ziyaret," diye güldüm, tırnak işareti yaparak. "Beni buraya saklaman için bırakıyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Evet, Astrid bugün bıçak atma eğitimi veriyor ve senin eşyalara dokunma eğilimin göz önüne alındığında, seni de yanımda getirmem pek akıllıca olmaz gibi görünüyor."

Selene'nin inatçı yüz ifadesine sırtarak, "Uçan bir bıçakla yakalamaca oynayacak halim yok," dedim. Onu iğnelemenin bana neden bu kadar keyif verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çoğu insan için her zaman temel düzeyde sinir bozucu olsam da, genellikle bunu benimsemek yerine geri çekmeye çalışırdım.

"Benim endişelendiğim kırtasiye bıçakları," diye yanıtladı kibarca. "Parlaktırlar ve tutmaya çalışan narin elleriniz için cazip olacaklardır."

"Bana çok az güveniyorsun."

"Buraya geldiniz ve neredeyse anında zehirli bir bitkiye dokundunuz."

Tekrar güldüm. "Zehirli olduğunu *bilmiyordum*. Bıçakların sivri uçları olduğunu, dokunulduğunda parmaklarda ağrı yaptığını biliyorum."

Selene derin nefes alma egzersizleri yapmakla beni boğazlamak arasında kalmış gibiydi. "Sen çok sinir bozucu bir yaratıksın, bunu biliyor muydun? Gülünç olduğun için değil, gülünçmüştün gibi *davrandığın için*, ki bu çok daha kötü."

"Ben son derece gülünç biriyim," diye onu temin ettim. "Herkes öyle diyor."

Bana tedirgin edici derecede uzun bir bakış attı. "Hayır, değilsin. İçeri gir. Senin için daha sonra döneceğim."

Tartışmam gerektiğini hissediyordum ama bunun için gerçekten iyi bir cevabım yoktu. Belki de yakınlığımdan kaynaklanıyordu ama Selene bana -*gerçek* bana- hiç kimsenin göstermediği kadar ilgi gösteriyor gibiydi ve ben buna nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

Kimsenin benim hakkımda sahip olduğu yüzeysel fikrin ötesine bakmak istemediğinden yakındığım onca yıl boyunca, beynimin önemsiz olmayan bir kısmı o yüzeyin altında bakmaya değer hiçbir şey olmadığından endişeleniyordu.

En kaygısız ifademi takınıp yüksek sesle ısıklık çalarak Elverston Evi'ne doğru yola koyuldum ve giriş salonuna girip ağır meşe kapıları arkamdan kapatana kadar Selene'in bakışlarının sırtıma saplandığını hissettim.

Kapıyı çalmam mı
gerekiyordu? Oh
neyse, artık çok geç.

"Merhaba! Burada kimse var mı?" Seslendim, botlarım her adımda taş zeminde yankılanıyordu. Yüksek kemerli tavanın içinde kaybolan dairesel bir merdiveni ve bu katta her iki yana açılan kapılarıyla fuaye muazzamdı. Ayrıca mobilyalardan, süslemelerden ve genel olarak kişilikten yoksundu. Burada bulunan tek şey duvarlarda bulunan ve mekânı aydınlatan küre ışıklardı.

Bu her şeyi çözdü. Selene'le birlikte kışlada kalmak için kıcımlı yırtmam gerekse bile bunu yapardım. Kendimi güvende hissettiğim tek yerin onun yanı olduğuna ikna etmek için Kral Allerick'in önünde ağlamam gerekirse, bu uğurda haysiyetimi feda ederdim.

"Austin?" Tallulah merdivenlerin yarısında, siyah saçları bigudilerle toplanmış, mavi ve sarı

puantiyeli ipek bir eşarpla onları yerinde tutarken belirdi. Her zaman çok retro bir estetiğe sahip olmuştu.

Pijamaları *Grease* filmindeki kulak delme sahnesinden fırlamış gibi duran, korkunç, kabarık görünümlü bir mini elbise ve şort kombinasyonuydu. "Ne yapıyorsun burada?"

"Uzun süredir acı çeken gardiyanıma bir mola verdirmek için en sevdiğim kuzenimle bir oyun randevusu için Hunter Kreşine bırakıldım."

Tallulah gözlerini kırptırdı. "Buna inanabilirim. Çay ister misin? Hepimiz sarayda yemek yediğimiz için buradaki mutfak oldukça basit ama bazı temel ihtiyaçlarımız var."

"Elbette."

Yirmi dakika sonra Tallulah, aralıksız soğuğa karşı kocaman kabarık bir bornoz ve terlikler giymiş, mutfaktaki açık ızgarada ateş yakmaya başlamıştı.

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Kuşkulu bir şekilde sordum, kabarık tavan boyunca noktalı fiskiyeler olduğu umuduyla çatıyı üstünkörü bir şekilde taradım.

Tallulah bana sabırsız bir bakış attı. "Evet, ne yaptığımı biliyorum. Buraya gelmeden önce Idaho Springs'te şebekeden bağımsız bir kulübede yaşıyordum."

"Öyle miydin?" Küçük ahşap bir tabure çekip yeni yeni yanmaya başlayan ateşin yanına oturdum. "Bunu bilmiyordum. Son duyduğumda annem senin lüks bir apartman dairesine taşındığından bahsetmişti. Beni de aynısını yapmam için ikna etmeye çalışıyordu."

"Bu uzun zaman önceydi," diye güldü Tallulah, ayaklarının dibindeki dev sepetteki odun parçalarını karıştırıp alevlere eklemek için birini seçerken. "Avcılar'dan kovulduktan sonra gerçekten uzaklaşmam gerektiğini hissettim ama ne param ne de gidecek bir yerim vardı. Üniversiteden eski bir arkadaşımın kulübesi vardı ve bakımını yapamayacak kadar işle meşgul oldukları için evde kalabileceğimi söyledi."

Avcılardan neden kovulduğunu sormak istedim ama bu onun gönüllü olmasını beklemem gereken bir bilgi gibi görünüyordu.

Bugünlerde ne zaman Avcılar hakkında düşünsem midemde huzursuz bir çalkalanma oluyordu. İnsanlar âlemindeyken onları hiç düşünmeme konusunda oldukça ustaydım; kendi sorunlarıma o kadar dalmıştım ki onlara hiç aldırış etmiyordum. Bugünlerde, o organizasyonda doğan herkesin aynı ayrıcalığa sahip olmadığını fark ettim.

"Her neyse, beni buradaki hayata iyi hazırladı. Bir markette kasiyer olarak çalıştım -çünkü annem haklıydı, güzel sanatlar diploması gerçek dünyada işe yaramıyor- ve işleri eski usul yapmayı öğrendim. Hatta kendime bir dikiş makinesi bile aldım, ki bu harika bir yatırım oldu, çünkü onu buraya, gölgeler alemine yanımda taşıdım."

"Bu harika, Tallulah."

"Oh." Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, belli ki bu iltifatı beklemiyordu. "Teşekkür ederim. Ben her şeyin bir nedeni olan bir insanım, bu yüzden her zaman bu sonuca doğru ilerlediğimi düşünmeyi seviyorum. Bu hayata. Bu deneyime."

Ben daha çok hiçbir şey önceden belirlenmemiştir, her şey noktasızdır türünden bir insandım, ama yargılamak yok.

Yaşa ve yaşat, hepsi bu.

"Buraya nasıl geldin? Kısa notlar versiyonunu aldım ama ayrıldığınızda Avcıların aktif bir parçası olmadığınızı fark etmemiştim."

Tallulah bana alaycı bir gülümseme verdi. "Astrid'in elinde Avcı olma konusunda başarısız olan herkesin bir listesi var ve ayrılmak için iyi bir teşvik olabilir."

"Ne yani, seni ormanda bir kulübeye kadar takip etti ve karanlığın örtüsü altında gölge diyarına mı götürdü?"

"Aslında az önce DM'lerime girdi ama senin versiyonun kulağa daha hoş geliyor. Ev bakıcılığı işim sona ermek üzereydi ve kirayı ödeyebilmek için oda arkadaşımın yanına taşınma fikri beni kurdeşen dökmeye itti, ben de neden olmasın diye düşündüm."

"Artık oda arkadaşların var," diye sırtarak işaret ettim, ateş tükürmeye başladığında arkama yaslandım. Bu normal miydi? İçimi rahatlatmak için bir ya da iki duman dedektörüyle kendimi çok daha iyi hissederdim.

"Bunu hiç böyle düşünmemiştim ama evet düşünüyorum." Tallulah başını sallayarak güldü. "Gerçi bu ev hepimizi barındıracak kadar büyük ve Astrid çoktan taşındı. Meera bir sebze bahçesi kurmaya çalışıyor, o yüzden zamanının çoğunu dışarıda geçiriyor. Çoğunlukla sadece Verity ve ben varız. Tabii sen de taşınmayacaksan...?"

"Barakalar oldukça rahat. Ve ben orta derecede ünlüyüm ve bu nedenle çok büyük bir tehlike içindeyim..." Alay ettim.

"Özür dilerim Austin," dedi Tallulah yüzünü buruşturarak, yanakları pembeleşmişti. "İlk geldiğinde çok sert davrandım. Burada mutlu olacağını düşünmemiştim ve seni, bilirsin işte, gölge diyarını tüm üst düzey yöneticilerin önünde aşağılamadan gitmeye ikna etmeye çalışıyordum."

"Oh. *Oh*. Yaptığını düşündüğüm şey bu değildi. Hem de hiç."

"Biliyorum, biliyorum." Tallulah iç çekti. "Düşündüğümde, bu doğru değildi - hayatının nasıl olduğunu düşündüğüm, nelerden vazgeçtiğini *düşündüğüm* hakkında çok fazla varsayımda bulunuyordum. Ama belki de orada sandığım kadar mutlu değildin."

Ne kadar konuşmak istediğime karar vermem için bana alan bırakıyordu ki bunu takdir ettim. Onu

onuncu sınıftan beri görmemiştim ama Tallulah her zaman akrabalarım arasında en az sinir bozucu olanı olmuştu.

"Hayatımın nasıl olduğunu sanıyordun?"

"Bilmiyorum. Farklı. *The Headliner'daki* sezonunu izledim, sosyal medyada insanların senin için kendilerini kaybettiklerini gördüm. Ve her hafta oylanıyordun, yani belli ki popülerdin. Ve hemen ardından, ülkeyi geziyordun, jetlerde şampanya içiyordun, Vegas'ta parti yapıyordun. Plak anlaşması falan yapmadın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet ve hayır. Çoğunlukla hayır. Yasal bir teklif aldım, ancak bu süper havalı, yeni etiket lehine geri çevirdim. Çok butik, çok taze ve modern bir yaklaşım. Çalışmalarım üzerinde tam bir yaratıcı kontrol. Açıkçası tam bir aldatmaca."

"Oh hayır, üzgünüm, Austin."

"Olmayın - beni bu duruma düşüren kendi egomdu. Farkına vardığımda işleri o kadar berbat etmiştim ki yasal plak şirketi benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

Kibir konusunda çok ihtiyaç duyulan bir ders olduğu kesindi. İnsanların bir TV programında haftalardır adımı haykırıyor olması, şirket yöneticileri için yüzde yüz harcanabilir olmadığım anlamına gelmiyordu çünkü her zaman başka biri vardı. Daha genç, daha seksi ve emir almaya daha istekli biri.

"Yani buraya gelmeden önce lüks bir jet-set yaşam tarzı sürmüyordunuz?"

Sıçan Gollum'u düşündüm, alçı levhayı tırmalayarak özgürlüğüne kavuşup kavuşmadığını merak ediyordum. "Pek sayılmaz. Bu yüzden mi kalmamı istemedin? İnsan dünyasındaki yaratık konforumu özleyeceğimi mi düşündün?"

"Kabul etmelisiniz ki buradaki hayat hiç de kolay değil. Benim için diğerleri kadar büyük bir alışma süreci olmadı - ve çok yardımcı olan bir hobim var - ama hala interneti ve tacoları özlüyorum. Verity, lisede fizikten sınıfta kalmasına rağmen, gölge aleminde elektriği nasıl kullanacağını bulmak için açıkçası korkunç deneyler yapıyor. Her ihtimale karşı tüm metalleri saklamam gerekebilir."

"Geri dönmek istiyor musun?" Biraz daha dik oturarak sordum. "Gitmek istiyorsan sana yardım edeceğim. Kendini burada sıkışmış hissetmeni hiç istemiyorum."

"Hayır, gitmek istemiyorum." Tallulah biraz hüzünle gülümseyerek ateşe daha büyük bir odun ekledi. "Belki de Ophelia ve Astrid'in birbirlerini sevdiklerini ve mutlu olduklarını görünce biraz kıskandım. Ben de baloda biriyle tanıştığımı düşünmüştüm. Benden çok farklıydı ama aynı zamanda beni çok iyi anlıyor gibiydi ve aramızda harika bir kimya vardı." Yanakları etkileyici bir kıızıl tonunda kızardı. "Gerçi bunu kesinlikle kuzenimle tartışmayacağım. Her neyse, sanırım bu onun için sadece bir gecelik bir şeydi."

"O zamandan beri onu mahkemede gördünüz mü?"

"Görmedim. Belki de benden kaçıyor." Güldü ama sesi yüksek ve yalandı. "Sen harikası. Eğer bunu göremiyorsa, aptalın tekidir ve bu onun kaybıdır."

Tallulah sertçe başını salladı. "Tamamen haklısın. Tekrar ata binmem gerekiyor. Benim için yanıp tutuştuğundan şüpheliyim, onun için yanıp tutuşmaktan bıktım. Kendimi yeniden ortaya koyacağım."

"Eğer kendinize özel bir hızlı randevu partisi istiyorsanız, bir organizatör tanıyorum."

Tallulah'nın kahkahası bu kez gerçkti. "Bunu duydum. İlk tepkim Tanrı'nın hayır demesi, ama gurur duymadığım küçük bir parçam Bay Tek Gecelik İlişki'ye gayet iyi olduğumu, pek çok Gölge'nin ilgisiyle yıkandığımı göstermek istiyor. Bu muhtemelen gerçekten kötü, değil mi?"

"Kesinlikle yanlış kişiye soruyorsun. Ben ilgi çekmek için yaşarım." Sözlerimi düşünerek bir an durakladım. "Belki tüm ilgi için değil. O parti oldukça berbattı."

"Olamaz, diyardaki en güzel, en zengin bayan Gölgeler sana yaltaklanıyor. Kulağa *korkunç* geliyor."

Şaka yapıyordu ve bunu tamamen anlıyordum - belki de bundan şikayet etmem mızımız ve *bencilceydi* - ama o Gölgeler'in kim olduğu, neye benzedikleri ya da ne kadar zengin oldukları önemli değildi, yine de kendimi Kara Cuma indirimindeki son düz ekran gibi hissediyordum.

"Austin? Kahretsin, özür dilerim, bu gerçekten duyarsızcaydı. Rahatsızlığını hafife almak istememiştim-" "Sorun değil," diye araya girdim, ona en çekici, kaygısız gülümsememi attım.

Hani şu insanları

rahatladım, onlara iyi olduğumu, her şeyin yolunda olduğunu ve burada görülecek bir şey olmadığını söyledim. "Bana biraz daha dikişinizden bahsedin. Bu eşofmanlara biraz renk katabilir misin?"

Bölüm 10

SELENE

Erken uyandı, Austin ve benim için bir tepsi yemek yapmak üzere mutfağa gitti. Bu kadar
Iekmekle beslenmek onun için iyi olamazdı. Eğer bugün vadiye dönersem ona başka yiyecekler
getirebilirdim.
yenecek şeyler...

Eğer.

On günlük rotasyonum bitmişti, bu da izin günümün Mistwood'daki İşçi Bayramı'na denk geldiği
anlamına geliyordu ve katılmamak için iyi bir nedenim yoktu.

Bu tam olarak doğru değildi. Austin'in bir sebebi vardı. Ama dün onu Elverston House'da yalnız
bıraktım, bölgeye ekstra muhafızlar atadım ve ona hiçbir zarar gelmedi. Onu bıraktığım yerde
itaatkâr bir şekilde kalmıştı ve akrabaları da ona eşlik etmek için oradaydı.

Onu tekrar orada bırakmak tamamen kabul edilebilirdi.

Yine de dün saray arazisinde, bana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yakınlarda kalmıştım. Eğer bir
şeyler ters giderse, kimse beni uyarmak için Mistwood'a gelmezdi. Muhafızlardan herhangi birinin
yolu bildiğinden bile şüpheliydim.

Kapısının önüne vardığımda, kapıyı çalıp gölgelerimle kilidini açtığımda ve kapıyı çekip
açmasını beklediğimde hâlâ muamma üzerinde düşünüyordum.

Onu görür görmez, "Bu kadar uyanık olmanı beklemiyordum," dedim. Tallulah'ın ona verdiği o müstehcen pantolonla duruyordu yine, görünürde bir gömlek bile yoktu. "Astrid'in giysilerine ne oldu?

seni getirdi mi?"

"Ne? Oh. Bu pantolon aslında yoga için çok rahat."

Dar kumaşın içinde oluşturduğu dikkat dağıtıcı görüntüden gözümü kaçırdım, gözlerim yere serilmiş battaniyeye takıldı. "Şu garip esneme şeyin mi?"

"*Garip* değil, yoga bu," diye güldü ve tepsiyi küçük masaya bırakabilmem için geri çekildi. "Asıl tuhaf olan sizsiniz. Bana bütün gün egzersiz yaptığınızı ve öncesinde ya da sonrasında esnemediğinizi mi söylüyorsunuz? Bu kaslarınız için iyi olamaz."

"Beslenmek yaralarımızı iyileştirir." Kalın bir şekilde yutkundum ve Austin'in yanında beslenmeyi düşünmemek için elimden geleni yaptım.

"Doğru, doğru. Kahretsin, o zaman insan diyarına gitmeyi gerçekten özlüyor olmalısın. Aç değil misin?"

Artık soğumuş ve fazla pişmiş pastırmayı tabağıma yığarken donup kaldım. "Dükkânlardan açlığımı bastırarak kadar alıyorum."

"Tahminimce insan aleminde beslenirken aldığınızdan daha az? Depolar azalmıyor mu?"

Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?

"Evet."

Kral geldiği ilk gün tüm bunları Austin'e açıklamamı istemişti. Hükümdarıma itaatsizlik etmek gibi bir alışkanlığım yoktu ya da en azından şimdiye kadar olmamıştı.

Sadece şehvetini mağazaları doldurmak için kullanma baskısı hissetmesini istemiyorum, dedim kendi kendime. Ne de olsa Austin Shades'le çiftleşmeye fazlasıyla istekliydi - geldiğinde bu konuda çok açıktı. Bağ kurduğu birini bulduğunda bu doğal olarak gerçekleşecekken onu daha fazla teşvik etmeye *gerek* yoktu.

Austin, ekmeğini parçalara ayırırken masanın öbür ucundan bana bakarak bir iki adım attı. Yemek yerken bile kıpır kıpır ve dokunsaldı. "Bugün farklı görünüyorsun."

Bakışları yüzümden, köprücük kemiğimdeki gölgelerimde her zamankinden daha düşük olan eğime kaydı. "Bugün görevim yok. İzin günlerimde daha rahat bir tarzı tercih ediyorum." Ve daha az gölge

yeteneklerimle hava atıyormuşum gibi görünmemek için evi ziyaret ettim.

"Sana yakışıyor." Kalın kalın yutkundum, gözleri bir süre öylece kaldı, sonra saçındaki suyu atmaya çalışır gibi başını salladı. Ne düşündüğünü tahmin edemiyordum - kesinlikle kokusundan hiçbir şey bunu ele vermiyordu. "Bekle, bugün izinli misin?"

"Evet."

"Planın var mı?" diye sordu biraz daha dik oturarak.

"Belki."

Austin'in omuzları çöktü, etkileyici insan yüzü düştü. "Yani yine Elverston House'a mı gidiyorum?"

Ekşimiş kokusu bu fikirden hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu. Belki de akrabalarıyla vakit geçirmekten hiç hoşlanmamıştı?

"Bir festival var. Ailemin evinin yakınında." Neden detaylandırıldığını hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu hiç bana göre değildi. Hüzünlü kokusu kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyordu. "Genellikle izin günlerimde ailemi ziyaret ederim."

Austin'in ifadesindeki üzüntünün bir kısmı kayboldu. "Bir festival mi? Kulağa harika geliyor. Sanırım sarayda festival yapmıyorlar."

"Bu seferki gibi değil," diye itiraf ettim, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek. "Tabii ki buradaki sarayda işler benim geldiğim yere göre çok daha resmi. Bu panayır kırsal bir yer." Boğazımı temizledim. "Zavallı."

Bunu ona neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Elimden gelse bu konudan hiç bahsetmezdim.

"Kırsal bir festival, resmi bir saray partisinden çok daha eğlenceli görünüyor. Özellikle de Vespera'nın düzenlediği gibi bir şeyse," diye mırıldandı, belli ki onun için inşa ettiği derme çatma tahttan hâlâ utanıyordu.

Yoksulluk itirafıma hiç tepki vermemiş olması garipti. Yine de Astrid'den öğrendiğime göre, insan dünyasındaki sosyal hiyerarşi buradakinden daha az netti. Muhtemelen ne kadar *anormal* olduğumu fark etmemişti. Buradaki varlığımın tuhaf ve istenmeyen bir şey olduğunu.

Buraya uyum sağlayamadım.

Ben de oraya sığamadım.

"İstersen gelebilirsin," diye mırıldandım, sözcükler kendimi tutamadan ağzımdan kaçtı. "Gerçekten mi?" Austin ayağa kalkmış, ben bir bahane uyduramadan neredeyse yerinde zıplıyordu. fikrimi değiştirdi. O dar pantolonun içinde görmemem gereken bir şeyi görmemek için gözümü masaya diktim. "Bunu *çok* isterim."

"Her zaman yanımda olmalısın, tabii ki-"

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok," diye araya girdi biraz tedirgin edici bir kesinlikle. "Endişelenmiyorum Selene. Beni güvende tutmaktan çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum." Bana olan güveni şaşırtıcıydı. Hoş, ama şaşırtıcı.

"Daha fazla giysi giymen gerekecek," diye işaret ettim. Bu yolculuk için onu gölgelerle kaplamaya

gerek yoktu. Gölgeleer içindeyken çok daha eğreti dururdu.

"Bunu halledebilirim." Astrid'in ona getirdiği kıyafetler yerine geldiği kıyafetleri tercih ederek odanın içinde hızla dolaştı. O giyinirken ben de tatsız yemeğimi bitirmeye odaklandım, banyoya gitme zahmetine bile katlanmadı. Giydikleri rahatsız görünümlü kat kat giysilere bakarak insanlar âleminde geniş çaplı tesettür alışkanlıkları olduğunu varsaymıştım ama belki de öyle değildir.

"Göğsünde neden yılanlar var?" Hâlâ kararlı bir şekilde tabağıma bakarak sordum. Austin durakladı, kolları gömleğinin kollarındaydı ama henüz giysisini başına geçirmemişti.

Baktığımdan değil.

"Yılanlar deri değiştirir," dedi uzun bir süre sonra. "Bunda dönüştürücü bir şey var. Eskiye atmak, yenilenerek ilerlemek, bu tür şeyler. Bilmiyorum. Belki de sadece havalı göründüklerini düşünmüşümdür."

Onu zorlamamaya karar vererek mırıldandım. Dönüştürücü sembolizmin onun için bir şey ifade ettiği açıktı ama Austin bu yönünü göstermekten hoşlanmıyordu. Ve bunu gerçekten ona karşı kullanabilir miydim? Kırılganlıklarımı dünyadan saklamanın ne demek olduğunu biliyordum.

"Hazır mısınız?" Geçerken mutfakta bırakmak üzere her şeyi tepsiye geri yığarken sordum. "Giriş odasına gidiyoruz, tıpkı Cartava'ya giderken yaptığımız gibi."

Austin çoraplı ayaklarını botlarının içine soktu, bağcıklarını bağlamak için çabaladı ve ben de artık çoğunlukla örtülü olduğu için onu dikkatle izledim, tüm insani kıyafetlerinden büyülenmişim.

Küt parmaklarını dağınık siyah saçlarında gezdirdi, yüzünü geriye itti ve bana ışıltılı bir sırıtış attı.

"Hazır."

O güven dolu, açık gülümsemeye karşılık göğsümde garip bir ağrı hissettim. Başka kimseye verdiğini görmediğim o gülümseme. Ama bundan bir anlam çıkaracak kadar aptal değildim.

Austin Astrid gibi değildi, duygularını o kadar içine atmıştı ki kokusu nadiren dışa vuruyordu. Austin'in kokusu -artık eski likörün hastalıklı renginden arınmıştı- çok değişiyordu ve hiçbir zaman insan korkusunun ağız sulandıran eşdeğerine yaklaşmamıştı. Bir kez bile *yem* diye bağırmamıştı.

Eğer beni arzulasaydı, bilirdim. Ama arzulamadı.

Arkadaşlar, diye hatırlattım kendime. Arkadaş olmamızı önermişti. Bu kesinlikle Kael'in istediğinden daha fazlasıydı, Austin'i Kael ile aynı kategoriye koyduğumdan değil. Austin beni hiç reddetmemişti.

"Gel," diye emrettim ve onun da beni takip edeceğini bilerek kapıdan çıktım.

Bugün için zaten endişeliydim. Kız kardeşimin evini -çocukluk evimi- ziyaret etmek bir şeydi, ama vadinin tüm sakinlerini görmek çok daha az hoş bir deneyimdi. Onlar beni anlamıyordu, ben de onları anlamıyordum ve bu hep böyle olacaktı.

Antrenman sahasının duvarlarını geçmeye devam etmeden önce tepsiyi bırakmak için mutfakta durakladık. Austin tüm bu süre boyunca sessizce mırıldandı, bana ayak uydurmak için koştu ve ne zaman ona baktığımı fark etse bana gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Neden bu kadar çok gülümsüyorsun?" Neden bu kadar mutlu olabileceğini anlamaya çalışarak sordum.

Austin gülerken kafamı daha da karıştırdı. "Gülümseyecek ne var ki? Güzel bir gün ve ben güzel bir Shade ile festivale gidiyorum."

Muhtemelen benimle dalga geçiyordu, bu yüzden kabul etme zahmetine girmedim. Bırakın Avcılarını, Gölge'nin mizahını bile zar zor anlıyordum. Belki de bu yüzden Astrid bir şekilde bağlantı kurabildiğim tek kişiydi. Onun da mizah anlayışı yoktu.

"Her zaman yanımda kal," diye hatırlattım Austin'e. Giriş odasının kapısını iterek açtım ve arkamdaki dar alana girebilmesi için kapıyı tuttum. Kapının kapanmasına izin verip bizi karanlığa gömerken bir elimi onun koluna koydum. Geçen sefer olduğu gibi, onu Cartava'ya getirdiğimde de yaptığı gibi, sabırla gölgelerin arasından geçip gideceğimiz yere doğru ona rehberlik etmemi beklerken Austin'in ifadesi tamamen sakindi.

Nasıl bu kadar güvenebilir? Beni tanı mıyordu bile.

Belki de dün onu Elverston House'da bırakmakla dikkatsizlik etmiştim. Austin'in kendini koruma duygusu olmadığı açıktı ve onu daha yakından izlemem gerekiyordu. Eğer daha az titiz biri olsaydım, şu anda benim yanımda, ona göz kulak olacak hiçbir tanık olmadan büyük bir tehlike içinde olurdu.

"Burada benimle yalnız olman çok sorumsuzca," dedim ona ciddi bir şekilde. "Ya kötü niyetliysen?"

Austin'in kaşları kalktı. "Kötü bir niyetin mi var?" "Hayır, ama *öyle* olsaydı ben de böyle söylerdim, yani bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Hiç sanmıyorum, sen çok dürüst birisin. Bence bana söylerdin."

Hayal kırıklığı içinde oflayıp puflayarak bizi karanlığa doğru yürüttüm. "Çok güveniyorsun ve bunun insan aleminde sana pek çok sorun yarattığına eminim."

Austin tavsiyemi hiç ciddiye almayarak güldü. "Çok zekice bir gözlem. İnsanların içindeki iyiliği görmeyi severim. Ve Shades'in."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. İnsanların -ve Gölgelerin- içindeki *kötülüğü* aramalısınız çünkü size zarar verecek olan şey budur. Bu çok temel bir bilgi, sizin diyarınızda bunu

size çocukken öğretmiyorlar mı?"

"Yani, sanırım öyle." Austin omuz silktilti ve ben de bu itiş kakışa tepki olarak onu daha sıkı kavradım. "Annem yüzleşmekten ve her türlü olumsuzluktan nefret eder. Bir savaşın ortasında dursa bile herkese gülümser, muhtemelen onlara limonata ve kurabiye ikram ederdi. Senin annen nasıl biri?"

"Beni doğururken öldü."

Austin hafifçe tökezledi ve ben de koluna biraz daha sıkı tutundum. Kokusu bu bilgiye tepki olarak değişiyordu ve daha iyisi için değil. Belki de bu onu rahatsız etmişti?

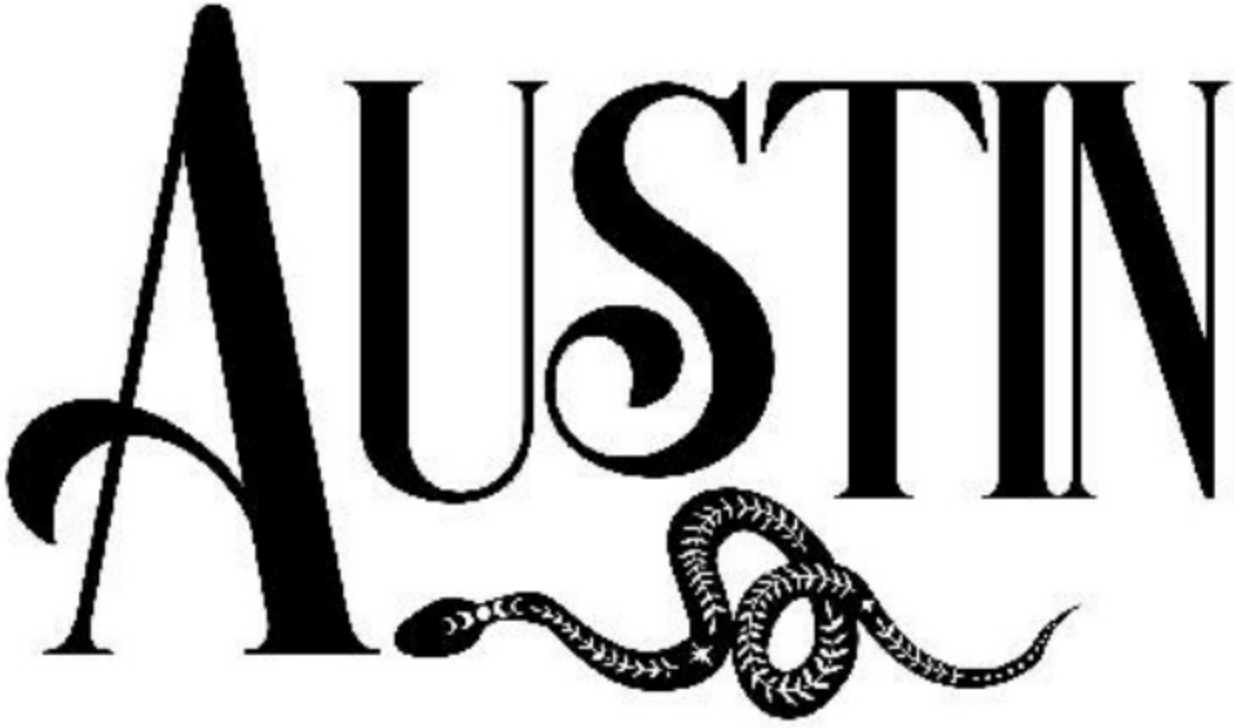
Tabii ki bu onu üzdü. Artık arkadaştık.

"Benim için üzölmene gerek yok," diye onu temin ettim. "Bu çok uzun zaman önceydi." "Bu üzücü olmaktan çıktığı anlamına gelmez."

Hayır, değildi. Ama her zaman üzgün olmayı bırakması *gerektiğini* hissetmişim. Ne de olsa çocukluğum yeterince rahat geçmişti. Kız kardeşim sert ve sadık bir koruyucuydu. Çok daha kötü olabilirdi.

"Buradayız," diye mırıldandım, daha iyi bir yanıt formüle etmek zorunda kalmadığım için minnettardım. Başka bir şey olmasa bile Mistwood mükemmel bir dikkat dağıtıcı olarak hizmet edebilirdi.

Bölüm 11

oah," diye nefes aldım, Selene'in arkasından giriş odasından çıkarken. Artık kesinlikle "W gösterişli bir kraliyet sarayında değildik. Etrafıma bakındığımda, bir vadide olmamız gerektiğine karar verdim, çünkü

ilerlediğimiz uzun düzlüğün iki yanında görebildiğim kadarıyla yükselen devasa ağaçlar vardı. Festival biraz önümüzdeydi; yanlarındaki Gölgeler'e bakılırsa uzun oldukları belli olan ama yükselen ağaçlara kıyasla küçücük görünen gri çadırlardan oluşan bir deniz.

"Burası neresi?" Selene'e yetişmek için neredeyse koşarak sordum. Bana kısa süreli şaşkın bir bakış attı ve sanırım sormamı beklemiyordu. Onu üzmemek istemediğim için çok dikkatli davranıyordum ama Selene'in memleketi hakkında bir şeyler hissettiği açıktı.

"Burası Mistwood. Vadinin dibi bir zamanlar ormandı ama o zamandan beri tarım arazisi olarak kullanılıyor. Burada yaşayan Gölgelelerin çoğunun mesleği çiftçiliktir."

Bunu açıkça söylemiyordu ama ben bile satır aralarını okuyabiliyordum. Selene burada, çiftçilerle çevrili bir ortamda büyümüştü ve artık burada yaşamıyordu ve bir çiftçi değildi ve bu yolculuk kesinlikle bazı yüklerle birlikte gelmişti. Belki de benim bir Avcı olarak büyüdüğüm ve artık bir Avcı olmadığım gibi? İkimizin de kaderinde, daha çok hoşumuza giden bir şey bulmadan önce belli bir tür hayat vardı.

Kalabalığa yaklaştıkça, bu Gölgeler'in saraydaki Gölgeler gibi gölgeleri kıyafet olarak giymediklerini fark ettim. Bunun yerine, çeşitli şekillerde dökümlü, neredeyse şeffaf bir kumaştan yapılmış, ancak mütevazılıklarını korumak için önemli kısımların üzerine katlanmış toga tipi giysiler giyiyorlardı.

Bunu sormak istedim ama varlığım dikkat çekmeye başlamıştı ve Selene'in zaten yeterince rahatsız olduğu belliydi.

"Gölge kılığına girmeli miydim?" diye sordum.

Dudakları eğlenerek kıpırdadı, duruşundaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Kimse çok yakından rahatsız etmezse, bu sadece uzaktan bile biraz etkili olur."

"Teyze!" Ön girişten bir çocuk fırladı, yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeyle Selene'e doğru koştu, etkileyici bir ağız dolusu bebek dişini ve kafasından çıkan minik kıvrımlı boynuzları sergiledi. "İşte buradasın! Ve bir Avcı getirmişsin!"

"Eski Avcı," dedim aceleyle, meraktan yaklaşan Gölgeler hızla geri çekilirken ellerimi yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırdım. "Eski Avcı. Aslında hiç kimseyi avlamadım, bu yüzden bana böyle diyebilir misiniz bilmiyorum-"

"O benimle," dedi Selene soğukkanlılıkla, etrafındaki kalabalığı süzerek ve çocuğu yerden kaldırırken ona katılmamaları için onlara meydan okuyarak. "Austin sizin için tehlikeli değil ve eminim ki hiçbiriniz onu tehlikeye atmayacaksınız."

"Hiç sanmıyorum," diye güldü dişi bir Gölge, kalabalığın arasında dolaşırken seyircileri yolundan uzaklaştırdı. "Kızım nereye gitti? Ah, işte buradasın. Oriana, kaçman konusunda sana ne demiştim? Dalromar seni yakalayacak."

Neyi?

"Dalromar gerçek değil," dedi Oriana kendinden emin bir şekilde, benimle konuşabilmek için Selene'nin boynundan yarı sarkarak. "Bu sadece küçük çocuklara anlatılan korkutucu bir hikâyeye ama *ben* küçük bir çocuk değilim."

"Benim için her zaman küçük kalacaksın," dedi Selene, Oriana'yı kalçasında rahat ettirmek için tutuşunu ayarlayarak. Sözler özel bir şefkat gösterilmeden söylenmiş olsa da, Selene'in ifadesi her zamankinden biraz daha yumuşaktı ve Oriana sanki aya asılmış gibi teyzesine bakıyordu. Selene dönüp bana baktı. "Bugün Emek Bayramı. Gölgeler'den önceki zamanlardan kalma yaratıkların ruhlarının halkı korkutmak için gizli mezarlarından çıktığına inanılır."

Selene'in ses tonundan buna inanmadığı çok açıktı.

"Dalromar böyle bir yaratık. Austin, değil mi?" Oriana'nın annesi bana değerlendirci bir bakış

atarak şöyle dedi. "Ben Selene'in ablasıyım, Callista."

Oriana'nın da sahip olduğu parlak yeşil gözler dışında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Callista, Selene'den daha kısa ve solgundu ve Selene'ninkiler U şeklindeyken Callista'nın boynuzları bir keçininki gibi yukarı ve arkaya doğru kıvrılıyordu.

"Seninle tanışmak bir zevk Callista. Ve Oriana," diye ekledim, Oriana'nın hoşuna gidecek şekilde küçük bir hareketle eğildim. Selene bana baktı.

"O senin evcil hayvanın gibi bir şey mi?" Oriana yüksek sesle Selene'in kulağına fısıldadı. Selene'nin gözleri büyüdü ve ben de kaşlarımı ona doğru salladım. Hayat, tasmalı olmayı ve beni uykusunda öldürebilecek bir dişinin kaprisiyle yerlerde sürünmeyi denememek için çok kısaydı.

Callista kahkahalarla boğulurken Selene sonunda, "Hayır," diye mırıldandı. "Austin, şey..."

"Arkadaşı," dedim muzaffer bir sırıtişla. "Ben Selene'nin arkadaşayım. Biz arkadaşız."

"Selene'in her arkadaşı benim de arkadaşımdır," diye açıkladı Callista, hâlâ kendi kendine kıkırdıyordu. "Gerçi Selene'in arkadaşı yok ama şimdilik bunu görmezden gelelim. Gelin, gelin, kuzen Thane birazdan orta sahnedeki gruplardan biriyle dans edecek ve ona kalabalığın içinde olacağımıza dair söz verdim."

Bizi ileriye, sıra sıra dizilmiş çadırlardan birine doğru götürdü. Son on yıldır vejetaryen olmama rağmen, kızarmış et kokusu kesinlikle barbekü ve kuzenlerimle koşturduğum çocukluk anılarımı geri getirdi - kalın bir kuşak travması tabakasıyla kaplanmamış birkaç aile anısından biri. Neyse ki, yiyecek bir şeyler bulabileceğim birkaç tatlı standı da serpiştirilmiş gibi görünüyordu. Ayrıca çok sayıda derme çatma bar da vardı - şımarmaya niyetli olduğumdan değil. Bazılarında rahat koltuklar ve sergilenen şarap şişeleri varken, diğerleri daha çok bira bahçelerini andırıyordu ve Shades sohbet etmek için büyük fiçilerin etrafında dolanıyordu.

Her şeyi aynı anda görmeye çalışırken başım dönüyordu. Selene'in uyarısının yayıldığını tahmin ediyordum çünkü Gölgeleer artık hevesli bakışlarında çok daha ihtiyatlı davranıyorlardı.

"Bu kutlamanın adı ne demiştiniz?" Selene'e sordum, ama cevap veren Callista oldu.

"Bugün Emek Bayramı. Soğuk mevsimde hayvanların yemesi için yapılan hasat işi tamamlandı ve bugün bunu yemek yiyerek ve dans ederek neşe içinde kutluyoruz. Ruhların *-Rolvaren-* tüm bu neşeyi kışkandıkları ve bize musallat olmak için ölüer diyarından geri döndükleri söylenir."

"Batıl inanç saçmalığı," diye mırıldandı Selene. Callista homurdandı.

"Bu çok eski bir gelenek," diye kabul etti Callista. "Geceleri, ruhları uzaklaştırmak için arazinin her yerinde ateşler yanacak."

"O zamana kadar gitmiş oluruz," dedi Selene kararlılıkla. "Aylardır biriktirilen hayvan kemiklerini yakıyorlar. Koku çok iğrenç."

"Öyle," diye kabul etti Oriana. "Çok, çok kötü."

Belli belirsizdi ama Selene'in aksanının çok az değiştiğini fark ettim ve burada girdiği daha resmi tonun doğal tonu olduğu hissine kapıldım.

"Burası saraydan uzakta mı?" İki yanımızda yükselen, sonsuz gibi görünen kara ağaç denizine bakarak sordum.

"Mahkeme mi?" Callista güldü. "Oh, evet. Hem mesafe hem de duygu olarak gidebileceğin en uzak yer. Burada gösterişli, süslü Gölge bulamazsın." Selene'e baktı, huzursuzca kıpırdandı. "Şey, çok sık değil."

Selene'in süslü püslü bir Shade olduğunu mu söylemek istedi? Selene'den edindiğim izlenim hiç de öyle değildi, ama belki de bu bir bakış açısı meselesiydi.

"Ne yersin, Austin Avcı Olmayan? Bize biraz şiş getireyim mi?" Callista önerdi. "Seni yanlışlıkla yiyemeyeceğin Gölge yemekleriyle öldürmek istemem."

Selene benim yerime, "O et yemez," diye cevap verdi. "Ben yemeği getireyim."

"Et yemiyor musun?" Callista sordu. "Sarayda etten başka bir şey olduğunu sanmıyordum."

"Seçenekler oldukça sınırlı ama diğer eski Avcılar çoktan saraydan sebze getirdiler.

insan alemine. Bir bahçe kurmaktan bahsediliyor."

Callista alay etti. "O konuda kendi başının çaresine bakacaksın. Saraydaki Gölge'lerden herhangi birinin bir şey yetiştirmeyi bildiğinden şüpheliyim."

Şimdiye kadar tanıştığım herkese dayanarak bu oldukça güvenli bir bahisti. Sarayla kıyaslandığında buranın ne kadar farklı olduğu beni şaşırtmıştı. Bana uyacak bir yaşam tarzı değildi, ruhumun derinliklerine kadar bir şehir çocuğuydum ve Selene'in neden evini kışladan uzakta, burada kurmadığını anlayabiliyordum ama bu takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Mistwood, sarayın, hatta Cartava'nın dünyasından çok daha insancaydı. Kıyafetler vardı. Tarım vardı. Saray mensuplarının geçimlerini nasıl sağladıklarından ziyade, burada geçimlerini sağlamak zorundaymışlar gibi görünüyordu. Muhtemelen feodalizm. "Burada bekleyin," diye emretti Selene,

birkaç adım ötedeki bir tezgâha yönelmeden önce ikimize de sert bir bakış attı,

Bizi, daha doğrusu beni görüş alanında tutuyordu.

"Oriana'yla arası çok iyi," diye mırıldandı Callista, kızının Selene'in omuzlarına tırmanışını ve denge için teyzesinin boynuzlarını tutuşunu izlerken. "Her zaman öyleydi. Oriana doğduğunda Selene bizi kendi dairesine taşınmaya bile ikna etmeye çalıştı ama bundan bir hayır gelmeyeceğini ona söyledim. Biz onun gibi değiliz, Oriana ve ben. Aramızda neredeyse hiç güç fısıltısı yok. Mistwood'da daha iyiyiz. Daha güvende."

Biz onun gibi değiliz. Gölgeleer hakkında fazla bir şey bilmediğimi itiraf edebilirdim ama hepsinin farklı yetenek seviyeleriyle doğduğunu ve en çok güce sahip olanın tacı giydiğini anlamıştım. Eğer Selene'in kullanabileceği önemli bir rezervi olmasaydı Muhafızlar'da sahip olduğu konuma sahip olacağından şüpheliydim, bu yüzden bir şekilde kız kardeşinden daha fazlasını elde etmiş olmalıydı.

"Selene'nin ablası olduğunu mu söylemiştin?" "Oh, çok daha büyük. Onu ben büyüttüm."

Bu cevabı beklemediğim için Callista'ya şaşkınlıkla göz kırptım. Selene bana annesinin doğum sırasında öldüğünü söylemişti ama ben onu babasının büyüttüğünü sanıyordum.

"Zor bir doğum oldu. Annemiz başaramayacağını biliyordu ve bebeğe bakmam için bana yalvardı. O zamanlar reşit olma yaşına henüz ulaşmamıştım, on sekiz yaşımdaydım ve hâlâ gençtim. Selene'nin babası oradan geçen bir Gölge'ydi, onu hiç görmedim, hala kim olduğunu bilmiyorum."

"Bu senin için gerçekten zor olmuş olmalı." On sekizine yeni basmış olan cesur Rainy'yi ve onun ne kadar genç görüldüğünü düşündüm. Evet, zorbanın tekiydi ama ben de on yedi yaşımdayken karanlık bir zalimdim, bu yüzden ona bu konuda hak verdim - gerçek empatinin gelişmesi zaman alırdı. Bir ebeveyni kaybetmek ve yetiştirmek üzere bir kardeşi miras almak için çok büyük bir yaştı.

Callista mırıldandı. "Selene olmasaydı annemi kaybetmenin acısına dayanabileceğimi sanmıyorum. Bana ihtiyacı vardı ve ben de kendim için tekrar hayatta kalabilene kadar onun için hayatta kaldım."

Selene geri dönüp bana gözleme gibi görünen bir şey uzatırken ve Callista'ya Oriana'nın çiğnediğine benzer bir et şişi verirken sustu.

"İçinde otlar da var," dedi Selene başıyla ekmeği göstererek. "Ama sana yaptığımdan daha yoğun. Daha fazla doldurun."

"Tam bir köylü yemeği bu," diye güldü Callista. "Yine de Selene'in bu tür şeylerde en lezzetli yiyecekleri bulma konusunda büyük bir yeteneği var."

"Yediklerim konusunda titiz olduğumu biliyorsun," diye karşılık verdi Selene küçümseyerek.

"Yeteneklerini her zaman küçümser," diye fısıldadı Callista teatral bir şekilde. "Bunu fark ettin mi?" "Ben fark ettim."

"Mahkemede bu konuda çok daha kötü olduğunu tahmin ediyorum. Artık orada onu kontrol altında tutacak bir arkadaşısı olduğu için mutluyum."

Callista'ya hiç sorgulamadığı çekici bir gülümseme attım ama Selene bana attığı etkilenmemiş bakıştan bunu açıkça anladı. İnsanları memnun eden ya da Gölge'yi memnun eden

gölümsemelerimden hoşlanmadığını fark ettim. Her nasılsa, ona göre bu gülümsemeler her zaman barizdi.

Hayatım boyunca hiç kimse sahne gülümsememi gerçek gülümsememden ayırt edememişti. Nasıl oluyor da Selene her zaman ayırt edebiliyordu?

Dikkatini veren tek kişi o muydu?

Selene buraya geldiğim andan itibaren onun tipi olmadığımı açıkça belirtmişti ve ben de bunu sorun etmemiştim. Benim için sorun *değildi*. Değil miydin?

Duygularım olması gerektiği gibi platonik miydi?

Görüldüğünü hissetmenin çok samimi bir yanı vardı.

"Bize tatlı getirecek misin teyze?" Oriana, Selene'in bizi azarlamasına fırsat vermeden, ona yavru köpek gözleriyle baktığından emin olduğum bir ifadeyle konuştu.

"Elbette. Önce etini bitir," diye talimat verdi Selene, yiyecek tezgâhlarını taramaya başlamıştı bile. Oriana mutlu bir şekilde şişine geri döndü, gerçi şişin çoğunu çoktan parçalamıştı. O keskin dişler gerçekten işe yarıyordu.

Callista homurdandı. "Tartışmamın bir anlamı yok. Teyzem buradayken ben görünmez oluyorum.

Selene onun kahramanı."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ekmek çok lezzetliydi. Yoğun ama bir şekilde kabarıktı ve Selene'nin yaptığı ekmeğin içindekilerden biraz daha tatlı otlarla doluydu. Yürürken yedik ve her şeyi anlamaya çalışmaktan boynum ağrımaya başladı. "Tanıdık" olan şeyler vardı - bir tür ren-faire tarzında - ama aynı zamanda bu diyara özgü olan çok şey de vardı. Küçük miktarlarda enerji tutabilen soluk gri dumanla dolu şeffaf cam küreler en büyüleyici olanlarıydı. Beslenmenin uygunsuz olduğu zamanlarda yanlarında taşımak için doldurma işlevi görüyor gibiydiler ve boyuna veya vücuda takmak için farklı türde eklentilerle birlikte farklı boyutlarda geliyorlardı.

"Bunlar popüler mi?" Selene'e kısık bir sesle sordum, böyle bir şey takan birini gördüğümü hatırlamıyordum. Saraydaki gölgeler takı takardı ama hepsi gümüş zincirler ve oniks taşlardı.

"Pek pratik değiller-"

"Çok popüler," diye araya girdi tezgâh sahibi, açıkça bana bakarak. "Gerçi geçidin kapalı olması ve yeryüzündeki enerji kıtlığı nedeniyle fiyatlarımı yükseltmek zorunda kaldım. Siz eski avcılar buraya gelip dükkânların çalışmasını sağlamasaydınız başımız gerçekten belaya girerdi," diye ekledi ve bana değerlendirci bir bakış attı. "Eminim sarayda popülersinizdir."

"Hepsi bu kadar," dedi Selene sertçe ve beni sürükleyerek uzaklaştırdı.

"Bekle, bununla ne demek istedi?" Omzumun üzerinden geriye bakarak sordum. "Dükkânları ben işletmiyorum. Öyle mi olmam gerekiyor?"

"Tabii ki hayır. Yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz."

"Belki de istiyordumdur. Yani, yardımcı olmak istiyorum-"

Selene'in beni panayırın kalbine, müzik ve eğlence seslerinin konuşamayacağımız kadar yüksek olduğu yere sürüklemesinin bir tesadüf olduğunu düşünmüyordum.

Neden Shade yemeği için korkmuyordum? Bunu Tallulah'a sormalıydım ama başka konularla dikkatimiz dağılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim. Belki de nerede olmam ve ne yapmam gerektiğini söylemesi için Selene'e fazla güveniyordum.

"Ne kadar iyi bir fikir!" Callista gürültünün üzerine bağırarak Oriana'yı etrafında döndürdü. "Bir dans! Siz ikiniz devam edin."

Selene'in çenesi düştü ve kız kardeşine hafifçe dehşete düşmüş bir bakış fırlattı. "Ben dans etmem."

"Seni son gördüğümde senin de arkadaşın yoktu. Ama tamam, Isadora'nın Austin'le dans edip etmeyeceğine bakacağım, buraya kadar gelip de The Vigger'ı deneyimlememesi çok yazık, en iyi kısmı bu. Şimdi, nerede o? Onu seveceksin Austin, buraların güzeli. Etrafındaki erkeklerin yarısı onu hissetme şansı için çiftliklerinden vazgeçer-"

Selene yüksek sesle, "Onunla dans edeceğim," dedi ve kolumdan tutup beni mücadelenin içine çekti. "Hadi şu işi bitirelim," diye homurdandı Selene, beni döndürdü ve önüme dikildi, sözde eğlenceli bir kır jigine katılmak yerine savaşa girmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Şirketim o kadar kötü mü?" Kendimi hem eğlenmiş hem de biraz kırılmış hissederek sordum. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değiliz, biliyorsun. Dans olsun ya da olmasın, festivalin tadını çıkarıyorum."

"Sorun değil. Genelde böyle şeylerle uğraşmam." O tam karşımdaydı, bir sıra Gölge'nin yanında sıralanmıştı, ben ise sıramdaki tek insandım ve iki yanımdaki Gölgeler'den oldukça bariz koklamalar ve bakışlar çekiyordum. Her ne kadar iki sıra, muhtemelen insanlar aleminde olduğu gibi kadın ve erkek olarak kesin bir şekilde ayrılmış gibi görünmese de, Regency dönemine özgü bir hava vardı.

Müzik başladı ve ben mümkün olduğunca az dikkatimi iki yanımdaki dansçıları taklit etmeye verdim çünkü şarkının kendisiyle çok daha fazla ilgileniyordum. Sözler İngilizce değildi ama bir hikâye anlattığını düşündüren akıcı, lirik bir tarzı vardı. Melodi halk tarzındaydı, ancak tamamen nefesli çalgılara ve perküsyona dayanıyordu, sanırım yaylı çalgılar pençeler için zorluk yaratabilirdi. Gerçekten çok havalıydı. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu ama yine de tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Belki de sözlü geleneklerin müziğe dökülmesi kavramı o kadar zamansız, evrensel bir şeydi ki, farklı bir alemde, daha önce hiç duymadığım bir alanda bile, içinde

ilişkilendirilebilecek bir şeyler bulabiliyordum.

İki yanımdaki Gölgeleleri dikkatle izleyen Selene'in önündeki asıl yerime gelmeden önce yanımdaki dansçının etrafında beceriksizce döndüm.

"Bu şarkı ne hakkında?" Onu şaşırtarak sordum.

"Açlık," diye yanıtladı yanımdaki Gölge. "Acı veren beslenme ihtiyacı. Enerjimiz azaldığında esneyen, ağrıyan boşluk. Düşünmeyi, iyileşmeyi, mantıklı davranmayı imkânsız kılan çaresizlik."

Bunun ne kadar korkunç olduğunu belirtecektim, sonra *London Bridge is Falling Down*'ın yapının tabanına gömülmüş bir insan kurbanına gönderme olabileceğini hatırladım ve bu şarkıyı çocuklara öğrettik, bu yüzden belki de bu kadar yargılayıcı olmamalıyım.

"Sana bunu sormak istiyordum, *Selene*," diye ekledim, çünkü meraklı komşum çok yakınımaya eğilmişti. "Şu enerji küresi satıcısının neden bahsettiğini bilmek isterdim."

Selene genellikle bana bakmakta bir sakınca görmezdi -*Pantolon* giydiğim zamanlar hariç- bu yüzden bu kadar kıpır kıpır olması, benden başka her şeye bakması bir şeylerden utandığını gösteriyordu. Onun etkileyici bir şekilde karanlık bir uyarı bakışıyla, iki yanımdaki Gölgeleler bana biraz yer açtı ve onlar tekrar düzene girene kadar sıramızın ne kadar düzensiz olduğunu fark etmemiştim.

"Gölgeleler Avcıların cinsel enerjisinden beslenebilir," diye mırıldandı Selene sonunda, kelimeler birbirine karışmıştı. "Avcılar için zararlı gibi görünmüyor. Eylem sırasında sizden enerji emiyoruz ve daha sonra bunu şu anda tüm alemini besleyen depolara aktarabiliyoruz."

Etrafımdaki Gölgeleler'in hareketlerini taklit ettiğimin belli belirsiz farkındaydım - yarım vuruş sonra da olsa - ama zihnim dönüyordu.

"Yani, bunca zamandır... Ben-"

"*Hayır*. Sizin bir şey yapmanız gerekmiyordu. Kral her türlü katkının tamamen gönüllü olması gerektiği konusunda çok netti."

"Katkılar, ha?" Etrafımızdaki Gölgelelerin meraklı bakışlarını üzerimize çekerek güldüm. "Tam bir örtmece. Neden kimse bana bundan bahsetmedi?"

O anda dansçılara kendimi kaptırdım, sıramda sekiz şeklinde dönerek beni Selene'den kısa bir süreliğine uzaklaştırdı ve sonra tekrar onun önündeki yerime döndürdü.

"*Tabii ki Austin'in Gölgeleler ve Avcılar arasındaki ilişkiler konusunda bilgilendirilmesi gerekecek - hem geçmiş hem de şimdiki zaman. Selene, senin yapabileceğini sanmıyorum...?*"

Taht odasından çıktığımızda Kral Allerick de böyle demişti. Bunu tamamen unutmuştum.

"Bana söylemen gerekiyordu," diye tahmin yürüttüm, yüzünde beliren küçük irkilmeyi izleyerek. Kızgın bir tepki vermek için kendini hazırlıyormuş gibi görünüyordu ama ben kızgın değildim.

Her şeye rağmen ve muhtemelen akılsızca bir şekilde umutluydum. Midemde daha önce hiç yaşamadığım bir tür köpürme, çırpınma hissi vardı.

Bir anlamı var mıydı? "Selene, neden bana söylemedin?"

Bileğimden tuttu ve beni oluşumdan çıkarıp kalabalıktan uzaklaştırdı. Beni bir yerlerde ne kadar çok sürüklediğini ve bundan ne kadar *hoşlandığımı* ilk kez fark etmiyordum. Selene hiçbir zaman çekingenlikle uğraşmaz, kendini hiçbir şekilde daha küçük ya da daha az korkutucu göstermeye çalışmazdı. O neyse oydu ve bunu *sahipleniyordu*.

Sahnelerde binlerce insanın önünde şarkı söyledim ve ruhumun her parçasını bu performanslara koydum ve onun sahip olduğu güvenin onda birine sahip değildim.

"Sana söylemedim çünkü söylemek istemedim," dedi Selene, aniden durdu ve bana dönerken bileğimi bıraktı.

"Tamam. Neden?"

Bir branda tezgâhın arkasında duruyorduk ve o, çadırı kaplayan düzgün yığınlar halindeki boş tahta sandıkların önünde bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Nedenini bilmiyorum," dedi zayıf bir sesle, gözlerini yere dikerek.

"Beni koruduğun için mi?" Ona kolay bir çıkış yolu sunarak kendimi korudum. "Korumam olarak mı?"

"En mantıklı açıklama bu olurdu," diye kabul etti Selene, ama kulağa pek de öyle gelmiyordu. *Doğru olanı*.

"Benden beslenmeyi hiç düşündün mü?"

Soru ben kendimi tutamadan ağzımdan çıkmıştı. Selene bana hiç ilgi göstermemişti, bu şekilde değil. En iyi ihtimalle bana *tahammül* ediyor gibiydi. Gerçi belki de son zamanlarda bu o kadar doğru değildi. Bugün beni de yanında getirmesi için biraz ikna etmek gerekmişti ama çoğunlukla benimle vakit geçirme fikrini kabullenmiş görünüyordu.

Arkadaş olarak. Sadece arkadaş olarak mı?

Selene ağırlığını değiştirdi, hâlâ bana bakmayı reddediyordu. "Tabii ki hayır."

"O kadar mı iticiyim?" Ortamı yumuşatmaya ve egoma vurulan darbeyi hafifletmeye çalışarak alay ettim.

"Saçmalama." Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ve kasaların önündeki çimenlere doğru ilerlemeye devam etti. "Nereden geldiğime bir baksana. Saraydaki Gölgeler'in çoğunun diyarın

bu kısmını *duyduğundan* bile şüpheliyim. Seni korumaktan başka bir şey için uygun olmadığım çok açık, Austin."

Endişelendiği şey *bu* muydu? "Yani,
bunu düşündün mü?"

Selene sorumu duymazdan gelerek, "Gölge toplumunu anlamıyorsun," diye devam etti.

"Karşılaşacağın onaylanmama-"

"Gayet iyi anlıyorum. Seçkincilik Gölge'lerin tekelinde değil, Selene. Ama seninki dışında kimsenin fikirleri umurunda değil. Ne istiyorsun?"

Çünkü bir anda ne istediğimi çok net bir şekilde anlamıştım. Yoksa öyle miydi? Çünkü onu öpmek istiyordum - onu öpmekten daha fazlasını - ama aynı zamanda...

Ben ne istiyordum?

"O kadar basit
değil."

O sessiz fısıltı, hafif kırık kalitesi, kendimi toparlamamı sağladı. Gördüğüm kadarıyla burada Selene'den çok daha fazlası yanıma kâr kalabilirdi. Sırf duygularımın değiştiğini fark ettim diye onun karşılaşabileceği gerçek sonuçları görmezden gelmem adil değildi. Çünkü *burada* bir şey vardı, burnumuzun dibinde büyüyen bir şey ama ikimiz de bunu görmeye açık değildik.

"Tamam." Bir nefes verdim ve kendi sakinliğimi onaylamak için bir kez başımı salladım.

"Tamam, o kadar basit değil."

Fiziksel beslenme eyleminden mi yoksa daha başka bir şeyden mi bahsediyorduk? Selene'in ikisini de bildiğini sanmıyordum ama birinin diğerinden tamamen ayrılabilceğinden de şüpheliydim. Selene savunmamın arkasına gizlenmiş ve kendini benim için önemli biri haline getirmişti. Eğer aramızda bir şey olursa... Bunun anlamsız olmayacağı kesindi.

"Beni göz ardı etme," dedim sessizce, takmaya alıştığım umursamaz güven maskesini düşürmek için kendimi zorlayarak.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, iyi olmayan fikirlerimin oldukça iyi sonuçlanması konusundaki sicilim oldukça umut verici."

"İşte buradasın!" Oriana çadırların arasındaki boşlukta belirince ikimiz de irkildik. "Her yerde seni arıyorduk. Ne yapıyorsunuz?"

"Konuşuyoruz," diye yanıtladım kolayca, Selene'e kendini toparlaması için bir an verdim. "Hey, bana göstermek istediğin şey neydi?"

"Oh, bonebranch! Artık gidebilir miyiz?" Oriana, Selene'in elinden tutup onu festivale doğru çekiştirerek sordu. "Lütfen? Austin'e bonebranch'ı göstermek istiyorum."

"Evet. Evet, elbette," diye homurdandı Selene. "Hadi Austin."

Bölüm 12

SELENE

F Neyse ki Oriana hem mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı hem de Austin'in sıra dışı insanlığı karşısında tamamen büyülenmişti çünkü bir ana ihtiyacım vardı.

Az önce ne olmuştu?

Bu konuşma beni tamamen şaşırtmıştı ve muhtemelen söylemem *gereken* ama söylemediğim altı farklı şey düşünmüştüm bile.

Şöyle başlayalım: İlgilenmiyorum.

Bu doğru değildi elbette. Austin yakışıklı, ilginç ve herkesin ona hak verdiğinden çok daha anlayışlıydı. Ve hakkındaki bu yanlış anlamalar bile kendi hatasıydı - kötü karar verme ve her şeyi bir şaka gibi göstermeye yönelik kasıtlı girişimlerinin bir karışımı.

Bu da ilgi çekiciydi.

Ama bu *olamazdı*, krallıktaki hiç kimse bunu kabul etmezdi, gerçi bunu ona söylemek bir hataydı. Aksine, ayaklarının dibine bir meydan okuma bırakmışım. İstemediğimi söylemeliydim. Ondan hoşlanmadığımı. Ondan etkilenmediğimi. *Herhangi bir şey* daha iyi olurdu.

Özensiz davranmışım. Benimle ilgilendiğine dair herhangi bir işaret verseydi, kafamda bir cevap hazırlardım, ama vermedi.

"İyi birine benziyor. Bir Avcı için," diye ekledi Callista, Oriana ve Austin bir yığın hayvan kemiğinden bir ağaç inşa ederken yanıma geldi ve yıkılmadan önce en ayrıntılı ağacı kimin inşa edebileceğini görmek için diğer Gölgelerle yarıştı.

Çocukluğumda aynı okulda okuduğum erkeklerden biri Austin'in sırtına doğru yaklaşıyor, daha iyi görebilmek için çaballıyor ve sanki Austin duyarlı bir varlıktan ziyade incelenmesi gereken ilginç bir nesneymiş gibi kokuyordu. Onu geri çekilmesi için sessizce uyararak uzun bir gölge kırbacı salladım.

"Çok kibar," diye kestirip attım. "Ve çevresinin yeterince farkında değil." "İşte bu yüzden sen varsın."

"Aynen öyle. Ben onun *muhafızıyım*." Bunu onun iyiliği için mi yoksa kendi iyiliğim için mi söylediğimden emin değildim. "Gözleri olan herkes senin bundan daha fazlası olduğunu görebilir."

"Callista-"

"Birbirinizden hoşlandığınızı çok açık. Alemin enerjiye ihtiyacı var. Yeterince beslenmiş gibi görünmüyorsunuz. Ne zararı var?"

"Bu uygunsuz olur."

"Kaptanın Hunter'ı yardımcı olarak görevlendirdiğini bana kendiniz söylediniz." "Bu farklı bir şey."

"Neden?"

"Çünkü..." Hayal kırıklığına uğradım. Bu farklıydı. Soren kaptandı ve ünlü bir aileden geliyordu, kralın en yakın sırdaşlarından biriydi. Eğer kız kardeşim *onun yaptığını yapmış olsaydı*, sonsuza dek sürgüne gönderilirdim.

"Bunun nedeni senin Mistwood'dan olman," diye tahmin yürüttü Callista. Kız kardeşimi çok severdim ama Mistwood konusunda her zaman anlaşmazlığa düşerdik. Burada harika bir çocukluk geçirmişti, toplumun popüler bir üyesiydi, kendi şişelediği reçelleri satıyordu ve artık birlikte olmasalar da Oriana'nın babasıyla iyi geçiniyordu. Callista Mistwood'du, tarımla uğraşan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir toplulukta yaşamaya dair iyi olan her şeyin örneği.

Ve beni sevdiği için, bana aynı şekilde davranılmadığını görmek için mücadele etti. Bana *neden* her zaman bir yabancı gibi bakıldığını anlayamıyordu çünkü o beni asla öyle görmüyordu ve gören Gölgeler onun arkadaşlarıydı.

Bu mücadeleyi her zaman tek başıma verdim.

"Sarayda işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum, ben sadece basit bir taşra insanıyım ve böyle

olmasını seviyorum. Ama Austin'i o şımarık saray güzellerinden birine, sırf senden daha değerli olduklarını düşündüğün için verirsen pişman olursun."

"İşte böyle bir Shade'le birlikte olmalı. Zengin biri. Güçlü. Prestijli. Tahta yakın."

"Mahkemede servet içinde yüzmesi *gereken* biri için fakir, neredeyse güçsüz bir çocukla kemik kırma yarışmasına girerek çok eğleniyor."

"Oriana bir zevktir. Onun yanında mutsuz olmak imkânsız," diye karşı çıktım, birilerinin ona zavallı ve neredeyse güçsüz demesinden nefret ediyordum, kendi annesinin bile.

Doğru olsa bile.

"Biraz önyargılı olsam da kesinlikle öyle düşünüyorum," diye gülerek kabul etti Callista, hafifçe rahatlayarak. "Ama Austin gösterişsiz bir tipe benziyor. Bence kendi korkularını ona yansıtıyor olabilirsin, Selene. Bunun için seni suçlamıyorum - soyun yüzünden sarayda acı çektiğini biliyorum ve senin de kendini buraya ait hissetmemen ruhumu incitiyor."

Hissetmenin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Buraya ait değildim ve bu bana doğduğumdan beri açıkça belirtilmişti. Hiç kimse bana karşı açıkça zalimce davranmamıştı - çocukluğumda bile Mistwood'un yetişkinlerinden çok daha güçlüydüm - ama benden korkuyorlardı ve gitmemi istiyorlardı. Kendi türüm olarak gördükleri, bolca güçle kutsanmış ve Mistwood gibi yerlerin varlığından bile haberdar olmayan Gölgeler'e gitmemi istiyorlardı.

"Selene!" Austin seslendi. "Gel de katıl. Oriana bu işte seni yenebileceğime inanmıyor." "Beni yenemezsin."

"Büyük laflar. Onları destekleyebilir misin?"

Ben oyun oynamadım. Oriana'nın oyun oynamasını izlerdim ama katılmazdım. Ve yine de... "İyi."

Yerel Shades'lerden bazıları kemik ateşi için odun yığmaya başlarken Austin'i sürükleyerek götürdüm.

"Oriana artık beni rahatsız etmeyi asla bırakmayacak," diye mırıldandım, Austin'i aradan geçirirken kolundan tuttum. "Neden ona enstrümanını onun için çalacağını söyledin?"

"Çünkü beni çalarken dinlemek istiyor, tabii ki. Bu konuda pek çok sorusu vardı."

"Sen... sen onu tekrar görmek istiyor musun?" Tereddütle sordum, Oriana'yı hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyordum. "Elbette." Austin'in sesi aniden ciddileşmişti. "Aksi takdirde bunu söylemezdim. Gidiyor muyuz

Cartava'ya?"

"Ne?" Durakladım, kışlanın giriş odasına yaklaşmıştım. "Kışlaya dönmek niyetindeydim. Senin saraya dönmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Pek sayılmaz, ama eğer geri dönmeniz gerekiyorsa-"

"Hayır. İstemiyorum. Onun yerine Cartava'ya gidebiliriz." Austin'i farklı bir yöne doğru yönlendirerek döndüm. Şimdiden, evim gibi hissettiğim tek yere gitme fikriyle omuzlarımdaki ağırlık kalkıyordu. Büyüdüğüm vadiye ya da çalıştığım saraya değil, kendim için *seçtiğim* nemli hoşgörü şehrine.

"Oh iyi," dedi Austin nefes verirken. "Bugünün bitmesine henüz hazır değilim."

Gözlerinin, arada kalan yüz hatlarımı görecektik kadar güçlü olmamasına sevinmişim, çünkü yüz ifademde ne bulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu sabah yola çıktığımızda beslenmeyle ilgili bir konuşma yapacağımızı düşünmemiştim. Ve kesinlikle kendini bana sunacağını da düşünmemiştim.

Beni göz ardı etme, demişti. Ama nasıl başka bir şey yapabilirdim ki? Geldiğim yer ve onu korumakla görevlendirildiğim gerçeği göz önüne alındığında, bu son derece uygunsuz olurdu.

Zaten bunların hiçbir önemi yoktu çünkü *benimle ilgilenmiyordu*. Eğer ilgilenseydi, kokusunu alırdım.

Cartava'ya dönüş yolculuğunda ya da Austin'i daireme doğru kısa bir yürüyüş için gölgelerin içine gizlediğimde konuşmadık. Sessizlik rahatsız edici değildi ama yüklü hissettiriyordu. Daireye girdiğimizde ve gölgelerini kaldırdığımda, Austin'in farklı görüldüğünü düşünmeden edemedim. Hatta daha uzun. Daha kendinden emin.

"Eee? Benielediniz mi?"

Bir yanıt bulmaya çalışarak hafifçe kekeledim. "Sözleriniz üzerinde hiç düşünmemiştim."

"Yalancı." İçimi hemen anlamış olması ne kadar da uygunsuzdu. "En azından biraz merak etmiyor musun? Hiç değilse benim sıra dışı insan vücudumu?"

"Elbette bunu merak ediyorum. *Krallıktaki* herkes bunu merak ediyor."

Austin kollarını genişçe açtı, cömert ve davetkârdı. "Öyleyse beni keşfedin."

"Bu kötü bir fikir," diye hatırlattım ona, ancak yalnız olduğumuzda, dairemin mahremiyeti bizi dış dünyadan korurken neden tam olarak nedenlerimi hatırlamakta zorlanıyordum. Eğer bir şey olursa...

Kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Bir öpücük bile mi?" Dalga geçiyordu ama geçmiyordu, bu çok açıktı.

"Gölgeler öpüşmez."

Austin'in kaşları havaya kalktı, yüzü çok çekici bir şekilde hareketli ve anlamlıydı. "Öyle değil mi? Doğru, doğru, dişler."

Bir an tereddüt ettim. "Avcı dostları olan Gölgeleler biliyor. Ya da en azından Kaptan Soren ve Astrid'in. Onları bir kez görmüş olabilirim. Başka kimse gelmeden önce eğitim alanında."

"İzledin mi?"

Hâlâ alay edip etmediğini anlamaya çalışarak ona baktım. Yüzünde gizemli bir gülümseme yoktu, sadece merak vardı.

"Birazcık." Utancımın bir yansıması olarak gölgelerim etrafımda huzursuzca yer değiştirdi. "Ve? Kararın ne oldu?"

Bu konuşmayı yapmak aptalcaydı. Bunu biliyordum. Austin bir tür niyet beyan etmişti ve ben onu reddetmişim. Onunla öpüşmekten bahsetmek gerçekten de tehlikeli bir oyundu.

Sorun şu ki, onu reddetmek *istememiştim*.

Onu tamamen kendime saklamak istiyordum. Onu çırılçıplak soymak ve vücudunun her santimini keşfetmek, birbirimize uyup uymayacağımızı ve nasıl uyacağımızı öğrenmek için.

Bana hiç ilgi göstermemiş olması, bunun zararsız bir geçici fantezi olduğu anlamına geliyordu, ta ki öyle olmayana kadar.

"Selene..." Austin gürleyerek cevap vermem için beni zorladı. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir sabırsızlık vardı ve bu da doğrudan kalçalarımın arasına bir zevk nabızı gönderdi.

Mutlu Austin cazipti ama sinirli Austin *seksiydi*. "Eğlenceli görünüyordu."

"Sadece keyifli, değil mi? Gerçekten söylemek istediğin kelime bu muydu?" Sesindeki uyarı tonuyla karnımda bir çarpıntı oldu. Neyim vardı benim? Erkeklerin bana ne yapacağını söylemesinden nefret ederdim. Asla savunmasız kalmamak için seks söz konusu olduğunda uyduğum çok katı kurallarım vardı ve Austin şimdiden bunları çiğniyordu.

Ve onunla seks yapmayacaktım.

Mesajı almamış gibi görünen amımın iyiliği için kelimeleri kafamın içinde sessizce tekrarladım.

Çoğu zaman Austin'in kokusunun Avcı kadınlar için olduğu gibi işe yarayıp yaramadığını merak ederdim. Yoksa neden onun onuruna düzenlenen kadın Gölgeleler toplantısında kokusu arzusunu yaymasındı?

Ama tam önümde değişiyordu. Tatlanıyordu. Her saniye daha yoğun ve daha baş döndürücü hale geliyordu.

"Selene..." Austin'in sesi derin bir törpüydü, her zamanki yaramazlık dolu tonuna hiç benzemiyordu. "Kes şunu," diye zayıfça emrettim, uzuvlarımın titrediğini hissediyordum.

"Ben bir şey yapmıyorum."

Amım sıkıştı, gelen kaygan bir uyarı. "Kesinlikle bir şeyler yapıyorsun." "Sadece benim hissettiklerimi hissediyorsun."

Yine o sıkışma vardı ve kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu çünkü nasıl hissettiğimin söylenmesinden *hoşlanmıyordum*. Hiçbir şey benim için yüksek elli bir erkekten daha az çekici değildi.

Değil mi?

"Beni çekici bulmuyorsun," dedim açıkça, beynime ve kalçalarımın arasındaki aptalca nemli ete kendilerini toparlamalarını hatırlatarak.

"Bu saçmalık-"

"Hayır, öyle değil. Bu senin kokun, Austin. Avcıların *arzusunun* özel bir kokusu vardır-" "Doğru, efsanevi çiftleşme kokusu."

"-ve şimdiye kadar bu kokuyu hiç yaymadınız."

Austin kendini kokladı. "Bir şey gibi kokmadığıma eminim, ama koksam bile bu senden etkilendiğimi kanıtlamaz mı? Burada bir tek sen varsın Selene. Sadece sana bakıyorum."

Tereddüt ettim, sözlerindeki mantık kısa süreliğine beni baştan çıkardı.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır. Beni arzuluyor olsaydın, şimdiye kadar bir işaret vermek gerekirdi."

"Belki... Tamam, iyi." Austin ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Belki de tam önümde duran şeye karşı kör davranıyordum. Seni görmedim Selene, ama şimdi görüyorum. Ne kadar zeki ve başarılı olduğumu, ne kadar sıkı çalıştığımı görüyorum. Ne kadar *şefkatli* olduğumu, kız kardeşine ve Oriana'ya nasıl davrandığımı görüyorum. Ve bana nasıl davrandığımı da."

Sen umurumda değilsin.

Ben de öyle demeliydim.

Ve yapmadım. Pek sayılmaz. Ya da yapmamalıydim. Bunun hiçbir yararı yoktu, onu tutamazdım. Austin saraydaki daha yüksek soylu kadınlardan biriyle hayatına devam edecekti ve ben de her gün onların mutluluğuna tanıklık etmek zorunda kalacaktım. Elbette bu konuda profesyonel olurdum ama çok acı ve mutsuz bir profesyonel.

"Bana yalan mı söyleyeceksin, Selene?" Austin kayıtsızca sordu. "Burada hiçbir şey yokmuş gibi mi davranacaksın?"

"Birkaç saniye öncesine kadar yoktu."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Her zaman bir *şeyler vardı*. Sadece şu anki haline

doğru büyüyordu."

Austin bana doğru bir adım attı, gözleri daha önce görmediğim bir yoğunlukla parlıyordu. Genelde o kadar rahattı ki, sahnede binlerce kişinin dikkatini nasıl toplayabildiğini hayal etmekte zorlanırdım. Ama şimdi öyle değildi. Şimdi Austin'in karizmatik çekiciliğini tamamen anlıyordum.

Ondan zaten etkilenmişim. Elinde bu gizli silahın olması da adil değildi. Artı o *koku*.

İnsanlar âleminde kokladığım en lezzetli korkudan bile daha etkiliydi. Austin bir adım daha attı ve bu da benim yazılı olmayan kurallar listemi ihlal etmesine rağmen onu itmedim.

Ama yapabiliirdim.

Belki de yerimde durmamı, başka biri olsa inanılmaz derecede itici bulacağım bir şekilde bana fiziksel olarak yaklaşmasına izin vermemi bu kadar kolaylaştıran şey buydu.

Pençelerim, dişlerim ve kaba gücümle onu alt edebilirdim ve beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Seni öpmek istiyorum," dedi Austin dizlerini titreten bir kesinlikle. "Ama bunu zaten biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Öyle değil mi? Belki de kendimi yeterince açık ifade edemiyorumdur."

Tereddüt ettim. "Soren ve Astrid eşler. Birbirlerine bağlılar. Onların öpüşmesi... Belki de onların-"

"Sanırım ben de onların sahip olduğu şeyi istiyorum." Bu...

Bunu kabul etmeyecektim bile.

Austin bir adım daha yaklaştı. "Seni öpmeme izin verecek misin, Selene? Bana bu onuru bahşeder misin?" "Bunun bir onur olacağından şüpheliyim. Bu işte iyi olacağımı sanmıyorum-"

Ben başka bir bahane bulamadan Austin avuçlarını başımın iki yanındaki duvara bastırdı, o kadar yaklaşmıştık ki burunlarımız neredeyse birbirine değecekti.

Arzusunun kokusu sabit bir uğultudan tam güçlü bir fırtınaya dönüştü, etrafımızdaki havayı doyurdu ve içimi sıvı hale getirdi.

"Bu kadar güzel kokman haksızlık," diye fısıldadım, içime çekmemeye çalışarak ama aynı anda açgözlülükle yutarak.

Austin öylesine vahşi bir şiddetle sıırttı ki, herkes dişleri olanın kendisi olduğunu düşünebilirdi. "Elde edebileceğim her türlü avantajı kullanacağım. Görünüşün, kokun, konuşman, hareketlerin, varoluşun, seninle ilgili *hiçbir şey* adil değil Selene."

Bu doğru değildi. Bu oyunun bir parçasıydı, baştan çıkarma eyleminin bir parçasıydı. Gururumu okşayan sözler, egoma hitap eden iltifatlar. Bunu biliyordum. Bunu bekliyordum.

Yine de kokusu yalan söylemiyordu.

Belki de yüzüme bu kadar yakın olmasıyla birleşen kokusundaki ağır *gerçeklik* katmanı beni duraksattı. Mantıken, dişlerinin bana zarar veremeyeceğini biliyordum, beni sakatlayabilecek boynuzları yoktu ve benden hoşlandığını söylerken dürüstçe konuşuyor gibi görünüyordu...

Sarsıldım, başımı arkamdaki taş duvara çarptım ve Austin'i bir adım geriye ittim. "Selene?"

"Özür dilerim! Özür dilerim." Kokusu ekşimişti ve onu korkuttuğum için kendimi berbat hissediyordum. "Özür dileme, iyi misin? Başını çarptın."

"Ben iyiyim." Başım biraz zonkluyordu ama enerji depolarını ziyaret ettiğimde iyileşecekti.

"Ben... Ben bunu sık sık yapmıyorum. Kimsenin bana yakın olmasından hoşlanmıyorum. Bunu bana karşı kullanabilirler. Ya da benimle alay edebilirler. Bu beni savunmasız kılıyor." Kelimeler boğazıma bıçak gibi saplandı ama Austin'in suskunluğumun onun yüzünden olmadığını anlamasını isteyerek devam ettim.

Bana uzun, düşünceli bir bakış attı ve endişemi ciddiye alıyor gibi görüldüğü için utandım mı yoksa minnettar mıyım karar veremedim.

"Seninle asla alay etmem. Bu, bunun için çok değerli. Ve sen benden çok daha güçlüsün Selene," dedi yavaşça. "Ben daha gözümü kırpmadan pençelerinle ya da dişlerinle boğazımı parçalayabilirsin. Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, beni bağlayabilirsin, sorun değil."

"Bilmiyor musun?"

Austin omuz silkti. "Senin zevkin için ellerimi kullanmayı tercih ederim ama yaratıcı olabilirim. Eğer devam etmek istiyorsan tabii."

Aslında Austin'in benim merhametime bağlı olmasının sorumluluğunu almak istemiyordum ama teklif etmiş olması endişemin bir kısmını yatıştırdı.

"Boş ver. Bağlamaya gerek yok. Devam etmek istiyorum." Nasıl devam edeceğimden emin olamayarak uzun bir nefes verdim. Daha önce hiç kimseyi daireme getirmemiştim - yakınlaşmak için ya da başka türlü. Ve seksten *hoşlansam* da, seks yapmak için sahip olduğum katı koşullar yerine getirilmezse, seks yapmadan giderdim.

Şu anda koşullarım kesinlikle yerine gelmemişi.

En önemlisi, hızlı ve kolay bir kaçışa sahip olduğum için hiç bu *kadar* tatmin olmamıştım. Gerçi iş başa düşerse Austin'i her zaman dizginleyebilir ve fiziksel olarak dairemden çıkarabilirdim.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi Austin ciddiyetle, aramızda az miktarda boşluk bırakmaya dikkat ederek. "Seni *iyi* hissettirmek için değil, henüz değil, yine de bilmek için ölüyorum. Seni *güvende* hissettirmek için."

"Saçmalıyorum. Bana fiziksel olarak zarar verebilmenin tek yolu gümüş bir kılıç taşıyor olman."

"Saçmalamıyorsun. Ve tabii ki bıçak taşımıyorum ama bunu kendi gözlerinizle görebilmeniz için kıyafetlerimi çıkarmaktan mutluluk duyarım."

Bu beni duraksattı. "Pekala. Ama yatak odamda. Pencerelerden uzakta."

Bölüm 13

SELENE

I Austin'i merdivenlerden yukarı, mutfak ve banyonun üstündeki asma katta bulunan, geniş odadan duvarla ayrılmış ama kapısı olmayan yatak odasına götürdü.

Mekânın içine girdiğimiz anda harekete geçti. Austin ne tereddüt etti ne de böbürlendi - gölgelerini bırakmalarına en ufak bir ilgi duyduğumu ifade ettiğimde çoğu Gölge erkeğinin yaptığı gibi. Büyüdüğüm vadiden gelenler, daha az güce sahip biriyle yattığım için kendimi küçük düşürüyormuşum gibi davranıyorlardı, sanki bu benim kendime olan saygım ve dünyadaki yerimle ilgili bir tür ifadeymiş gibi. Mistwood'dan ayrıldığımdan beri karşılaştıklarımın daha fazla gücü ve buna uygun egoları vardı ve onlara gösterdiğim herhangi bir ilgi, üstlerimden artıklar için yalvarmaya benziyormuş gibi davrandılar.

Neredeyse beni genel olarak seks kavramından soğutmaya yetecekti.

Ama Austin sadece soyundu, koyu renkli insan kıyafetlerinin hantal görünümlü katmanlarını dökerek pembemsi teni ve soluk kahverengi vücut kıllarının yanı sıra keşfetmeye hevesli olduğum bir dizi mürekkepli çizimi ortaya çıkardı.

Açığa çıkardığı her santim deriyle birlikte, içimde bir görev duygusu ve başka bir şey daha büyüdü.

Minnettarlığa benzer bir şey.

Bunu belirtmemi *istemeyebilirdi* ama benimle kıyaslandığında Austin kırılıyordu. Ve onu bana emanet ediyordu. Vücudunu ve güvenliğini. Onun zevkini.

Bu bir sorumluluk ve hediye idi.

"Gördüğünüz gibi bıçak yok." Austin kollarını iki yana açarak benim de bakmama izin verdi ama incelemek istediğim silahlar değildi.

Austin'in siki bir Shade erkeğinin sikine hiç benzemiyordu. Tabanında beni ikiye ayırmakla tehdit eden şişkin bir düğüm yoktu.

Hayır, hiç de Shade'in siki gibi değildi.

Ama şekil olarak kendimi tatmin etmek için tercih ettiğim oyuncağa *çok* benziyordu. Uzun. Kavisli. Zarif. Etrafında kenetlenmem, amımın tatminle uyuşana kadar sıkıp uyarması için mükemmel bir genişlik.

Austin de bundan benim kadar zevk alır mıydı? Bu mümkün görünmüyordu ama yine de onun şekli... Austin boğazını temizledi. "Ona böyle bakmaya devam edersen uzun süre dayanamayacağım."

"İyi dayanacaksın." Bu bir açıklama ve meydan okumaydı. Kukum çırpınıyor, onun mükemmel gerginliğini bekliyordum.

Ama yapamadık.

Bunun için fazla erkeksi idi. Sadece ona bakarak bile bunu söyleyebilirdim.

"Kendine dokunduğunu görmek isterim," dedim kısık sesle. Bu tam olarak bir emir değildi, konu samimiyet olduğunda bu benim için alışılmadık bir durumdu, ama buna ihtiyaç duymadım.

Çünkü Austin üstünlük için savaşıyordu, ben de üstünlüğü elimde tutmak için savaşıyordum.

Elini sikinin etrafına sardı, küt bir tırnağı deriyi delmeden başparmağının ucuna değdi ve yumruğunu büyüleyici bir ritimle aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Ona hiç böyle dokunabilir miydim? Muhtemelen çok riskli idi.

Hızını artırırken, "Daha yavaş," diye emrettim. "Ne yaptığını görmek istiyorum."

Austin inledi. "Gözlerinin benden daha iyi gördüğünü biliyorum. Bu sadece bana işkence etmekle ilgili."

Omuz silktim - ondan öğrendiğim sinir bozucu bir hareket. "Belki de."

Yine de istediğimi yaptı ve yumruğunu uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydırırken, ara sıra başparmağıyla horozunun şişman başını daire içine alırken büyülenmiş bir şekilde izledim. Ucunda boncuk boncuk parlak bir sıvı belirdi ve sanki onun tohumu çok nadir ve pahalı bir lezzetmiş gibi ağzımın suyu aktı.

Bana dokunabilir miydi? Etim kendi pençelerim için bile çok narindi, ama onun donuk parmakları... "Ne düşünüyorsun?" Austin törpüledi.

"Parmaklarının üzerimde nasıl hissettireceğini merak ediyorum. İçimde. Hoşuma gider mi diye merak ediyorum."

Austin sanki sözlerim ona acı vermiş gibi öne doğru eğildi. "Lütfen denememe izin ver. Asla başka bir şey istemeyeceğim."

Onu düşündüm. "Yalvarman hoşuma gidiyor. Benim sorumluluğuma girmek için entrikalar çevirdikten sonra yapabileceğin en son şey bu gibi görünüyor."

"Belki de bilinçaltım sana takıntılı olduğumu zaten biliyordu." Güzel bir yalan, ama yine de bir yalan. İkimiz de Austin'in ne o zaman ne de şimdi bana takıntılı olmadığını biliyorduk ve bugüne kadar bana hiç ilgiyle bakmamıştı.

"Dizlerimin üzerine çökmemi ister misin?" Austin kayıtsızca sordu.

"Bu sefer olmaz." Bu fıkre karşı değildim ama ani bir öz-bilinç dalgası hissettim. Bedenim insan değildi. Onun alışık olduğundan farklı görünecektim.

Bunu önemseyecek kadar kibirliydim. Sinirlerim beni alt etmeden önce, gölgelerimin düşmesine izin verdim ve bıçaklarımı sakladığım uyluklarımın etrafındaki kılıfları hızla çıkardım.

Austin nefesini içine çekti, gözleri açgözlülükle formumu izliyordu. Kısa bir an için beni hoşnutsuz bulacağından endişelendim -her zamanki sevgililerinden çok farklı, insan dişilerinin yumuşak olduğu yerde çok sert- ama yaydığı arzu kokusu sadece daha kalın ve daha tatlı hale geldi.

"İnanılmazsın, Selene." Austin, parmaklarıyla her şeyi keşfettiği gibi bana dokunmak istercesine uzandı, sonra görünüşe göre bu etkileşimi yönetmek için bana fiziksel alan verdiğini hatırladı.

"Dokunabilirsin," dedim ona, bir adım öne çıkarak. Bana dokunması için ona, ona dokunmak için *kendime* güvendiğimden daha fazla güvendiğimi fark etmek tuhaftı. Pençelerimin elinin sırtında gezdirdiği o ince kırmızı çizgiler hafızama kazınmıştı.

Austin'in parmak uçları tenime değdi, bileklerimden başlayıp kollarıma doğru ilerledi, o ilerledikçe hareketleri daha sert ve kendinden emin bir hal aldı. Omuzlarıma şaşırtıcı derecede rahatlatıcı daireler çizerken dudakları yukarı doğru eğildi, ellerinin aşağı inmesine izin vermeden önce, sorgulayıcı bir bakışla göğüslerimin üzerinde durdu. Başımı sallayarak onu devam etmesi için cesaretlendirdim, amım onun keşifleriyle aynı anda sarsılıyordu.

"Cildin çok..."

"Kalın mı?" Ben önerdim.

"Pürüzsüz." O kadar şaşkın görünüyordu ki, elimi uzatıp avucumu pazusuna ve ön koluna sürmekten kendimi alamadım; üzerini kaplayan hafif toz halindeki saçların dokusunu, hoş olmayan

bir şekilde olmasa da şaşırtıcı derecede kaba buldum.

"Burası hassas mı?" diye sordu, başparmaklarının uçlarını meme uçlarımin üzerinde gezdirerek.

Soruya şaşırarak başımı salladım. Gölge yavruları minik keskin dişlerle doğar ve birkaç ay boyunca annelerinin göğsünden süt içerler. Bu konuda hassas olmak istemezdim.

Austin keşiflerine devam etti, başparmakları aşağı kaymadan önce karnımın çıkıntılı kaslarını saygıyla okşadı. Kalın, güzel kirpiklerinin arasından bana baktı, dokunuşu monsuma yerleşirken güvence arıyordu.

Her zaman sıkı sıkıya tuttuğum kontrol tasmam biraz daha gevşedi. "Devam et."

Parmaklarının labiamın üzerindeki ilk fırçasıyla omurgamda bir arzu dalgası dolaştı. Şaşkın bir nefes aldı ve zaten uyarılmışlıkla parlayan parmaklarının uçlarını inceledi.

"Çok ıslaksın." Başparmağını parmaklarına sürttü, arzumun kanıtını incelerken biraz huşu içinde görünüyordu. Utanıyor muydum yoksa utanmıyor muydum karar veremiyordum. Bu ilgi çok gurur vericiydi.

"Bu benim kayganlaştırıcım," diye belirttim, belki farkında değildir diye.

"Kaygan," diye tekrarladı alçak bir mırıltıyla, nemli parmaklarını tekrar kalçalarımın arasında kaydırды, etimi ayırmak için ileri doğru bastırdı. Parmaklarının ilk sert dokunuşuyla neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Oyuncağımdan ya da partnerimden daha küçüktüler ama çok daha hünerliydi. Neredeyse anında titremeye başlamıştım.

Dili nasıl hissettirirdi? Dilini

düşünme.

Austin'in parmakları daireler çizip oynuyordu ve bir tür düzen söz konusu olsa da ne olduğunu anlayamıyordum. Tepkilerimi o kadar dikkatle izliyordu ki bakışlarının yoğunluğundan rahatsız olarak gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Ayrıca, ezici zevkin ötesinde herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum.

"Yatak!" Nefesim kesildi, amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi. Eğer orgazm beni şimdi vurursa, durduğum yerde yere yığılırdım.

Austin hemen kontrolü ele aldı ve ben de ona izin vererek kendimi şaşırttım. Zeki parmakları, beni yatağa doğru geri manevra yaparken alaycı keşiflerini asla durdurmadı. Her adım vücuduma bir memnuniyet sarsıntısı gönderdi ve Austin'in açıkça baskın pozisyonda üzerimde nasıl görüldüğü konusunda tek bir endişe duymadan yatağa çöktüm.

"Çok fazla gelirse söyle," diye mırıldandı, yatağın üzerinde kalçamın yanında diz çökmüştü. Dayanılmaz bir sabırla bir parmağını içime kaydırды ve duvarlarım onun etrafında kasılırken şaşkın bir homurtu çıkardı.

"Siktir," diye inledi Austin, ikinci bir parmak eklemeden önce bir parmağını yavaşça içime pompalarken shaftının tabanını sıkıyordu. "Hissediyorsun... kutsal bok."

Detaylandırmasını istemedim. Gerek de yoktu zaten. Aletin çevresi ve uzunluğu Gölge'ye hiç benzemediği gibi, kullandığım oyuncaklarla da o kadar aynıydı ki. Sadece ona bakarak bile inanılmaz hissedeceğini söyleyebilirdim ve o da benzer bir farkındalık yaşıyor gibi görünüyordu.

Aklını kaybetme, Selene. Şu anda hamile kalmak çok kötü bir fikir olur.

İki parmağı beni en lezzetli şekilde gererken, başparmağı aşırı hassaslaşmış etimi okşarken sırtım kavislendi. Diğer eliyle sikini tekrar sıkı, başı hafif acı verici bir mor tona bürünmüştü ve beni kendimden geçiren de bu oldu.

Arzuyla *kıvranıyor* gibiydi. Aç, çaresiz ve açgözlü. Çok güzeldi.

"Hâlâ devam ediyor musun?" Austin şaşkınlıkla sordu, parmaklarını acımasızca okşuyor ve büküyordu. İstese bile elimden kurtulabileceğinden şüpheliydim.

İnsan orgazmları o kadar uzun sürmüyor muydu? Genellikle azalması en az on beş dakika sürerdi.

Penetratif seks yapmıyor olabilirdik ama kesinlikle Austin'den en azından biraz besleniyordum. Geçit kapandığından beri göğsümde sürekli olarak düşük olan güç kuyusu doluyordu. Bu bir enerji seli değildi, küçük ve istikrarlı bir damlaydı, ancak insan aleminde beslendiğim herhangi bir korkudan daha güçlüydü.

Sonunda, mutluluk dalgaları nazik bir memnuniyete dönüştü, vücudumun her parçası muhteşem bir şekilde rahatlamış hissediyordu.

Altımdaki çarşafta kaygan bir sıvı birikti, uzun parlak teller Austin'in parmaklarına yapıştı, sonunda onları geri çekti, ama ihtiyaç içinde nefes aldı.

"Seni becermek istiyorum." Kaygan, sırlıslıkla parmaklarını sikinin etrafına sardı ve benim uyarılmamla kendini işaretledi. Sahip olduğumu bilmediğim sahiplenici içgüdülerim yüzeye çıktı, sikini kaynağından itibaren kaygan bir şekilde görmek istiyordum. Onun kokusunun benimkiyle öyle bir karışmasını istiyordum ki, onunkinin nerede bitip benimkinin nerede başladığını kestiremiyordum.

Dişlerimdeki ani ağrı beni keskin bir şekilde gerçekliğe geri getirdi.

"Yapamayız," diye nefes aldım, bacaklarım hâlâ titriyordu. "Sen son derece doğurgan birisin."

"Siktir, Selene," diye inledi Austin, neredeyse acımasız bir yoğunlukla sikine masaj yapıyordu. "Üreme hakkında konuştuğunda nasıl bu kadar ateşli olabiliyorsun?"

O gece, onun için daha önce hiç kimse için duymadığım kadar acı çekiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Yapamazdık. *Yapamazdık*. Shades'in *Avlananları* yakalayıp çiftleştirmesinin tek nedeni onlardan beslenmek ve üremektir. Umutsuzca bir çocuk istiyordum ama önce bunu konuşmamız gerekiyormuş gibi görünüyordu.

"Austin..."

"Tamam, tamam. Haklısın. Tamamen haklısın." Austin uzun bir nefes verdi. "Sana bir orgazm daha yaşatmama izin ver."

"Ne? Hayır, iade etmem gerek-"

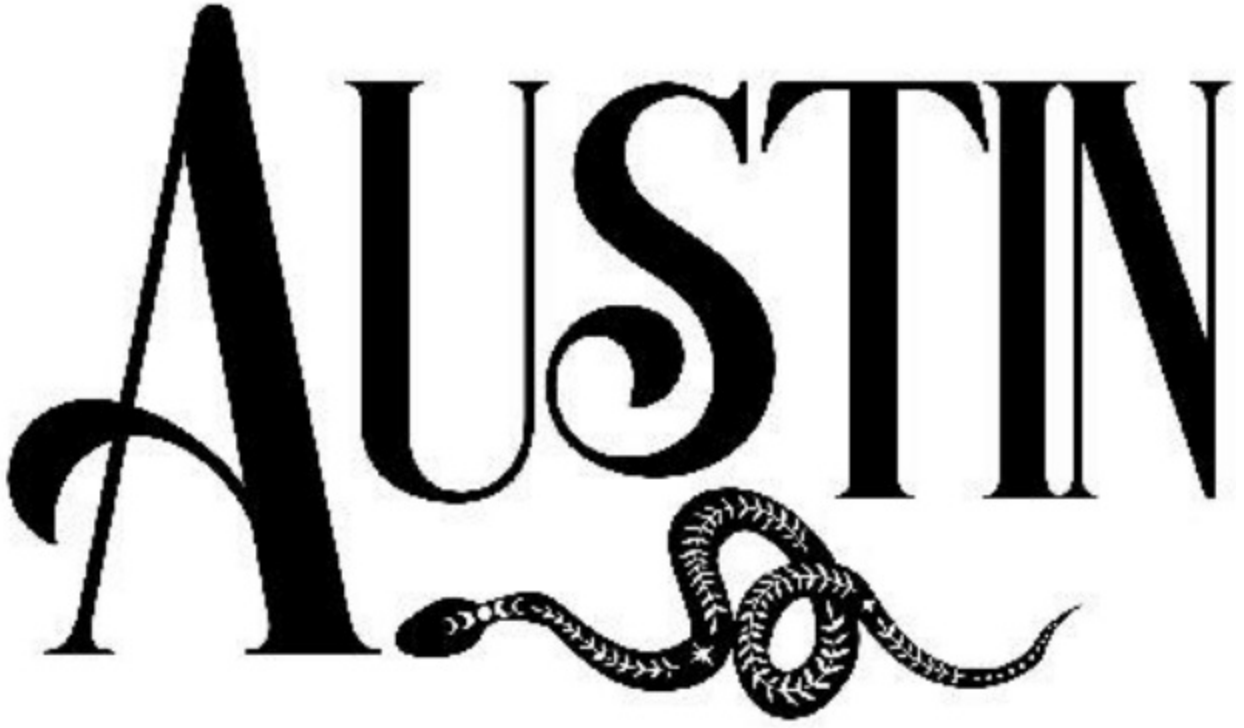
"Bu cümleyi bitirme bile. Arkana yaslan ve sana tapmama izin ver."

Daha önce kendimi hiç bencil bir aşık olarak düşünmemiştim ama yine de...

"Tamam."

Buna karşı koyacak kadar güçlü değildim.

Bölüm 14

Elene benden önce uyandı. O yataktan kalkıp aşağıya inerken ben de yavaşça kendime geldim ama ikimize de düşüncelerimizi toparlamak için bir dakika vermek amacıyla gözlerimi çoğunlukla kapalı tuttum. İnsanların yatağında çok sık kalmasına izin verdiğinden şüpheliydim, bu yüzden kendini iyi hissettiğini tahmin ettim.

En azından yanımda uyanmak biraz garipti.

Ve nasıl hissettiğimi çözmeye başlayamadım bile.

Seks yapmamıştık. Öpüşmeye çalıştığımızda paniklemişti. Uyumadan önce kendime bakmak için gizlice banyoya gitmişim çünkü aletim o kadar acıyordu ki düşeceğinden emindim. Kendimi Selene'nin zevkine adamıştım, ama objektif olarak, bunu kendi adıma bir tür baştan çıkarma başarısızlığı olarak değerlendirmeliydim.

Ama ben yapmadım. Hem de hiç.

Aslında, hayatımın en güzel gecesi olabilir.

Aletime dokunan tek kişi bendim ve yine de bu şimdiye kadar biriyle paylaştığım en *samimi* deneyim olmuştu ve bunun Shade'e karşı Hunter olayı olmadığını iliklerime kadar biliyordum. Bu bir *Selene olayıydı*. Onu tanıyordum, en azından biraz. Ona fiziksel olarak yaklaşmama izin vermesinin onun için ne anlama geldiğini biliyordum. Kendini bırakmasının, rahatlamasının ve

eğlenmesinin.

O olduğu için her şey daha anlamlıydı.

Bu biraz korkutucuydu. Daha önce hiç birine karşı gerçek duygular geliştirme riskiyle karşı karşıya kalmamıştım ve şimdi bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Ya ondan daha fazlasını istersem ve o da beni reddederse? Bu düşünce bile beni soğuk terler dökmeye itti. Kalbimi ve ruhumu milyonlarca kez müziğime dökmüştüm, açılmanın ve savunmasız olmanın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum, ama görünüşe göre tamamen yanılmışım.

Fikirleri sizin için gerçekten önemli olan tek bir kişiye karşı savunmasız olmak, kanayan kalbimi bir seyirci tarafından tüketilmek üzere ortaya koymaktan yüz kat daha korkutucuydu. Bizi ayıran bir sahne yoktu, duygusal mesafe yoktu, bahane yoktu.

Hay sikeyim.

Selene banyo yaparken uyukluyordum, sonunda mutfakta bir şeyler çıkardığını duyduğumda aşağıya inmek için kendimi uyandırdım. *Sadece normal ol, Austin. Tuhaflaştırma.*

Biz sadece seks yapmadan harika bir gece geçiren iki arkadaşız. Garip ol a c a k b i r ş e y y o k.

"Günaydın." *Tam isabet. Sakin ol.*

Selene elindeki gizemli siyah seramik kavanozu tezgâhın üzerine bıraktı ve yüzünü bana dönerek zümrüt bakışlarının tüm gücüyle beni kısırdı.

O kadar korkmuş ve tahrik olmuşum ki ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"Sizin dünyanızda bu işler nasıl yürüyor anlamıyorum. Niyetiniz dün gece hakkında bir daha asla konuşmamak mı? Eğer öyleyse, bana şimdi söyle ki ben de uyabileyim."

Selene'in bu konuda konuşmama izin *vermeyeceğini* bilmeliydim. Açık sözlüydü ve açıklığı severdi. Ben de onun bu yönünü seviyordum.

"Niyetim bu değil." Niyetim biraz buydu ama bu fikirle gerçekten yüzleştiğimde bunu iğrenç buldum. Korkuyordum ama uğruna savaşılmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmiyordu.

"Pekala," diye kolayca kabul etti. "Yine de başka kimseye söylememeyi tercih ederim. Onların... fikirleri ol a c a k t ır."

Bu fikirlerin hiçbiri gerçekten umurumda değildi ama Selene beni küçük kirli sırrı olarak saklamak istiyorsa, bunu kabul edebilirdim. En azından şimdilik.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum," dedim ona dürüstçe. Ve tekrar. Ve yine. Bana ne kadar süre sahip olursa olsun. Selene rahatsız edici derecede uzun bir süre bana bakmaya devam etti.

"Tamam o zaman. Önce seni besleyeyim." Oh. Oh, *şimdi mi* yapacaktık?

Tamam. Bunu kabul edebilirim.

"Kız kardeşimin meyvelerden yaptığı bir konserve var," dedi Selene, raftan gizemli gri bir kavanoz çıkardı. "İçinde et yok tabii ki. Size biraz besin değeri sağlayabilir. Diğer eski avcıların da denemesi için dün ondan biraz daha istemeliydim."

Bir noktada pişirmiş olması gereken bir ekmek ve konserveyi yaymak için bir bıçak koydu, kendisi için kilerden pastırma çıkarırken devam etmemi ve yememi işaret etti. Benim kızım gray-con'u çok severdi.

Oldukça başarılı bir şekilde saklamayı başardığımı düşündüğüm küçük bir mücadele ile konservenin üzerindeki kavanozu açtım, düşük beklentilerle kokladım çünkü gri yapışkan şimdiye kadarki en iştah açıcı şey gibi görünüyordu. Ama aslında harika kokuyordu? Bu bir gölge diyari modeline benziyordu. Bir kanalizasyon borusunun içinden kazınmış çamur gibi görünse bile, muhtemelen tadı şaşırtıcı derecede güzeldi.

"Bunu Callista mı yaptı?" Bıçağı kullanarak biraz aldım ve biraz deneyebilmek için parmağımın ucunu bıçağa sürdüm. Selene bıkkın, her şeye dokunmak zorunda olan yüz ifadesiyle tüm bu süre boyunca beni izledi.

"Callista geçimini bu şekilde sağlıyor. Ondan önce annemiz de aynısını yapardı. Ailemizin evi meyve ağaçlarıyla çevrili küçük bir kulübe. Bir gün Oriana'ya kalacak."

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Parmağımdaki tatlı, ekşi, hafif gazlı koruyucuyu yaladım ve hemen ekmeğin üzerine kalın bir tabaka sürdüm. Çok lezzetliydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Orası sizin de ailenizin eviydi, değil mi? Kendinizi denklemden çıkarmışsınız gibi görünüyor."

Selene uzun bir süre sessiz kaldı, dökme demir ocaktaki ateşi körükledi ve ağır bir tavayı ısıtmak için üstüne koydu. "Callista beni büyütmek için hayatının uzun yıllarını feda etti. Ne olursa olsun, kulübeyi ona ve çocuklarına savaşımdan bırakacağımı düşünmek hoşuma gidiyor. Şu haliyle, Mistwood'daki Gölgeler'den çok daha fazla güce sahibim ve orada kalmaya hiç niyetim yoktu. Reşit olma yaşına geldiğimde hemen oradan ayrıldım."

"Ve doğruca saraya mı gitti?"

"Çukur'da bekçi olarak işe başladım." Bana baktı ve boş bakışımı yakaladı. "Orası bir hapishane." "Anladım. Yoğun bir ortam olmalı."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı, cızırdayan pastırma sesi odayı doldururken bir an sessiz kaldı. "Bazı açılardan. Yüzbaşı Soren potansiyelimi fark etti ve saraydaki Muhafızlara katılmam için beni cesaretlendirdi. Çukur'da kimse Mistwood'dan olduğumu umursamamıştı, sadece belli belirsiz bir

Nasıl bu kadar güçlü olduğumu merak ediyordum. Saraya geldiğimde, doğum yerim konusu çok daha belirgin hale geldi."

"Ama sen zorladın. Rütbelerini yükselttin. Bu çok etkileyici, Selene."

Omuz silkti -ne zamandan beri bunu yapmaya başlamıştı- tavadaki pastırmayı dikkatlice aldı ve bir sürü gizemli malzemeye özenle hazırlanmış bir çeşit pastırma-ekmek karışımı hazırladı.

"Kaptan Soren benim potansiyelime inanıyordu." "O zeki bir adam."

Selene homurdandı, her zaman her türlü övgüden kaçmaya hevesliydi. "Kahvaltını yap. Yeterince yemediğinden endişeleniyorum."

Şimdilik konuyu değiştirmesine izin verdim ama Selene'e iltifat etmeyi bırakmaya hiç niyetim yoktu. "Benim için bu kadar endişelenmene gerek yok, biliyorsun. Göründüğümden daha dayanıklıyım." Selene kahvaltısından bir ısırık almadan önce bana inanmayan bir bakış fırlattı.

Yemeğimi ondan önce bitirdim, tabağımı temizledim ve bu sabah acelemiz olmadığı için yıkanmak için biraz zaman ayırdım. Selene'in vardiyalarının nasıl işlediğinden tam olarak emin değildim ama bugün daha geç başlıyor gibi görünüyordu.

Su dayanabileceğim kadar sıcaktı ve çenem yüzeye değene kadar daldım, gözlerimi kapattım ve son yirmi dört saati zihnimde yeniden canlandırdım.

"Beni çekici bulmuyorsun."

Dünün barındırdığı çok ama *çok* güzel anılara rağmen, bu sözler bir dip noktasıydı. Doğru değillerdi - Selene'den hoşlanıyordum - ama romantik duygularım aniden ortaya çıkmıştı, onu gerçekten *tanımaktan kaynaklanıyordu* ve bunların gerçek olduğuna dair ona güvence vermem gerekiyordu. Selene'e karşı duyduğum çekimde, hayatımda başka hiç kimseyle yaşamadığım bir derinlik vardı.

Kahretsin, ona kendini yeniden iyi hissettirmek istiyordum. İyi, arzulu ve güzel. Samimi konuşmalardan rahatsız oluyordu, ama *eylem*, yani yapabileceğim eylem. Buna itiraz edemezdi. Selene kokumun duygularımı nasıl yansıttığına dikkat çektiğinde kendisi de aynı şeyi söylemişti.

Banyodan çıkıp kurulandım ve havluyu kalçalarımın etrafına sardım. Banyodan çıkmadan önce, kumaşı biraz daha aşağı itmek için durakladım, mümkün olan maksimum miktarda karın kasını sergilemeye çalıştım. Yapmam gereken bazı baştan çıkarmalar vardı.

Kahretsin, insan bir Gölge'yi nasıl baştan *çıkabilir*di ki? Dün cinsel tansiyonumuz çok yüksekti ve her şey doğal bir şekilde gelişmişti. Hareketlerim *var* mıydı ki? Tüm hayatım boyunca bir çeşit

Görünüş, yetenek ve orta derecede şöhretin birleşimi.

Selene'e tekrar dokunma düşüncesi zaten sikimi kaldırıyordu, bu yüzden beynimin şimdi varoluşsal bir kriz yaşamaya başlaması gerçekten rahatsız ediciydi.

Odaya adımımı attığım anda Selene, "Yatağa," diye emretti. "Ne?"

"Muhtaç kokuyorsun."

Tarihsel başarısızlık eğilimim devam ediyor gibi görünüyordu. "Ben. Çok muhtacım. Hadi gidelim."

Selene beni merdivenlerden yukarı çıkardı, tepeye ulaştığımızda gölgeleri yok oldu. Çok uygun.

"Seninle nasıl ilgileneyim, hm?" diye düşündü, bana bakarak.

Dürüst olmak gerekirse, yapamadı. Gerçekten yapamazdı. Ne pençeler ne de dişler sikime yaklaşamazdı ve ben o tepede ölürdüm. Bununla birlikte, kendimi tamamen iyi de hissediyordum? Eğer sadece *onun* iyi hissetmesini sağlarsam, tatmin olacağımdan tamamen emindim. Onun zevki benim zevkindi.

Bu bir sapkınlık mıydı? Bir sapkınlık gibi görünüyordu.

"Seninle ilgilenmek istiyorum. Benim için yatağa uzanır mısın?" Selene belli ki kontrolü elinde tutmaktan hoşlanıyordu ve ben onu zorlamak istemedim.

Yatağa geçip sırt üstü uzanırken ve dirseklerinin üzerinde yükselirken beni dikkatle izledi. "Ne yapacaksınız?"

"Dilimle boşalmanı sağlayacağım, eğer senin için de uygunsa."

Bu konuda çok sakın davranıyordum ama içimden sessizce çıldırıyordum.

Mesele şu ki, amcık yeme konusunda gerçekten kötüydüm. Tekrarlanan cansız ve/veya düpedüz süper hayal kırıklığına uğramış tepkilerden sonra üniversiteden beri denemedim bile.

Klitorisi bulmak neden bu kadar zordu? Kadınların en hassas, en güçlü zevk kaynağı neden ulaşılması zoru oynuyordu?

Selene'nin kalçalarının arasına iyice *bakamamıştım* ama onu parmaklarımla boşaltırken etrafı yoklamıştım ve bir *a-ha! İşte orada!* Ama aynı zamanda yirmi dakika boyunca orgazm olmuştu. Yani... belki de bu tam bir felaket olmazdı?

"Benim için sorun değil."

Kendine çok güveniyordu, yatağın ucunda diz çöktüğüm anda bacaklarını benim için açtı. Avuçlarımı sırf dokunabildiğim için, sırf ona dokunmaktan keyif aldığım için kalçalarında gezdirdim. Teni benimkinden çok daha pürüzsüz ve kalındı, hafif köselemsi bir dokusu vardı ama sıcacık ve süper erotikti.

Başparmaklarımla onu ayırdım, gece yarısı siyahı etinin uyarılmışlıkla nasıl parladığını hayranlıkla izledim ve bir parmağımı pürüzsüz, ipeksi kıvrımlarının üzerinde geçici olarak gezdirdiğimde, tüm vücudu titredi.

Bu umut vericiydi.

Yine de efsanevi klitoristen bir iz yok.

Siktir, siktir, siktir.

"Daha hassas bir bölgeniz var mı?" Gururumu bir kenara bırakıp yetişkin bir adam gibi iletişim kurarak sordum. *Bana bak, yeni şeyler deniyorum.*

"Ona dokunuyorsun," diye soludu Selene, başparmağım kayarken kalçalarını oynattı. Oh. Oh. Tekrar denedim, ipeksi etini okşadım, *her* hareketin onun seğirmesine ve altımda kıvrınmasına, kaygan havuzun yatağa damlamasına neden olduğunu fark ettim.

Aman Tanrım, sadece klitoristi. Hepsi katil, dolgu yok. *Her yer* aşırı duyarlıydı. Bunu berbat etmemin imkanı yoktu. Bu hile koduyla am yemek gibi bir şey olurdu. Teşekkürler, Shade tanrıları.

Tüm tereddütlerim yok oldu. Selene'e dayanabileceği kadar çok orgazm yaşatmaya hazır bir şekilde, kaşksız ve puding kabıyla daldım.

Ya da işe gitmesi gerekene kadar. Hangisi önce gelirse.

Ama dilim amcığıyla temas ettiği anda, buzlu bir telefon direğini yalamış gibi donup kaldım. Sıkıştığım için değil.

Çünkü cennetteydim ve hiç ayrılmak istemiyordum.

"Senin tadın," diye inledim, tekrar dalmadan önce sesi onun etiyle boğuklaştı.

Selene'in kişiliği biraz dikenliydi, ama kayganlığının tadı saatlerce şampanyada bekletilmiş çilek gibiydi. Tatlı, meyvemsi ve dil üzerinde hafif. Lezzetliydi. Mükemmellik.

Selene ağzımın içinde kıvrınarak, "Kımılda," dedi. "Dilin..."

Shade'in dilini *gördüğüm*den ve kendiminkine biraz güvensiz hissettiğimden, egoma sert bir darbe almak için kendimi hazırladım.

"Çok ipeksi," diye inledi Selene, bu noktada kendini tamamen yüzüme karşı beceriyordu. "Çok mükemmel.

Sadece doğru miktarda uyarım."

Tamam, tüm bu Shade-Hunter ortak yaşamı için kesinlikle söylenecek bir şey vardı ve her şey benim lehime harika gidiyordu.

Küçük, büyülü bir nokta bulma baskısı olmadan, şehre gittim, hem onun hem de benim zevkim için her santimini yaladım. Tadı dünyadaki en sevdiğim lezzet gibiyken bu hiç de zor değildi.

Sonunda kalçaları titremeye başladı ve bir parmağımı içine soktum.

Kanal, bir saniye eklemeyen önce vücudunun izinsiz girişe alışmasına izin verdi, sadece amının parmaklarımı kırmaya çalışıyormuş gibi kavradığı hissinin tadını çıkarmak için.

Aletimin vücuduma bağlı olmasından hoşlanan yanı, penetratif seksin mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Ama önemsiz olmayan bir parçam da bunun heyecanından zevk alıyordu. Demek istediğim, Selene şu anda uzanıp pençeleriyle doğrudan gözbebeklerime Wolverine yapabiliyordu.

Bu düşünceyle yatağı biraz kamburlaştırdım.

Selene, "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye soluk soluğa parmaklarıma sarıldı, beceriksizce yatağın yanındaki bir şeye uzandı, sonunda küçük ahşap bir sandığı kavradı ve bana doğru itti.

Parmaklarımı onun amından çekmekten oldukça nefret ediyordum ama merakım beni harekete geçirdi. Mandalın küçük bir tıklamasıyla kapak açıldı ve gümüşü gri bir yapay penis ortaya çıktı, şekli benim horozuma ürkütücü bir şekilde benziyordu, genişletilmiş, fiş benzeri taban hariç.

Bu da ne...

O bir *insan penisi* yapay penisiydi. Bizim siklerimiz gölge aleminin ejderha dildoları mıydı? "Bu benim sikime benziyor."

"Bu konuda kendini çok beğenmiş görünüyorsun."

"Sadece söylüyorum. Bu oldukça Austin görünümlü bir penis."

"Bizim türümüz üremek için kullanılırdı ve belli ki fiziksel olarak çok uyumluyuz," diye ilkel bir şekilde işaret etti ya da en azından hala altımda kıvranırken, boşalmak için çaresizken ilkel olmaya çalışıyordu. Bu, aramızda penetratif seksin mümkün olabileceği konusundaki paniğimi biraz azalttı. Selene, sabrı tükenirken diziyle beni dürterek, "Beni onunla becer," diye talep etti.

"Madem bu kadar nazıkçe sordun..."

O kadar kaygandı ki, yapay penis nispeten kolaylıkla girdi, ancak amansız sıkışma hala biraz çaba gerektirdiği anlamına geliyordu. Selene'nin nelerden hoşlandığını öğrendikçe hızımı yavaşça artırarak oyuncağı nazıkçe içeri sokarken büyülenmiş bir şekilde izledim. Aletim ağrıyordu ama Selene'nin aldığı zevk beni o kadar mest etmişti ki -özellikle de doruğa ulaştığında ve yapay penis yerine kilitlenecek kadar sıkıldığında- kendime dokunmayı bile düşünemiyordum.

Ama üst üste ikinci gün hayatımın en iyi seks dışı deneyimini yaşarken bile, beynimin arkasındaki sessiz panik vızıltısını kapatamadım. Bu çok iyi, çok doğru, çok mükemmeldi. Bu duygular kısa süreli kaçamak duygular değildi. Bunlar *büyük* duygulardı.

Ve paylaştığımız cinsel kimya dışında beni tutmak istemesi için tek bir neden bile düşünemiyordum.

Bölüm 15

SELENE

U aslına bakarsanız, hiçbir şey beni bir ya da birkaç orgazmdan daha iyi bir ruh haline sokamazdı - stres seviyelerime iyi geldiği için her sabah kendimi boşaltırdım. Austin'den yaptığım kısmi beslenmeyle birlikte bugün kendimi mükemmel hissetmem *gerekirdi* ama hissetmedim.

Austin'in hem dün gece hem de bu sabah beni ne kadar tatmin ettiğini düşününce kendimi huzursuz ve sinir bozucu bir şekilde tatminsiz hissettim.

Sadece *yeterli gelmiyordu*. Genelde kimseye karşı açgözlü olmadığım bir şekilde ona karşı açgözlüydüm. Bu sadece onun *ne* olduğu yüzünden miydi?

Ya da *kim*?

İkincisi daha tehlikeliydi.

Her zaman olduğu gibi, rotasyonumdan sonra ve akşam yemeği görevinden önce eğitim alanına gittim. Bu bile tatmin edici gelmiyordu, diye düşündüm acımasızca. Burası becerilerimi keskin tuttuğum, sürekli beni izleyen ve hata yapmamı bekleyen Muhafız üyelerine pozisyonuma olan bağlılığımı gösterdiğim yerd. Genellikle, aşırı eğitimimin onlarda yarattığı rahatsızlıktan zevk alırdım, ama bugün değil.

Austin şu anda ne yapıyordu?

Gitarını Elverston House'a götürmüş ve bir şarkı üzerinde çalışmaktan bahsetmişti. Ve orada güvendeydi.

-Mantıken bunu biliyordum. Yine de aramızdaki mesafe beni rahatsız ediyordu.

Kendimi antrenmanıma verdim, Astrid'in antrenman sahasına tek başına girdiğini fark ettiğimde kaslarım efordan yanıyordu. Mükemmeldi. Muhafızların açık ara en tatsız üyesiydi ve her zaman bir meydan okumaya hazırды.

"Neden bu kadar tepiniyorsun?" Astrid, ona fırlattığım sopayı sağlam eliyle havada kaparak sordu.

"Seni hiç bu kadar... *ateşli* görmemiştim. Genelde bundan çok daha soğukkanlı olursun."

"Her zamanki gibi mesafeliyim," diye cevap verdim, amaçladığımdan çok daha savunmacı bir şekilde.

"Hayır, değilsin." Astrid kırılğan insan vücudunun gerektirdiği bir dizi esneme ve ısınma hareketini yaptı. Hiç yoga yapmayı denemiş miydi? "Benim için işe yarıyor. Belki bugün seni gerçekten yenebileceğim kadar dikkatin dağılır."

"İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

"Uh huh." Dövüş duruşuna geçmeden önce birkaç dakika ayaklarının üzerinde zıpladı. "Buraya dövüşmeye bile gelmedim, biliyorsun. Buraya seni kontrol etmeye geldim."

"Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak." Astrid'i Austin hariç tüm eski Avcılardan ve Muhafızların çoğundan daha çok seviyor olsam da, bize arkadaş diyemezdim.

İkimizin de arkadaşı yoktu. İlişkide olduğumuz erkekler dışında sanırım. Yine de durumlarımızı karşılaştırmak samimiyetsiz görünüyordu. Soren ve Astrid çiftleşmiş, birbirlerine aşık ve ömür boyu bağlıydılar.

Austin ve ben tesadüfen yatağa giren arkadaşlardık.

Astrid ve ben birbirimizin etrafında dans ettik, saldırmak için ileri atıldık, aramızda tekrar boşluk bırakmadan önce coplar çarpıştı. Astrid'e yenilmek gibi gerçek bir riskim olmasa da - tekniği takdire şayan olsa da benden çok daha yavaş ve zayıftı - bugün beni yenmeye en çok yaklaştığı andı.

"Astrid nefes nefese kaldı ve bir elini kaldırarak soluklanmak için bir dakika istedi. "Biraz daha üst beden gücüm olsaydı, şu anda kış üstü yatıyor olurdun."

Bir Gölge kadar sağlam olmadığını bildiğim için ona her zaman özen göstermiş olsam da, ancak Austin ile bu kadar çok zaman geçirdikten ve onun güvenliğinden sorumlu olduktan sonra ne kadar *kırılğan* olduğunu anladım.

"Kaptan senin Muhafızların bir parçası olman konusunda ne kadar rahat?" Sertçe sordum. Ya onu devirseydim? İnsan kemikleri narin küçük sopalar gibiydi.

"Ne?" Astrid doğruldu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu da ne demek şimdi? Sanırım gölge diyarına sadakatimi fazlasıyla kanıtladım-"

"Hayır, hayır, öyle değil. Elbette sadakatini kanıtladın. Ama vücudun son derece kırılabilir. Muhafızlar'da bulunmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum. Kaptan seninle daha iyi ilgilenmeli."

Astrid öfkeyle homurdandı. "*Kırılabilir* mi?"

"Eğer bir mucize eseri beni yere düşürmeyi başarsaydın, iyi olurdu. Ufak tefek yaralarım beslenmeyle iyileşir, bu da en iyi ihtimalle bir rahatsızlık olur. Eline bak," diyerek avucundaki yara izini işaret ettim. Astrid yaralanmasından sonra elini tam olarak kullanamamıştı ve hiçbir zaman da kullanamayacağına inanıyordu. "Sakat kaldın ve sonsuza dek öyle kalacaksın."

Soren bu çılgınlığı teşvik ederken ne *düşünüyordu*?

"Elbette. Ama yine de buradayım. Seninle antrenman yapıyorum. Bir elimi kullanamamanın eksikliğini diğer elimle pratik yaparak telafi ediyorum." Astrid yavaşça cevap verdi, bana garip bir bakış attı, nefesi normale dönerken göğsü hâlâ inip kalkıyordu. "Senin gibi yapılı değilim ama camdan da yapılmadım. Ve Soren kendi başımın çaresine bakabileceğim konusunda bana güveniyor. Bütün bunlar nereden geliyor, Selene? Benimle tartışmaktan rahatsız mı oluyorsun?"

Sinirli bir inkâr sesi çıkardım çünkü *hayır*, bu benim sorunum değildi. Ayrıca, Astrid bu akılsızca harekette ısrar edecekse, güvenliğine yeterince dikkat etmeyebilecek diğer Muhafız üyelerinden herhangi biri yerine benimle ortak olması daha iyi görünüyordu.

"Belki de bu gerçekten benimle ilgili değildir," diye önerdi Astrid, gözlerini kurnazca kısarak. "Belki de asıl endişelendiğin başka bir eski Avcının güvenliğidir."

Austin'in bu alemde bilincini yeniden kazandığı andan beri içimde tuttuğum kelimeler bir anda ağızımdan dökülüverdi. "Onu hayatta tutmaktan sorumlu olmak imkânsız bir görev. Her an ölebilir. Yanlılıkla su içebilir ve *boğulabilir*."

"Yani, evet, sanırım. Yine de pek olası değil. Bir böceği içine çekip boğulabilir. Ağızına her yemek koyduğunda boğulabilir. Kendine zarar verebileceği tüm olası yolları düşünürseniz dehşete düşersiniz."

"Zaten kendimi dehşete düşürdüm," diye karşılık verdim, ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım ve endişelenecek şeyler listeme uçan böcekleri de ekledim. Gölge coplar bir duman bulutu içinde kayboldu, konsantrasyonum onları yerinde tutamayacak kadar bozulmuştu. "Austin yeni doğmuş bir hayvan kadar narin ve bunun hiç farkında değil gibi görünüyor. Her zaman her şeye *dokunuyor -hiç* bilmediği şeylere bile- pratikte bir yaralanmaya davetiye çıkarıyor!"

Astrid neredeyse gülümsüyordu, ki bu da nadiren mutlu olduğu bir şey olduğu için oldukça rahatsız edici bir görüntüydü. "Başka ne var?"

"Genel olarak kişisel güvenliğine hiç önem vermiyor," diye devam ettim, kelimeler kendimi tutamadan ağzımdan dökülüverdi. "Görünüşe göre risk faktörlerini hiç dikkate almadan nereye gidersem gideyim bana eşlik etmek istiyor. Benim yanımda kendini *güvende* hissettiğini iddia ediyor ki bu akıllıca değil çünkü ben sadece bir Gölge'yim ve yapabileceğim çok şey var. Diyor ki..."

Tereddüt ettim, o kadar kolay söylediğı sözlerden hafifçe rahatsız olmuşum. Astrid sabırla bekledi, itiraf etmem için beni zorlamadı. Belki de bu yüzden kendimi daha fazla paylaşıırken buldum.

"Bilmiyorum. Beni *gördüğünü* söylüyor, bu her ne demekse." Kalın bir şekilde yutkundum ve başka tarafa baktım. "İş ahlakımı ve olumlu bulduğu diğer özelliklerimi *gördüğünü* söylüyor sanırım."

O söylediğinde kulağa çok daha hoş gelmişti.

"Güzel," dedi Astrid basitçe.

"İyi mi?"

"Elbette. Hepimiz görülmeyi hak ediyoruz." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti ama bu sözler göğsümde garip bir şekilde bir şeylerin dönmesine neden oldu. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Bu açıkça gülünç," diye belirttim, gölgelerim hoşnutsuzca dalgalanıyordu. "Henüz yeterince dışı Gölgeyle tanışmadı ve en yakını olarak bana yapıştı. Belki de *gördüğü şey* sadece görmek istediğı şeydir. Hepsi bu."

Ne de olsa, onun iltifat ettiğı özelliklerime başka hiç kimse iltifat etmemiştii. Belki de çok fazla samimiyet okumuştum.

Astrid sabırsızca, "Selene," diye söylendi. "Bir sürü insanla tanıştı. Onlarla tanışmak için koca bir parti verdi." "Belli ki bir tanesine daha ihtiyacı var," diye ısrar ettim. "Ve yemek salonundan kaçıyor.

başkalarını tanıma fırsatı bulacaktı. Sarayda Austin'e çok rahat bir hayat yaşatacak pek çok uygun kadın var. Sarayda daireleri, ülke çapında büyük aile mülkleri, önemli gelirleri ve iyi bir soyları var. Ve içlerinden herhangi biri onu eş olarak kapabilir. Austin'in çok sayıda istisnai seçeneğı var."

"Tüm bu istisnai seçenekler arasından seni seçeceğine inanmak gerçekten bu kadar zor mu?" Astrid yumuşak bir sesle sordu.

"Buna inanmak mümkün değil. Bana inanmıyorsan arkadaşına sor. Önemli olan her ölçüye göre,

sunacak hiçbir şeyim yok. Gölgeler alemi böyle *işliyor*."

Astrid burada Gölge toplumunun inceliklerini anlayacak kadar uzun süre kalmamıştı. Ayrıca, eşi Muhafızların Kaptanı ve diyardaki en güçlü Gölgelerden biriydi. Soren'in

Ailesi -kız kardeşinin hain lekesiyle gölgelenmiş olsa da- eski ve prestijli bir aileydi ve kraliyet çocuklarının oyun arkadaşı olarak yetiştirilmişti.

Gerçekçi olmak gerekirse, Astrid o küçük, elit çevrenin dışındaki Gölgeler için hayatın nasıl olduğu hakkında nasıl bir şey bilebilirdi ki? Bu diyarda bulunduğu süre boyunca sarayda yaşamıştı.

"Yani, bu işlerin nasıl yürüdüğünü sen benden daha iyi biliyorsun," diyerek düşüncelerimi yansıttı. "Ama sarayda senden çok daha iyi olduğunu iddia ettiğin züppelerin birçoğuyla karşılaştım ve sadece kesinlikle aynı fikirde değilim, aynı zamanda Austin'in hiçbirisiyle anlaştığını da göremiyorum. Verity, Tallulah ve Meera'nın etrafı süslü saray Gölgeleleri ile çevrili ve henüz kimseye bağlanmadılar ve eminim ki onlarla ilişki kurmakta zorlanmalarının bunda büyük bir payı var. Bazılarımız diğerlerinden daha varlıklı bir geçmişe sahip, elbette ama hiçbirimiz hizmetkârların ve günlük ziyafetlerin olduğu saraylarda büyümedik. Hepimizin işleri falan vardı."

Astrid, kelimelerin önemli olduğunu hissetmedikçe çok fazla şey söyleyen biri değildi, bu yüzden onları biraz düşündüm. Austin'in geçmişinin onu saraydaki Gölgeler'den birleştirmek yerine ayırdığı söylenebilirdi ama bunun uzun vadede bir önemi *var* mıydı?

Bu diyarda ne kadar çok zaman geçirirse, buradaki normlara o kadar çok alışacaktı. Eğer Austin bu diyardaki deneyimsizliğinden ve benim ona sürekli yakınlığımdan etkilenererek benimle yetinirse, daha sonra buna içerelecektir.

"Açık fikirli ol, Selene." Astrid yaralı elini nazikçe bükte. "Hiçbir beklentin olmadan onu tanı ve nereye gideceğini gör. En kötü ne olabilir ki?"

Ona aşık olurum ve o da benim ne kadar kötü bir seçenek olduğumu anlar.

Astrid içini çekerek uzaklara, sarayın bulunduğu yöne doğru baktı. "Ayrıca, ne olursa olsun, tüm bu hiyerarşi meselesi saçmalık ve Allerick bir dahaki sefere aile kahvaltısı için bir araya geldiğimizde benden bir ders bekleyebilir. Aslında ben Ophelia'ya ders vereceğim, onun benden daha çok sonuç alma ihtimali var. Ama Allerick değişiklik yapsa bile, kendini desteklemelisin, Selene. Sen tam bir baş belasısın. Muhtemelen tanıdığım en korkutucu varlıksın -gölge ya da insan- ve bunu tamamen bir iltifat olarak algıladığımı biliyorsun. Buraya, Muhafızlar'da bu kadar yükseğe, bu kadar güçlü, bu kadar yetenekli bir şekilde diğerlerinden daha *az* avantajla geldiysen, bu senin yeteneklerine bir övgüdür, onlara bir darbe değil."

Kalın bir şekilde yutkundum, kelimeler beni ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde destekledi. Kafamın içinde bana bunların hiçbirine layık olmadığımı söyleyen şüpheleri susturmaya yetmedi ama kesinlikle yardımcı oldu.

"Haydi," dedi Astrid, tekrar pozisyonunu aldı ve sağlam elini uzatarak copu bekledi. "Hadi seni kafandan çıkaralım."

Bölüm 16

AUSTIN

E lverston House soğuk ve sönüktü.

Selene'in gerçek işini yapması gerektiğini ve bütün gün bana bakıcılık yapmasının pek mümkün olmadığını anlıyordum ama yine de saatlerdir bu konuda somurtuyordum. Bu zamanı akıllıca kullanmak ve yeni bir müzik yazmak için yaptığım belirsiz planlar fevkalade başarısız olmuştu.

Böylesine ruhsuz bir binada nasıl yaratıcı olunabilirdi ki? Belki biraz aşırıya kaçıyordum ama ilham perimi besleyecek bir şeye ihtiyacım vardı ve kasvetli taş duvarlar ve yıpranmış, eskimiş mobilyalar bunu bana yapmıyordu.

Dramatik bir şekilde içimi çektim, gitarımı çirkin kanepeye yasladım ve neredeyse kendimi bir yaya çarparak üzerine uzandım.

Diğerleri neden burada yaşıyordu? Tallulah ya da Verity şu anda burada değillerdi, sosyalleşmeye falan gitmişlerdi ama burada yaşamak için Selene'in evinden taşınmamın hiçbir yolu yoktu. Selene'nin evlerinden *herhangi birine*. Orada kalmama izin verseydi ayak işlerini yapmayı teklif ederdim. İzin verirse, onun nöbetçi am yalayıcısı olurdum. Seks işçilerine karşı sağlıklı bir saygım vardı ve bu alemde pazarlanabilir tek becerim sikimle bağlantılı görünüyordu.

"Oh!" dedi koridordan gelen irkilmiş bir ses. *Meera*. İrkildiğinde bile tanımak için arkamı

dönmeme gerek kalmayan farklı bir sesi vardı. Bunun en büyük nedeni, bu evde bir tek onun

yumuşak konuşuyordu. Tallulah kendine oldukça güvenen biriymi ve Verity ise tam bir doğa gücüydü. "Çok özür dilerim. O kadar uzun süre bahçedeydim ki misafirimiz olduğuna fark etmedim bile."

"Ben arkadaş sayılır mıyım?" Sudan hasar görmüş tavana bakarak düşündüm. "Yoksa ben sadece Elverston Eski Avcı Kreşi'nin günöbirlik gelen bir katılımcısı mıyım?"

Meera kanepenin arkasında durup bana baktı. "Kreş mi?" "Belki de *hapishane* daha iyi bir terim olurdu," diye kabul ettim.

"Tiyatroya karşı kesinlikle bir yeteneğiniz var." Meera bana bir kaşını kaldırdı. "Bir insanın sahnede nasıl rahat edebileceğini hep merak etmişimdir ama sen bu kadar gözün üzerindeyken evindeymişsin gibi görünüyorsun."

"Yapardım. Öyleyim." Bir kez daha derin bir iç çektim, ruhum can sıkıntısı ve bastırılmış bir yaratıcı deha olmanın ağır sorumluluğuyla ağırlaşmıştı.

"Gidebiliriz, biliyorsun," diye devam etti Meera, çektiğim acıyı hiç umursamadan. "Elverston Evi güvenli bir sığınak, yönümüzü bulmamız için gölgesiz bir sığınak, ama keşfetmeye teşvik ediyoruz. Burada kendi yerimizi bulmamız için."

Bu sırada gitarımı yere düşürdüm ve yere düşmeden önce sapını tutmayı başardım. "Gidebilir miyim? Selene işini bitirene kadar burada kalmak zorunda değil miyim?"

Meera kaşlarını çatı. "Selene sana burada kalman gerektiğini söyledi mi? Sanırım bu işleri biraz değiştirir."

Çoktan ayağa fırlamış, gitarımı sevgiyle kutusuna geri koyuyordum. "Bunu biraz burada bırakabilir miyim? Etrafta dolaşmak için biraz hantal."

"Sanırım." Meera şakaklarına masaj yapıyordu, bu kadınlarda uyandırmaya alışık olduğum bir tepkiydi, bu yüzden çok fazla önemsemedim. "Belki de burada kalmalısın. Selene tam olarak ne dedi?"

"Bana burada kalacağıma dair *söz falan verdirtmedi*," diye teminat verdim ona, en sorumlu görünen ifademi takınarak. "Sadece yürüyüşe çıkacağım. Biraz temiz hava alacağım. Geleceğimi ve bundan sonraki hayatımda ne yapacağımı düşüneceğim. Bu tür şeyler işte."

Rutubetli oturma odasından çıktım, giderken üzerinde çalıştığım melodinin bir kısmını ıslıkla çaldım çünkü ilham perim buradan çıkma fikriyle anında canlanmıştı.

Evden çıkıp ölü bitkiler ve hüznle dolu bahçeden geçerken kimse beni durdurmadı, saray yönündeki kapıdan döndüm, sağa dönüp eğitim alanına gitmeyi planlıyordum. Selene akşam yemeğinden önce gelip beni alacağını söylemişti, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim

olmasa da belki onunla karşılaşırdım. Her neyse. Selene'in işi bitene kadar eğitim alanında takılacaktım.

Hah. Belki orada bir iş bulabilirim. Ne de olsa Astrid eski bir Avcı ve Muhafızlar'ın kazançlı bir üyesiydi. Gerçi Astrid bir Avcı çırağıydı ve ben de temel eğitimin en azını almıştım ama genç pozisyonları falan olmalı, değil mi?

"Austin!" Cosima saray bahçesinin karşısından bana el salladı, yanında tanımadığım başka bir kadın Gölge vardı. "Bizi bekle!"

Lanet olsun. Hüzün Evi'nde kalmalıydım.

"Vita, bu *Austin*," dedi Cosima, yanıma sokulup vücudunun her tarafını benimkine bastırarak, bana bir hayranımla fotoğraf çekirtmeyi kabul ettiğim ve poz verirken gülerek kıcıımı elledikleri zamanları hatırlattı. Cosima beni ellemiyordu ama kişisel alanıma da pek saygı göstermiyordu. "Nereye gidiyorsun? O koruma artık seni izlemiyor mu? Sana eşlik edebiliriz."

"Gerçekten sorun değil-"

"Ya da bizimle gelebilirsin! Günümüzün yaşayan en büyük kaşifi Arius, sarayda son seyahatleri hakkında bir konuşma yapıyor. Kendisi Sanlow adında büyük bir malikaneden geliyor ama tutkusu keşif yapmak. Sarayda böylesine bir kültüre sahip olmayalı *yıllar* oldu. Kraliçe Ophelia'nın sanata kocasından daha fazla *ilgi* göstereceğini umarak sanatçılar ve büyük beyinler geri dönmeye başladı."

"Sen bir sanatçı değil misin?" Vita heyecanla sordu. "Cosima senin bir sanatçı olduğunu söylüyor. Haydi, Arius yakında başlayacak."

İkisinin arasına sıkışmış bir şekilde akıntıya kapılmıştım, ayaklarımın beni saraya doğru götürdüğünü fark ettim ve şimdiden onları ön basamaklarda atlatmak için planlar yapıyordum. Yönümü bulmaya çalışıyordum ama yine de eğitim alanına giden yolu saraydan daha iyi biliyordum.

"Müdürünüz nerede?" Cosima sordu. "Selah, değil mi?"

"Selene," diye düzelttim kaşlarımı çatarak. "O benim müdürüm değil."

Tamam, o biraz benim müdürümdü, ama bunu bir hakaret gibi gösterdiler, oysa bu tam anlamıyla Selene'nin işiydi ve bu işte mükemmeldi.

"Bir gardiyana *ihtiyacınız* olduğundan değil," diye devam etti Cosima. "Karşılama toplantınızda da konuştuğumuz gibi. Vespera sizin adınıza krala ricada bulunmaya çalışıyor ama sanırım kral onunla konuşamayacak kadar meşgul..."

Sesi belli belirsiz rahatsız bir şekilde kesildi ve Kral Allerick'in daha az meşgul olup ondan daha aktif bir şekilde kaçıp kaçmadığını merak ettim. Bu neşelendirici bir düşünceydi.

"Bunların hepsi tamamen gereksiz. Bulduğum yerde çok mutluyum. Herhangi bir yerde kalma seçeneğim olsaydı, Selene ile kalırdım." Bu çok fazla bir şey ifade etmiyordu, değil mi? Aramızdaki her neyse onu gizli tutmak istiyordu, buna tamamen saygı duyuyordum ama Selene'in bu diyardaki en sevdiğim Gölge olmadığını iddia edemezdim. Bunu başaracak kadar iyi bir yalancı değildim.

"Ama o... o..." Cosima hayal kırıklığı içinde arkadaşına bakarak sözünü kesti.

"O bir *köylü*," diye fısıldadı Vita, etrafına bakınarak. "Bu kadar güce nasıl sahip olduğunu kimse bilmiyor.

Onun diyarından başka kimse bunu yapmıyor."

Cosima üzüntüyle başını sallayarak, "Bu hiç doğal değil," dedi. "Kaptan Soren onu Muhafızlar'a atadığında da herkes aynı şeyi söylemişti. Rütbeleri yükselmeye devam ettiğinde buna inanamadık."

Kendimi çoğunlukla oldukça nazık bir adam olarak görürdüm. Olumsuz duyguları *sevmezdim*, bu yüzden onları başka yerlere -genellikle müziğime- kanalize ederdim, böylece günlük hayatta onlarla yüzleşmek zorunda kalmazdım.

Ama şimdi kendimi *kızgın* hissediyordum.

"Tamam, sınıfçılık dersi için teşekkürler. Görüşmek üzere."

"Bekle!"

Duygularımı kontrol altına almak için her adımda derin derin nefes alarak uzaklaşmaya başlamıştım bile. Kahretsin, sinir bozucuydu. Söylemek istediğim daha çok şey vardı ama arka beynim, o iki Gölge bana saldırırsa kendimi savunamadan kurdeleye döneceğimi hatırlatıp duruyordu. Ne kadar *savunmasız* olduğumu fark ettiğimde göğsümde garip bir sancı hissettim; bu duyguyu insanlar âleminde hiç yaşamamıştım. Kavgaya girmeye yatkın biri değildim ama girersem tamamen mahvolacağımı bilmek çok aşağılayıcıydı.

Selene'e sunacak bir *şeyim* olmadığını hatırlattı.

Antrenman sahasına vardığımda Selene ve Astrid'in antrenmanının sonuna yetiştiğimde ruh halim çok kötüydü. Neyse ki Selene bana sadece biraz sabırsız bir bakış atacak kadar meşguldü, ancak daha sonra tek başıma dolaştığım için beni azarlayacağından emindim.

"Austin," dedi Kaptan Soren, yanıma gelirken ödümü kopararak. Nereden gelmişti ki? O kadar büyük olmasına rağmen nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu?

"Kaptan," diye cevap verdim, sanki sürpriz girişiyle hayatımdan on yıl çalmamış gibi davranarak. Gerçi ihtiyatlı bir şekilde eğilip burnunu kırıstırıyordu, bu yüzden ter bezlerim bu âlemde hoparlör gibi çalıştığından aslında hiçbir şey saklamadığımı tahmin ettim. "Sana rastladığıma sevindim. Bunu düşünüyordum ve Muhafızlara katılmak istiyorum."

Kaptan Soren döndü ve rahatsız edici derecede uzun bir süre sessizce bana baktı. O orada durup beni yargılarken tüm uygarlıklar yükselip alçaldı.

"Hayır."

Açıklama yok, gerekçe yok, sadece hayır. Güzel, güzel. "Nasıl olur? Astrid'in katılmasına izin verildi."

Alay etti. "Astrid ölümcül bir silah, sahip olduğumuz için çok şanslı olduğumuz bir varlık. Ayrıca, ben de onun katılmasını istemiyordum. Kendi nefretim yüzünden fark edemediğim potansiyeli kralın görmesi büyük bir şanstı."

Ve romantizmin öldüğünü söylediler.

"Ölümcül bir silah olmadığımı nereden biliyorsun?" "Öyle misin?"

Yalan söylemek ya da söylememek, işte soru bu.

"Elbette," dedim ona hissettiğimden daha büyük bir güvenle. "Ben son derece belalı bir eski Avcıyım. Çok fazla eğitim aldım."

Tamamen yalan değildi. Çoğu on yıl öncesine ait olsa ve becerilerimi keskin tutma zahmetine girmemiş olsam da oldukça fazla eğitim almıştım.

Kötü adam kısmı yüzde yüz yanılttı, ama hızlanana kadar karizma ve paslı teknikle idare edebilirdim, değil mi?

"Yarın burada deneyebilirsin," dedi Soren sonunda. "Seni çağırtacağım."

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim! Yani, teşekkür ederim, Kaptan." Heyecanımı dizginlemeye çalışarak boğazımı temizledim. Gerçekten gireceğimin bir garantisi yoktu, ama bir deneme de olsa bir şeydi. Kahretsin, hiç değilse dört gözle beklenecek bir şeydi. Bir çeşit *amaç*.

Buradan çıkmayı ve Selene'i iyi hissettirmeyi dört gözle bekliyordum - bu kesinlikle günümün en önemli olayı olacaktı - ama muhtemelen memnun hissetmek için hayatta bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Belki.

Muhtemelen.

Ve kesinlikle bir tür kariyere ihtiyacım vardı. Selene'e evlilik materyali olduğumu gösterecek bir şey. Çiftleşme materyali. Yukarıdakilerin hepsi.

"Ne yapıyorsun burada?" Selene tersledi, gölge sopasını *puf diye* yok etti ve bana doğru yürüdü. Ateşlendiğinde çok ateşli oluyordu. Cosima ve Vita'nın aksine, öfkesini bana yönelteceğinden endişe eden bir yanımda yoktu, en azından fiziksel olarak

Bir şekilde. Selene'i ne kadar kızdırırsam kızdırayım, onun yanında her zaman güvendedim. "Yemekten önce gelip seni alacağımı söyledim."

Astrid eğitim alanının kenarına doğru ilerledi, yüzü domates gibi kıpkırmızıydı ve ter dalga dalga üzerinden akıyordu. Belki de tüm bu Muhafız seçmelerinden önce koşuya falan çıkmalıyım.

Kaptan Soren alaycı bir ifadeyle, "Sanırım senin sorumlun günlerini oldukça sıkıcı buluyor," dedi. Ne? Bunu hiç söylememiştim.

"Hiç şaşırmadım," diye cevap verdi Astrid. "Duyduğuma göre Elverston Evi gündüzleri oldukça boş oluyormuş, Meera hariç."

"Meera zamanının çoğunu bahçede geçiriyor," diye gönüllü oldum, sonra düşünmek için durakladım. "Ayrıca en az beni seviyor."

Benden aktif olarak kaçtığından oldukça emindim ve bundan hiç rahatsız olmadım. Herkesin sevdiği biri değildim ve Meera'nın önceliği huzur ve sessizlik gibi görünüyordu.

Selene Soren'e baktı. "Belki de Austin'in korunması için yeni bir plan yapmamak... mantıklı olacaktır.

Ona daha fazla özgürlük tanıyan bir şey."

Belli ki onun bir şey önermesini bekliyordu ama Soren daha çok Astrid'i eğitim alanından uzaklaştırmakla ilgileniyordu. "Bu konudaki kararını sana bırakıyorum Selene. Şimdiye kadar onun korumasını gayet iyi idare ettin."

"Teşekkür ederim Kaptan," diye mırıldandı Selene, sesi pek de minnettarmış gibi çıkmıyordu. O ve Astrid görüş alanından çıkar çıkmaz, bana en etkilenmemiş ifadesini verdi. "Neden Elverston Evi'nde beklemediniz?"

Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Orası çok sıkıcı. Ve ilham perim bundan hoşlanmıyor." "Senin... ilham perin mi?"

"Aynen öyle. İlham perim. *Yaratmamı* sağlayan şey. İlham perim mutsuz olduğunda yaratıcılığım da engelleniyor. Bu çok üzücü, biliyorsunuz."

"... öyle mi?"

"Evet. Belki bütün gün Cartava'da takılabilirsem-"

"Kesinlikle hayır." Selene başını salladı. "Benden bu kadar uzakta olmana izin veremezdim." "Beni özleyeceğin için mi?" Umutla sordum.

Selene barakalara doğru dönmeden önce uzun bir süre bana bakmak için döndü, hızlı adımlarla uzaklaşmadan önce beni beklemedi. Bu bir *hayır* değildi. Ya da evet, ama yine de.

Hayır değil.

"Yemeğe gideceğimizi sanıyordum?" Ayak uydurmak için koşarak sordum.

"Yıkanmam gerekiyor. Sizi Elverston Evi'nden almadan önce bunu yapmak niyetindeydim ama buraya kendi isteğinizle gelmeye karar verdiğiniz için beni beklemeniz gerekecek."

"Bekleyebilirim. Ya da yardım edebilirim?"

Selene durakladı, omzunun üzerinden bana baktı. "Sanırım sırtımı yıkarsan yemeğe daha çabuk varırız."

Oh, evet. Kabul etmek istemeyebilirdi ve bunu göstermekte iyi olmayabilirdi ama Selene benden tamamen hoşlanıyordu.

Bölüm 17

SELENE

I sabahın ilk ışıklarından önce kapım çalındığında çoktan uyanmışım.

Austin hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyordu ve kesinlikle burada olmaması gerekiyordu. Sessizce yataktan çıktım ve dün gece yaptığımız şeyin kokusunun sihirli bir şekilde kaybolmasını umarak pencereyi açtım.

"Selene," dedi Carys, kapıyı mümkün olduğunca az araladığımda başını saygıyla eğerek. "Kaptan bugün Austin'i de eğitim alanına getirmeni istedi."

İçim buz gibi soğudu. "Nedenini söyledi mi?"

Gölgelerim etrafımda dönerken Carys bir adım geri çekildi ve ben de kontrolümü kaybettiğim için utanarak onları aceleyle geri çektim. "O yapmadı. Sanırım dün biraz konuştular?"

Bu yeterince doğrudu. Astrid ve ben eğitim alanındaki işlerimizi bitirirken Austin ve kaptan konuşmuşlardı ama tüm konuşmayı yapan Austin olduğu için -abartılı el hareketleriyle birlikte- bunun üzerinde fazla düşünmemiştim. Ne de olsa konuşmayı çok severdi.

"Teşekkür ederim, Carys," dedim ve onu olabildiğince çabuk başından savdım. *Austin'in iyi olacağını* kendime hatırlattım. Kaptan Soren eski avcılara karşı son derece saygılıydı. Şimdiye kadar kötü davrandığı tek kişi şu anda çiftleştiği kişiydi. Austin söz konusu olduğunda endişelenecek bir şey olduğundan şüpheliydim.

Kendim için endişelenmeliydim. Birisi dün gece Austin'in odasının boş olduğunu fark etmiş miydi? Cartava'da kaldığı iki gece kimse fark etmemişti. Ya da belki de fark etmişlerdi ve kaptana sunmak için bir kayıt tutuyorlardı?

Sessizce yıkanıp mutfakta bizim için bir tepsi yemek hazırlamak üzere odadan sıvışırken midem huzursuzca çalkalanıyordu.

Döndüğümde Austin uyanıktı ve kendini büktüğü absürt görünümlü pozisyonban bana ısıltılı bir gülümseme gönderiyordu. Onun kırılgan olduğunu düşünmeme rağmen, Austin'in uzuvları anladığımı kadarıyla tüm hareket yasalarına meydan okuyan şeyler yapıyordu.

"Günaydın, sevgilim. İyi uyudun mu?"

Gelişigüzel söylenen bu sevgi sözcüğü karşısında ağzım kurudu. Bu şekilde devam edemezdik. Birinin canı yanacaktı.

"İyi uyudum. Gerçekten odanızda uyumalıydınız."

Mırıldandı. "Talimatlarını bilerek göz ardı etmediğime söz veriyorum. Sanırım ikimiz de hemen uykuya daldık."

Uykuya dalmadan önce yaptıklarımızı hatırlayınca tenim sıcak ve gergin hissetti. Beni bu kadar uzun süre tatmin ettikten sonra dilinde ve parmaklarında acı hissetmemesi açıkçası bir mucizeydi.

"Ben de tam esneme hareketlerimi bitiriyordum. Siz bensiz kahvaltıya başlayın."

"Kaptan Soren neden bu sabah eğitim alanına kadar bana eşlik etmenizi istedi?" "Çok çabuk oldu." Austin birkaç derin nefes aldı, odaklanmak için gözlerini kapattı ve ben de kendime Bu arada bir yığın yanmış et. Garip egzersizlerinin ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki?

Sonunda kendini topladı, ayağa kalkıp kollarını ve bacaklarını uzatarak masada bana katıldı, hala dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsüyordu.

Şimdi daha çok gülümsediğini fark ettim. Buraya geldiği zamankinden daha fazla. Ya da en azından daha içten.

"Daha fazla insan yiyeceğine ihtiyacın var," dedim, onun için satın aldığım yufka ekmeğini parçalamasını izledikten sonra, sos olarak kullanması için buraya getirdiğim konserve kavanozlarından birini açtım. "Sebze ve benzeri şeyler."

"Muhtemelen," diye kabul etti Austin. "Yine de şimdilik böyle iyi. Meera bahçede harıl harıl çalışıyor." "Kaptanın seni neden görmek istediğine dair sorumu yanıtlamadın."

"Öyle değil mi?"

"Yapmadığını biliyorsun."

"Tuhaf." Austin ağzına bir parça ekmek tıkarak daha fazla konuşmasını engelledi. İsteddiği zaman gerçekten de zor bir yaratık oluyordu.

"İyi, sırlarınızı saklayın. Yakında öğreneceğim," diye mırıldandım ve ağzıma soğuk, yanmış bir yemek attım. Umarım bu kariyerimin sonu anlamına gelmezdi.

"Bu çok saçma," diye terslendim, Austin'in Andrus'un darbesinden kurtulmak için bir adım geri atmasını izlerken. "Soren neden bu konuda ısrar ediyor?"

"Değil," diye cevap verdi Astrid, sesi olması gerektiği gibi sıkıntılı olmaktan çok eğleniyor gibiydi. "Bunların hepsi Austin'in işi. Soren onun sıkıldığını düşünüyor. Bence muhtemelen seni etkilemeye çalışıyor."

"Pek etkilenmedim." Bu tam olarak doğru değildi. Austin'in *cesareti* beni etkiledi. Kendini tüm kalbiyle bu aptalca çabanın içine atması aptalca bir şekilde sevimliydi. "Onun güvenliği için son derece endişeliyim."

"Muhtemelen akıllıca," diye onayladı Astrid. "Andrus ona bilerek gerçek bir hasar vermeyecektir ama Austin'in tekniği o kadar özensiz ki, bu gidişle kendini bayıltabilir."

"Bu beni daha iyi hissettirmek için mi?"

Astrid tereddüt etti. "Hayır mı? Yine de deneyebilirim. Um. Endişelenmiyor musun? Muhtemelen iyi olacaktır?" "Bu işte çok kötüsün," diye mırıldandım. Gerçi, eğer bir şey olursa daha iyi bir iş çıkarabileceğimden emin değildim.

durumlar tersine döndü.

"Müdahale edebilirsin," diye belirtti Astrid. "Sen ikinci komutansın ve Austin'in güvenliğinden sorumlusun. Soren bu konuda senin kararına saygı duyacaktır."

Andrus, Austin'in beceriksizce vuruşunu kolaylıkla engelledi ve çarpışan copların etkisi Austin'in kollarını titretirken, tekrar denemeye tamamen hazır bir şekilde hafif dengesiz bir dövüş duruşuna geri döndü.

İnatçı. Daha önce *ne kadar inatçı* olduğunu fark etmemiştim. "Austin ne kadar kırılgan olduğunu söylememden hoşlanmıyor."

"Nedenini hayal bile edemiyorum." Astrid homurdandı.

Austin'i güvende tutma ihtiyacım, benim müdahaleminden nefret edeceği bilgisiyle savaşıyordu. Onu gururu yüzünden yargılayamazdım, benim de kendime ait bir sürü gururum vardı.

Andrus'un gücünü sandığımdan daha iyi kontrol edebildiğini umarak derin bir iç çektim. "Hayır,

müdahale etmeyeceğim."

"Bence doğru karar bu." Astrid kollarını kavuşturarak başıyla onayladı. "Austin burada, gölge aleminde ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor. Hepimiz öyleyiz ama o hepimizden daha kaybolmuş görünüyor. Onu bocalarken izlemenin zor olduğunu anlıyorum ama buna *ihtiyacı* olabilir."

Andrus'a siktir olup gitmesini söylemek ve Austin'i güvenli bir şekilde kışladaki odasına -daha da iyisi *benim* odama- tıkmak istesem de Astrid'in haklı olduğunu biliyordum. Austin bir şey *arıyordu*. Zaten onun zamanını ve ilgisini gereğinden fazla alıyordum. Yapmak istediğim son şey onun yoluna çıkmaktı.

"Gerginsin," diye gözlemledi Soren, Astrid'in yanına gelip kolunu onunkine bastırırken bana bakarak.

Muazzam bir yetersizlik.

"Austin'in bu alandaki güvenliğinden ben sorumluyum. Bu güvenli olmayan bir faaliyet."

Soren kuru bir sesle, "Bana belalı bir Avcı olduğuna dair güvence verdi," dedi. "O yüzden iyi olacağına eminim." Astrid alışılmadık bir şekilde boğuk bir ses çıkardı. "Bu düpedüz bir yalan."

Soren ona, "Bunun farkındayım," diye güvence verdi. "Ancak, açıkça kendini kanıtlamak için bir fırsat istedi ve bunu bu ortamda yapmak başka bir yerde yapmaktan daha az risk taşıyor."

Soren uzun bir süre sessiz kaldı, Andrus'un Austin'le oynamasını izledi, bariz vuruşlardan kolayca kaçmadan önce daha yakın dans etmesine izin verdi. Astrid'in tekniğini "özensiz" olarak değerlendirmesi kısmen doğrudu - belli ki bir noktada eğitilmişti - ama hareketleri yavaş ve pratik değildi, onu bir Gölge'nin gücü ve hızından ziyade Astrid'le karşılaştırsam bile.

Andrus hiç çaba harcamadan copuyla Austin'in ayak bileklerine yandan vurarak onu yere düşürdü. Bilinçli olarak hareket etmeye karar vermeden önce ileri doğru bir adım attım ama Astrid'in kolumdaki eli beni durdurdu. "Bırak kendi başına ayağa kalksın."

Yerde acı verici derecede uzun bir süre yattıktan sonra Austin yan yattı ve yoga rutinlerinden sonra her zaman kullandığı aynı zarif akışkanlıkla ayağa kalktı, bu yüzden *çok* kötü yaralanmış olamayacağını düşündüm.

Austin Andrus'a mahcup bir sırıtış attı. "Belki de hatırladığımdan biraz daha az belalıyım."

"Olabilir," diye onayladı Andrus, asası bir anda yok oldu. "Gölgeler âleminde bir amaç arıyorsan, belki de kral ve kraliçeden başka bir parti istemelisin."

Austin'in yüzü düştü ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için Astrid'in elini sıktım. "Austin senin faydasız tavsiyelerini istiyorsa, seni nerede bulacağını biliyor. Gel, Austin. Yaralarını kontrol etmek

istiyorum."

Onu götürürken hepsinin bana baktığını hissedebiliyordum ama gerginlikten omzumun üzerinden onlara dönüp bakamayacak kadar gergindim. Son partiye katılan herkes için açık değil miydi?

Austin son derece rahatsız mıydı? Eşini sarayda bulacağından hâlâ emin olsam da, onu bu kadar mutsuz olduğu durumlara sokmak zalimceydi.

Elbette bunu görebiliyorlardı. Andrus bile sınırlı duygusal zekasıyla bunu görebiliyor olmalı.

Aslında, belki Andrus değil. Bu ondan çok fazla şey istemek olabilir.

"Aklından ne geçiyordu?" Kulak misafiri olmadığımız anda tısladım. "*Andrus öldürebilirdi sen.*"

"Buradaki her şey beni öldürebilir. Sadece Muhafızlarla bir şansım olup olmadığını görmek istedim. Belki de tüm o dövmelerin ve vegan derinin altında gizli bir Astrid'imdir."

"Sen bir Astrid değilsin, sen bir *Austin*'sin. Muhafızların bir parçası olmak için yaratılmamışsın."

Belki Austin savaşçı bir topluluğun içinde doğmuştu ama bu o değildi. Ve ben de ilk yıllarımı Mistwood'a uyum sağlamak için yeterince mücadele ederek geçirmiştım ve onun kim olduğunu benimsemesi gerektiğini biliyordum. Doğasına karşı savaşmak sonunda ona sadece zarar verirdi.

Austin iç çekti. "Bunu şimdi anlıyorum, ama bu biraz üzücü. Sanırım yine birinci aşamaya geri döndüm. Sadece üremek için iyi."

Tökezleyerek durdum ve dönerek onunla yüzleştım. "Sen bundan *çok* daha fazlası için iyisin. Kim söyledi bunu? Andrus mu? Onun dilini kendim koparacağım."

Austin'in kokusu o kadar yoğun bir şekilde tatlandı ki neredeyse boğuluyordum, vücudum onun şehvetinin sarhoş edici kokusuna içgüdüsel olarak tepki veriyordu.

Tepki verme, dedim kendime kararlılıkla, amım zaten hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemiştı, sanki kokusu bana bunu emretmiş gibi kayganlaşıyordu.

"Herkes ve hiç kimse," diye yanıtladı Austin nazıkçe. "Genellikle bu kadar çok kelimeyle değil."

Birden fazla yönden tatmin olmamış bir halde topuklarımın üzerinde döndüm ve Austin bana yetişmek için acele ederken barakalara doğru yürüdüm. Kokusu artık o kadar baştan çıkarıcıydı ki, onu odamın mahremiyetine geri götürmek istememin birçok nedeni vardı.

Neyse ki odalara giden koridor boştu, herkes ya eğitimde ya da görevdeydi. Başka biri Austin'in kokusunu fark ederse nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Odama girer girmez Austin yanımdan hızla geçti ve bir iniltiyle kendini yatağıma attı, sanki oraya aitmiş gibi, sırtüstü uzanmış, yayılmış ve nefis bir şekilde savunmasızdı.

Başını arkaya eğmiş, iz bırakmamış boğazıyla benimle alay ediyordu. Bunu bilerek mi yapıyordu?

"Daha fazla esnemem gerekirdi. Yemin ederim gençken antrenman sonrası ağrıyan kaslarımla hiç uğraşmak zorunda kalmamıştım."

"Hangi kasların ağrıyor?" Biraz sertçe sordum, onun incinmiş olması fikri paniğe yol açmıştı. Bir şifacı bulmalı mıyım? Bir Gölge şifacı ona yardım edebilir mi?

Eski avcılardan birinin bir tür tıbbi deneyimi vardı. Meera'ydı, değil mi? Belki de onu kışlaya geri götürmek yerine Elverston Evi'ne götürmeliydim. Tabii ki götürmeliydim. Onu buraya getirmek aptallıktı.

"Hepsi," diye cevap verdi Austin dalgınca, bacaklarını gererek. Sırtını dikleştirdiğinde neredeyse dilimi yutacaktım, gömleğinin ince beyaz kumaşı karnını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı.

Çok güzel bir karnı vardı. Pençelerimi pantolonunun içinde kaybolan ince saç çizgisinin üzerinde gezdirmek istedim.

"Seni ne iyileştirecek? İlaça ihtiyacın var mı? Tıbbi bilgisi olan eski Avcıyı çağırayım mı?"

Austin dirseklerinin üzerinde doğrulup hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim, söz veriyorum. Sadece sıcak bir banyoya falan ihtiyacım var."

"Neden daha önce söylemedin?" Banyoya geçtim ve hemen akan sıcak suyu açtım. Bana neye ihtiyacı olduğunu söylemezse ona nasıl bakacaktım?

"Çok fazla endişeleniyorsun." Austin yine o garip, yumuşak sesini kullanıyordu. Bu konuda ne hissedeceğimi hiç bilemiyordum. Çok... sevecendi.

"Yeterince endişelenmiyorsun. Banyoya gir. Rotasyonuma geri dönmem gerekiyor. Gününü nerede geçirmek istersin?" Omzumun üzerinden seslendim.

Bir hışırtı duyuldu, sonra Austin banyo kapısına yaslanmış, çoğunlukla soyunmuş bir halde göründü. "Bana seçim şansını mı veriyorsun?"

Yutkundum, çıplak teni dikkatimi dağıtmıştı.

"Eğer Muhafızlara katılmak için gönüllü olacaksan, eminim ki ben seni bir yerlerde saklamadan da bir gün boyunca hayatta kalabilirsin," diye cevap verdim, kendime sinirlendiğimi hatırlatarak.

"Bana olan inancınızdan çok etkilendim. Gerçekten."

Öfkelendim. "Olmalısın, başka kimseye güvenmiyorum. Beni pişman etme."

Austin yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Yapmayacağım, buna çok değer veriyorum. Burada, barakalarda kalmak istiyorum. Gerçi gitarımı dün Elverston House'da bırakmıştım." Bir an tereddüt etti. "Belki oraya gidip alabilirim?"

"Kulağa çok mantıklı geliyor," diye kabul ettim, bu düşünce karşısında duyduğum paniği bastırarak. O iyi olacaktı. *İyi* olacaktı.

"Hey, Selene."

"Ne oldu?" "İyi olacağım."

"Bunu biliyorum," dedim sertçe. "Banyoya gir."

Sonunda kendimi kışladan uzaklaştırmayı başardım ve tüm muhafızların olmaları gereken yerde olup olmadıklarını kontrol etmek için saraya doğru yola çıktım. Dikkat etmeleri gereken aktif bir tehdit olmadığında küçük çocuklar gibi dağılma alışkanlıkları vardı. Disiplin eksikliklerini aşırı ayrıcalıklı yetiştirilmelerine bağlıyordum.

"Selene," dedi Carys, koşarak yanıma geldi, yüzü endişeyle doluydu. "Evrin burada değil."

"Yine mi?" İçimi çektim. Evrin genellikle arada kalanları izlerdi. Krallıktaki tüm Gölgele arasında arkadaşlığa en az meyilli olan oydu ve baskıcı, sessiz karanlıkta saatlerce tek başına yürümekten keyif alırdı.

Carys tereddüt etti ve Muhafızlar'da neden başarılı olacağını düşündüğümü hatırladım. Başkalarının nasıl algılandığını gerçekten önemsiyor gibiydi. "Moral çok bozuk görünüyordu. Nöbetlerini devralmak için gönüllü oldum."

Balo gecesinden beri morali bozuktur. Bu konuyu Soren'e henüz açmamıştım ama belki de zamanı gelmişti. Arada kalmışlık boğucu bir yalnızlıktı ve Evrin'in bu noktaya kadar akıl sağlığını nasıl koruduğunu hep merak etmişimdir. Belki de manzara değişikliğine ihtiyacı vardı.

Carys'in deneyimini kafamda değerlendirerek kararlı bir şekilde, "Onun rotasını ben yaparım," dedim. Ayakları üzerinde güçlü ve hızlıydı ama aradaki mesafe farklı bir farkındalık gerektiriyordu. "Kaptan Soren'i bul ve oraya gittiğimi haber ver. Sonra Galen'la eşleşin ve onun rotasını takip edin."

Rotasyon başladığında diğer herkesi kontrol ettikten ve başka bir sorun olmadığından emin olduktan sonra sarayın önündeki portala yöneldim. Soren'i her zamanki gibi ortalıkta görememek hâlâ garipti, yine de artık görev dışında bir hayatı olduğu için onun adına mutluydum.

Enerji imzamnın kaydedilmesi için sarayın dışındaki portaldan aradaki geçide girerek protokolü takip ettim ve her zaman olduğu gibi, uykuda kalmaya devam etmelerine rağmen insan tarafındaki portallara son derece dikkatli yaklaştım. Önceleri, zayıf bir parıltı yayıyorlardı, kendilerine doğru

bir çekim

Gölgeler aracılığıyla seyahat edemeyen Avcılara gitmeleri gereken yere kadar rehberlik ederlerdi. Şimdi, sönmüşlerdi ve karanlık durgunluklarıyla neredeyse mezar gibiydiler.

Bir beyazlık dikkatimi çekti ve bıçağım elimde, duyularım tetikte, yaklaşmaya başladım. Herhangi bir Avcı görmeyi beklemiyordum - portallar çalışırken bile burada son derece savunmasızdılar - ama görevlerimde dikkatsiz davranarak rütbelerimde bu kadar yükselmemiştim.

Tehdit yoktu. Sadece, aradan geçen çapraz esintilerde uçup gitmesini engellemek için bir taşla ağırlaştırılmış bir kâğıt.

Austin Thibaut'a karşılık size beş gönüllü Avcı kadın vereceğiz.

Neredeyse gülecektim, notu krala götürebilmek için dikkatlice katladım. Avcılar anlaşıma yapma konusunda yalancı olduklarını çoktan kanıtlamışlardı. Ne kral ne de Konsey bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Yalancı oldukları gerçeği, kadınların "istekli" olduğu iddialarına da biraz şüphe düşürdü. Kral Allerick, istekleri dışında birini almaktansa hiç birini almamayı tercih ederdi.

Austin'i ele geçirirlerse ona ne *yapacaklarını* düşünmek beni ayılttı. Onu öldürmek mi istiyorlardı? Yoksa sadece onu geri almaya mı hevesliydim?

Umarım asla öğrenmek zorunda kalmayız.

Portaldan hızla çıktım ve enerji depolarında Soren'in izini sürdüm. Notu taradı ama etrafta o kadar çok kişi varken bir şey söylemedi, sadece sarayda onu takip etmemi işaret etti ve sessizce başka bir muhafıza Austin'i Elverston Evi'nden alması talimatını verdi.

Bu beni daha da gerginleştirdi. Austin'in güvenliğini başka bir Gölge'nin ellerinde görmek istemiyordum. Onu benim koruduğum gibi koruyamazlardı. Onun arkadaşı değillerdi. Onun iyiliğini gerektiği gibi önemsemiyorlardı.

Ya Austin'in bir şeylere dokunmasına izin verirlerse? Adamın kendinden korunması gerekiyordu.

Kaptan beni, kral ve kraliçenin Astrid ve Prens Damen'le birlikte öğle yemeği yedikleri, Levana'nın da nöbet tuttuğu küçük bir oturma odasına götürdü. İçeri girdiğimizde hepsi şaşkınlıkla başını kaldırdı, Astrid hariç, o da muhtemelen gizemli eş bağı sayesinde yaklaştığımızı hissetmişti.

"Sanırım iyi haberler getirmiyorsunuz," diye iç geçirdi Kral Allerick, kraliçeyi sözlerimizden korumak istercesine koltuğunu kendisine yaklaştırarak.

"Avcılar arada bir mesaj bıraktı," dedi Kaptan Soren ve herhangi bir giriş yapmadan okuması için krala uzattı. Kralın, prensin ve kaptanın sarayda birlikte büyümüş yakın arkadaşlar olduğunu soyut bir şekilde biliyordum, ancak onların iç mabedinde olmak ilişkileri daha önce hiç görmediğim kadar açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

Etrafta sarayın resmiyeti olmadan, Prens Damen notu okumak için yana doğru eğildi ve Kral Allerick'in onu geriye doğru teşvik eden gölgelerinin sinirli hareketlerinden kaçtı. Yüzbaşı Soren sinirli bir şekilde Prens Damen'in sandalyesinin arkasına tutunarak onu ulaşamayacağı bir yere sürüklerken, Prens sevinçle gülerek masadaki diğer herkesin yüzünü aydınlattı.

Kral kâğıdı Kraliçe Ophelia'ya uzattı, o da tiksinti dolu bir ses çıkararak Astrid'e uzattı. "Tipik. Açıkçası, bu teklifi kabul etmemiz söz konusu değil. Sözlerinin anlamsız olması bir yana, biz *insanları* takas etmeyiz. Austin kalmak istiyorsa, buyursun kalsın. Daha fazlası gelmek isterse, onları buraya getirmenin bir yolunu buluruz."

Astrid bana özür dileyen bir bakış atarak, "Austin buraya nasıl geleceğini buldu ve bu onun usta bir stratejist olduğu anlamına gelmiyor," dedi.

"O kadar sarhoştı ki geldiğinde hemen sızdı," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. Astrid'in özür dilemesine gerek yoktu; çoğu zaman hafife alınsa da Austin'in buraya yolculuğu stratejik olmaktan çok uzaktı.

Garip bir şekilde, harekete geçmeden önce bir durumu her açıdan değerlendirme eğilimime rağmen, bu benim zihnimde ona karşı bir darbe değildi. Austin'in düşüncesizliğini *seviyordum*.

Zarar görmediğinden emin olmak için yanında olduğum sürece.

"Aynen öyle." Astrid sırtıttı, ama sırtıtışında biraz vahşi bir yan vardı. "Motive olmuş ve hayal kırıklığına uğramış bir Avcı'nın gücünü hafife almayın."

Mizacını dengelemek için Andrus'la sık sık dönüşümlü olarak çalıştırdığım kıdemli gardiyanlardan Verner kapıyı itip açmadan önce kapı çalındı ve Austin'in içeri girmesini işaret etti.

"Ooh, bir parti," dedi Austin neşeyle, gerçekten şaşırtıcı bir neşeyle odaya girdi ve yanıma geldi. "Neyi kutluyoruz?"

"Değiliz," dedim ona kısaca. "Avcılar sizin için bir takas teklif etti." "Oh." Kral ve kraliçeyle yüzleşmek için döndü. "Tekliflerini kabul edecek misiniz?" "Kesinlikle hayır," dedi kraliçe kararlı bir şekilde.

"Güzel, bana uyar. Hey, hala çalışıyor musun?" Austin yüzünü bana dönerek sordu. "Şu anda güvenliğim için gerçekten endişeleniyorum ve beni şahsen izlemene ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Samimi görünmek için hiçbir girişimde bulunmadı ve kendimi gerektiği gibi sinirlenmek yerine *gülümsemek* isterken buldum.

"Evet, sesin dehşete düşmüş gibi geliyor," diye gözlemledi Astrid. "Ayrıntıları bilmek bile istemiyor musun?"

"Akıllı bir adam değilim ama işin özünü anlayabileceğime eminim. Avcıların şehvet enerjisine ihtiyacınız var, bu yüzden bir tane ufak tefek Avcıyı geri göndermeniz karşılığında bir sürü *daha* Avcı teklif ettiler. Ben

Yakın mı?"

Austin rahatça gülümsedi, kelimeleri sessiz bir güvenle söyledi.

"Son derece doğru," diye yanıtladı Astrid, kaşlarını kaldırarak, görünüşe göre Austin'in kendini sunduğundan çok daha zeki olduğunu şimdiye kadar fark etmemişti.

Austin omuz silkti. "Gerçi kurbanlıklardan bazıları gerçekten burada olmak isteyen Avcılar olabilir. Bir çeşit iletişim sistemimiz olsa harika olurdu. Ama gizli bir tane. Dışarı çıkmak isteyen asi Avcılar için. Açıkçası, bir portal anahtarı çalmak çoğu için bir seçenek değil, bu da buraya gelme olasılıklarını sınırlıyor."

Şimdi herkes şaşkın şaşkın bakıyordu.

Austin'e sert bir bakış atarak, "Fikirlerini daha sık dile getirmelisin," dedim. "Katacak çok değer var."

"Kendimizi fazla kaptırmayalım," diye güldü. "Ben sadece güzel bir yüzüm. İçerik yaratan bir şarkıcıyım."

Kraliçe Ophelia başını sallayarak, "Kendini çok küçümsüyorsun," dedi. "Bir tür iletişim ağı harika bir fikir."

Astrid, "Belki de insanlar âleminde Soren ve benim rastgele kontrol edebileceğimiz toplama noktalarımız olabilir," diye düşündü. "Programı olan herhangi bir şey, ihanete uğrarsak bizi savunmasız bırakır."

Soren hoşnutsuz bir ses çıkardı ve bu fikrin bile Astrid'in güvenliği için çok fazla risk oluşturduğunu tahmin ediyordum.

Ona ukala bir yarım gülümseme attı. "Sakin ol, Kaptan. Sadece fikir alışverişinde bulunuyoruz."

"Fikirleri daha sonra tartışırız. Avcıların geçidi yeniden açmaya karar vermeleri ve bir takas yapmaya çalışmaları ihtimaline karşı Muhafızları güncellememiz gerekiyor," diye kestirip attı Soren.

"Önce yaşlılar," diye araya giren Kral Allerick, ayağa kalkmadan önce şaşırtıcı bir samimiyet gösterisiyle karısının şakağını öptü. Birbirlerinden etkilendiklerini her zaman bildiğimi sanıyordum -karısının kokusu bunu tüm diyara duyuruyordu- ama özellikle seyircilerin önündeki bu yakınlık beni biraz şaşırtmıştı. "Soren, benimle gelsen iyi olur, İhtiyarlar bunu seninle tartışmak isteyecektir."

"Muhafızlarla konuşacağım," diye Soren'i temin ettim. Astrid çoktan ayağa kalkmış, yanıma doğru ilerliyordu.

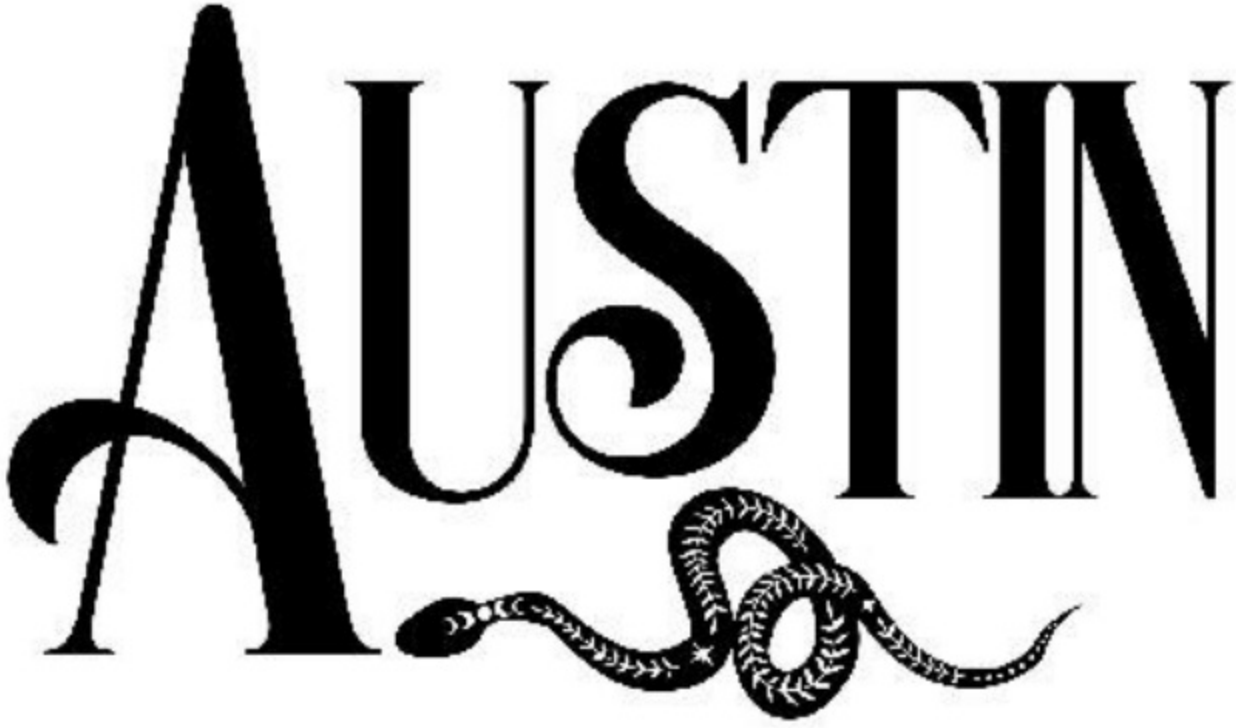
"Pekâlâ, hadi yapalım şu işi." Astrid, Kraliçe'nin güvenliğinin bir parçası olarak Muhafızlar içinde özel bir role sahip olsa da, artık neredeyse herkes tarafından büyük saygı görüyordu. Muhafızların pek çok üyesinin benden ziyade ondan emir almayı tercih edeceğini hayal ediyordum. Astrid

omuzlarını devirerek Austin'e kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorsun, geri kalanımız gölge diyarına geçtiğinde kimsenin umurunda olmadı. Köşende ağır toplar var, Austin Thibaut."

"Ne şanslıyım." Gülüp geçti ama gözlerindeki hayal kırıklığını gizlemek için yeterince hızlı değildi. Zaten açıkça mücadele ettiği amaç ve aidiyet duygusuna bir hayal kırıklığı daha eklendi. Ben bir sorun çözücüydim, bu kendimle gurur duyduğum bir şeydi. Ama bunu nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Bölüm 18

Astrid, Selene ve bana oturma odasından çıkıp sarayın kafa karıştırıcı dairesel koridorlarında eşlik etti. Astrid ve Selene bir tür plan yapıyor, kimin hangi bilgiyi ne zaman bilmesi gerektiğini hesaplıyorlardı ama ben elimde değerli bir şey varmış gibi davranmayacaktım bu konuşmaya eklemek için.

Daha çok Kral Allerick ve Kraliçe Ophelia'nın burada kalmamı kesin ve kolay bir şekilde kabul etmesine odaklanmıştım. Her zaman kalabileceğimi *söylemişlerdi* ama belki de ben onlara inanmamıştım. Diğer insanlar söz konusu olduğunda ben her zaman bir *kişiden çok bir kavram olmuştumdur*. Herkesin ilk gördüğü şey yeteneğimdi ve burada bunu sergileme şansım olmamıştı.

Beni burada sadece *üreme* amacıyla istemiş olma ihtimalleri olsa da -teşekkürler Rainy- bu durumda beş yeni eski Avcıyla birlikte olmak, benimle birlikte olmaktan daha iyi olurdu.

Belki, sadece belki, bu alemde... Austin olmak yeterli miydi?

Yakın zamanda Muhafız Birliği'ne giremeyeceğimden emindim. Buraya geldiğimden beri gerçekten denediğim tek şeydi ve fena halde başarısız olmuştum ama yine de beni tutmaya istekliydiler.

"Sıkıntın mı var?" Selene eğilip beni koklamak için yaklaşarak sordu. "Sıkıntılı kokmuyorsun."

"Sıkıntılı değilim. Acaba koklama olayına alışabilecek miyim?" diye düşündüm. "Alıştın mı

Astrid?"

Omuz silktili. "Diğer eski avcılara göre daha az *kokuyorum*. Görünüşe göre, çok fazla duygu yansıtmıyorum."

Buna inanmak kolaydı.

Astrid bana değerlendirci bir bakış atarak, "Avcılar seni geri almak için bazı tüyleri gerçekten karıştırmaya istekliler," diye ekledi. Etkilenmiş, kayıtsız kalmış ya da kafasında beni dans eden köpeklerle yedirmek için parçalıyor olabilirdi, bunu söylemek gerçekten imkânsızdı.

"Belki de kamuoyuna yaptığım açıklama yarardan çok zarar getirdi," diye iç geçirdim ve eylemlerimin sonuçlarını tam olarak düşünmemiş olabileceğimi kabul ettim. Viski de muhtemelen yardımcı olmamıştı.

Astrid kaşlarını kaldırarak, "Belki de senden gerçekten hoşlanıyorlar," diye karşı çıktı.

"Elbette, ondan gerçekten hoşlanıyorlar." Selene'in sesi benim adıma o kadar kırgın çıkmıştı ki Astrid bile kayıtsızlık maskesini koruyamadı.

"Avcılar benden pek hoşlanmıyor," diye açıkladım, Astrid bakmıyorken Selene'nin kolunu kısaca okşamak için uzandım. "Yani, bazıları müziğimi sevdi ama grupta hiçbir zaman ağırlığımı hissettiremedim. Ya müziğimin insan hayranları işleri onlar için zorlaştırıyor ya da büyükbabam ipleri elinde tutuyor. Thibaut ailesi Konsey'i finanse ediyor; büyükbabamı iyi taraflarında tutmaları gerekiyor."

"Bu onlar için büyük bir finansman kaynağı. Büyükbabanız parayı çekerse devreye girip boşluğu dolduracak bu tür kaynaklara sahip başka bir Hunter ailesi yok," diye kabul etti Astrid.

"Zengin ve güçlü bir aileden mi geliyorsun?" Selene sessizce sordu. Astrid'in onun sesindeki kırılganlığı anladığından şüpheliydim ama ben duymuştum.

"Evet." Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu ve buraya gelmeden önce nasıl kesildiğimi ve fare istilasına uğramış bir kara küf mabedinde yaşadığımı açıklamak sadece bahane gibi görünecekti. "Thibaut'lar yeni dünyaya yolculuk yapan ilk Avcı ailelerinden biriydi ve orada kendilerine bir isim ve servet inşa ettiler."

Astrid başıyla onayladı. "Meclis üyeleri gelip geçecek ama Austin'in zengin büyükbabası her zaman orada olacak ve fonları geri çekme tehditleriyle onlara musallat olacak."

Selene'e alaycı bir gülümseme attım. "Sıradan Hunter standartlarına göre bile iyi bir adam değil. Sekiz çocuğu vardı ve aralarında yirmi küsur kuzenim var. Sayısını unuttum."

"Tallulah da onlardan biri, gerçi onun soyadı farklı," diye ekledi Astrid, başını düşünceli bir şekilde yana eğerek. "Seni kesinlikle öyle düşünürken onu hiç ayrıcalıklı, Hunter, vakıf fonu bebeği olarak düşünmemiş olmam garip. Belki de soyadının sandığımdan daha büyük bir etkisi olmuştur."

Astrid gerçekten yumruklarını çekmedi.

"Ya da belki de bana ayrıcalıklı, Hunter, vakıf fonu bebeği gibi davranıldı ama o öyle değildi. Hunter'ın onayladığı faaliyetlerin dışında bir şey yapmak istediğimde yaratıcılığım müsamaha gösterilirdi. *Yıllarca*, Tallulah'ın dediği gibi başarımla *orta düzeyde olsa* bile. Onların titiz kriterlerine uymadığında, bu yüzden sürgün edildi, tıpkı kız kardeşin gibi." Bir an duraksadım, düşündüm. "Muhtemelen bahçe tipi cinsiyetçilik, gerçi daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bunu daha önce fark etmediğim için kendimi kesinlikle bir pislik gibi hissediyorum."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," diye cevap verdi Astrid, kesinlikle küçümseyici bir tavırla kolumu okşadı ama Selene, Astrid'in suratını tırmalamak üzereymiş gibi gerildi. "Huh, şimdi aklıma bir şey geldi."

Hepimiz çalılıkların önünde durduk ve belki de sadece hayal görüyordum ama *emindim* ki yapraklar biraz yeşil görünüyordu.

"Başlangıçta, Avcılar Konseyi'ne karşı bir duruş sergiledikten sonra benimle birlikte portaldan çok daha fazla Avcı geldi, ancak birçoğu buraya taşınmadan önce yarım kalan işleri tamamlamak için geri dönmek zorunda kaldı."

Ne kadar yeni ve organize bir konsept. Gelecekteki diyarlar arası göçler için bunu kesinlikle aklımda tutacağım. "Bu Austin'in güvenli bir iletişim yöntemine sahip olma önerisiyle ilgili mi? hayal kırıklığına uğramış avcılar?" Selene konuşmanın ana fikrini benden çok daha hızlı kavrayarak sordu. "Öyle. Onlardan biri Avcıların iletişim kurmak için kullandıkları uygulamayı geliştiren kadındı."

"dedi Astrid, zafer kazanmış gibi bir edayla, ama düz halinden bunu anlamak zordu."

Ne yazık ki, Selene bir uygulamanın ne olduğunu bilmediği için, bu açıklama muhtemelen Astrid'in umduğu etkiyi yaratmadı.

"Yani, teknoloji meraklısı falan mı?" diye sordum. "Bir tür dijital mesajlaşma sistemi mi yaratmak istiyorsun? Bu biraz riskli, değil mi? Ve teknoloji meraklısı buraya taşınmak istemiyor mu? Bu durumda, kendi kendini idame ettiren bir şey olmalı."

Astrid nefes verdi, en azından birileri onun neden bahsettiğini bildiği için rahatlamış görünüyordu.

"Harlow aslında buraya taşınmak istemiyor. Aslında istiyordu ama sonra buraya geldi ve bir daha asla internete sahip olamayacağını fark etti ve fikrini değiştirdi."

"Yeterince makul." Özellikle interneti özlemiyordum ama insan dünyasına dair özlediğim şeyler vardı. Çoğunlukla yemek. Dijital bir müzik kütüphanesi. Kulaklıklar. Elektrik. Fare Gollum.

Aslında onu *özlemedim*. Sadece nasıl olduğunu bilmek istedim.

"Ama aynı zamanda, ne bileyim, anarşist gibi bir şey," diye devam etti Astrid. "Bir tür sistem

kurulmasına yardım etmeye istekli olacağından eminim. Ondan bile gizli olması gerekir. Ya da

Belki fiziksel ve dijitalin bir tür kombinasyonu olabilir. Fiziksel bir konuma kadar takip edilebilen sanal bir yarasa sinyali gibi..." diye devam etti ve şüphesiz dikkate alınması gereken çok sayıda gizlilik sorununu göz önünde bulundurdu.

"Bu sağlam bir fikir," dedim, cesaretinin kırılmasını istemiyordum. "Ama *büyük* bir proje. Bir gecede gerçekleşecek türden bir proje değil."

Astrid dudaklarını büzdü. "Evet, sanırım öyle. Yine de onu ziyaret edeceğim. Harlow seninle ya da Konsey'in planlarıyla ilgili bir şeyler duymuş olabilir."

"Bu güvenli mi? Benim hakkımda bilgi almak için kendini riske atmanı istemiyorum." Hiçbir şey Astrid'i ya da diğerlerini tehlikeye atmaya değmezdi.

"İyi olacağım," diye güvence verdi Astrid, birinin onun güvenliği için endişelenmesi fikri karşısında belli belirsiz tedirgin görünüyordu. "Soren insanlar âleminde çoğunlukla bir yüküdür ama beni asla yalnız bırakmaz. Her şey boka sararsa beni alıp götürebilir."

Kendi kendine bir kez başını salladı, görünüşe göre bu hareket tarzından memnun kalmıştı.

"Tamam, ben Elverston House'a gidip diğerlerini bu yeni ve saçma gelişme hakkında bilgilendireceğim. Sonra görüşürüz çocuklar." Astrid'in tampon olarak yanında olmadığı Selene'in hâlâ gergin olduğu açıktı ve yanlış bir adım atarsam onu sonsuza dek kaybedebileceğime dair belirgin bir izlenim edindim. Kimseye, hatta kendisine bile itiraf etmek istemeyebilirdi ama Selene'in sert dış görünüşü, benden daha fazla güvensizliğin olduğu hassas bir iç saklıyordu. kafasında hakimiyet için savaştığını biliyordu.

Varlıklı bir aileden geldiğimi saklamak gibi bir niyetim yoktu - onlarla o kadar az ilişkim vardı ki, neredeyse hiç akrabalığım yokmuş gibi hissediyordum. Ama burada, sarayda ona değersizmiş gibi davranan şerefsizler gibi pek çok ayrıcalıkla büyümüştüm. Kafasında beni de onlarla aynı kategoriye koyması fikri dehşet vericiydi.

"Nereye gidiyoruz?" Ses tonumu hafif ve neşeli tutarak sordum. *Baskı yok, sevgilim. Sadece ben varım. Bu sabah olduğum Austin.*

"Araziden ayrılmamalıyım."

"Kışla o zaman?" Ben önerdim.

Selene uzun bir süre bana baktıktan sonra arkasındaki saraya doğru döndü.

Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu ama iç savaşını *hissettiğime* yemin edebilirdim. "Ziyafete katılmak istemiyor musun?"

Sessizce güldüm. "Hayır, Selene, istemiyorum. Seninle birlikte korkunç derecede rahatsız yatağına kıvrılmak ve mümkün olduğunca uzun süre orada kalmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

"Kışlaya geri dönebiliriz," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

Ama ona sorduğum şey bu değildi. Nefesimi tuttum ve o bahçeden geçerken ona yetişmek için hızlı adımlarla yürüdüm.

Bu bir engeldi ama beni yenmesine izin vermemeye kararlıydım çünkü Selene her şeyimdi ve bu uğruna savaşmaya değerci.

Bölüm 19

SELENE

I Austin ve benim aramda sessizlik olması alışılmadık bir durumdu.

Benim tarafımdan değil elbette, ama her *zaman* gevezelik ederdi. Sürekli önemsiz şeyler hakkında gözlemler yapar, şaşırtıcı sorular sorar ve ulaşabildiği her şeye dokunurdu.

Ama bugün değil. Pek de rahat hissettirmeyen bir sessizlik içinde kışlaya geri döndük ve bu gece izinli olmayı diledim, böylece en azından Cartava'da dikkat dağıtıcı şeylerle çevrili olarak birlikte rahatsız olabilirdik.

Bunun yerine, kışladaki sade, kişisel olmayan odamda oturmak ve tüm zaman boyunca Austin'in benim işçi sınıfı varlığım hakkında ne düşündüğünü ve içine doğduğu zenginlik ve konforu özleyip özlemediğini merak etmek zorunda kalacaktım.

Neredeyse kesinlikle, hayal ettim.

Burada, sarayda iktidar konumunda olmayan ancak iktidara komşu olacak kadar güçlü ve varlıklı aileler vardı. Sonuçları kendi çıkarları doğrultusunda etkileyebilen, çocukları ve torunları da aynı şeyi yapmaya devam edecek aileler. O Gölge'leri tanıyordum, onları burada, sarayda korudum. Bana savurdıkları hakaretlerin, onları tanımadan sekip gitmesine izin verdim.

Hiçbiri şu anda sahip oldukları hayattan vazgeçip kışlada yaşamaya razı olmazdı, bu kesindi.

"Ben senin odana geliyorum," diye duyurdu Austin. "Ya da sen benimkine geliyorsun. Öyle ya da böyle, bunu konuşarak halledeceğiz."

"Öyle mi?" Mırıldandım, ısrarcı özgüveninin kırılmasını bekliyordum ama hiç kırılmadı.

"Öyle."

"Peki. O zaman benim odama gel." Başka biri olsaydı, hazır olduğumda kendimi çıkarabilmek için onların alanına girmekte ısrar ederdim, ama Austin'le...

Benim odam daha rahattı ve ben de onun rahat etmesini istiyordum.

Onun söz konusu olduğu yerde yumuşak davranırdım.

"Konuş benimle, sevgilim," dedi Austin nazikçe, odamın kapısını arkasından kapatıp küçük masaya oturdu ve sabırla benim de aynı şeyi yapmamı bekledi.

Oturmadan önce birkaç dakika volta attım, neredeyse hemen sonra tekrar ayağa kalkıp yürümeye devam ettim. Hareket odaklanmama yardımcı oldu.

"Vespera'dan sizin için başka bir etkinlik düzenlemesini istemeliyiz."

Austin homurdandı, sandalyede arkasına yaslandı ve parmak uçlarını masaya hafifçe vurdu, tamamen rahat görünüyordu. "Kesinlikle hayır."

"Austin-"

"Selene," diye araya girdi şarkı söyler gibi bir sesle. "Panikliyorsun ve bunu anlıyorum. Ama benim o züppe aptallar gibi olmadığımı biliyorsun. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Ağzımı açıp hayır, gerçekten de öyle olmadığını söyledim ama fikrimi değiştirdim. Mesele onun yaşadığı yanlış yönlendirilmiş duygular hakkında konuşmak değildi. Mesele, daha fazla karmaşık hale gelmeden bu dağınık anlaşmayı hızlı ve düzgün bir şekilde sona erdirmektir. O benim için yaratılmamıştı. Bunu zaten biliyordum ve bu yeni açıklama sadece düşüncelerimi sağlamlaştırdı.

"Selene," dedi Austin usulca, önümde durdu, kollarımı nazikçe kavradı ve ellerini aşağı kaydırarak benimkileri kavradı. Bu hareketi dikkatle izledim, büyülenmişim. Hiç kimse bana karşı nazik olmamıştı. Kimse nazik olması gerektiğini düşünmemişti. "Beni bilirsin. Gerçekten onlar gibi olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten onlarla aynı yüzeysel, boktan önceliklere sahip olduğumu mu düşünüyorsun?"

Austin'i Mistwood'da görmüştüm. Oriana ile nasıl etkileşime girdiğini görmüştüm. Ve barakalardan, hatta kesinlikle büyük bir mülk olmayan dairemde nasıl hiç şikayet etmediğini.

"Hayır, sanmıyorum. Ama diğerlerini tanımalısın. Onlarla daha fazla ortak yönünüz olma ihtimali yüksek-"

"İlgilenmiyorum."

"Ama olabilirsin-"

"Seni öpebilir miyim?"

Bu benim tartışmamı susturdu. "Eğer tekrar denemek istersen."

İlk seferinde pek başarılı olamamıştım. Austin tereddüt etmedi, birkaç gün önce belki endişe verici gelebilecek ama şimdi tamamen doğal hissettiren bir sertlikle beni kendisine doğru çekti.

"Her zaman tekrar deneyeceğim. Senden vazgeçmeyeceğim." Sonra dudakları dudaklarıma değdi ve hem sözlerinden hem de hissinden başım dönmeye başladı. İlk başta nazikti ve fiziksel hissi *sevip sevmediğime* karar veremesem de, yakınlığı ve samimiyeti inanılmaz derecede güçlüydü. Daha önce hiç kimse *yüzüme*, boğazıma, boynuzlarımın dibindeki erojen bölgeye bu kadar yakın olmamıştı.

Ama hareketleri nazik *kalmadı*.

Dili alt dudağıma değdi ve benimki panikle dışarı fırlayarak onu dişlerimden korudu.

Austin ağzıma gülümsedi, göğsünü göğsüme bastırarak beni duvara yasladı. Hareket ettiğimizi bile fark etmemiştim.

"Bu kadar. Bana daha fazlasını ver."

Dili benimkinin ucunda gezindi ve o kadar ipeksi bir pürüzsüzlükteydi ki tüm tereddütlerim eridi.

Hâlâ dikkatliydim, dişlerimin onu inciteceğinden endişeleniyordum, ama bu sadece her şeyin, yakınlaşmanın genellikle benim için olmadığı bir şekilde nazik ve hassas olduğu anlamına geliyordu. Bu... romantikti.

Sanki tekrar paniklemeye başlayacağımı biliyormuş gibi geri çekildi ve bu sırada dudaklarıma en hafif öpücükleri bıraktı. Bana tembel bir gülümseme fırlatırken gözleri ağırlaşmıştı, arzusunun zengin kokusu küçük alanı dolduruyordu.

Austin'in elleri çenemi kavradı, başparmakları elmacık kemiklerimi okşadı. Boynuzlarıma dokunmak için gözlerindeki heves çok açıktı ama şansını hiç zorlamadı.

İstediği her neyse, Austin ya benim teklif etmemi bekledi ya da kelimeleri yüksek sesle söylemekte zorlandığımda bana yardım etti.

Austin'e güvenmiştim.

Onun yanında *kendime* güvenebilirdim. O benim arkadaşımdı. Belki de sahip olduğum ilk arkadaştı. Bir şeyleri bitirmeye çalışmıyor muydum?

Yoldan çıkmıştım.

Dikkatlice bileklerini kavradım ve ellerini boynuzlarımın dibine kadar götürdüm. Tırmalandıklarında rahatsızlık veriyorlardı ve Shades'lerin birbirlerine çok fazla dikkat etme eğiliminde oldukları bir bölge değildi, ama Austin'in yumuşak, pençesiz parmak uçları...

Yüksek sesle inledim, arkamdaki duvarın içinde yarı eriyerek kalçalarım onunkilerle aynı hizaya geldi.

"Oh, sanırım bu hoşuna gitti," diye nefes aldı Austin, deneysel olarak her bir boynuzun tabanına hafifçe sıktı. "Boğazını öpebilir miyim?"

Hayatım boyunca kimsenin boğazıma yaklaşmasına izin vermedim. Ona hayır demeliyim. Bu fikirden nefret ettiğimi söylemeliyim. I

bu fikirden nefret

etmeli. "Tamam."

Öne doğru eğilirken elleri boynuzlarımda üzerinde kaldı ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye eğdim, dudaklarının ipeksi baskısından bir an önce sıcak nefesini tenimde hissettim.

"Bu çok kötü bir fikir," diye mırıldandım, nerede olduğumuzu hatırlayarak. "Çok kötü kokuyorsun..."

"Ne olmuş yani?" diye sordu, ağzı şaşırtıcı derecede erotik bulduğum bir şekilde boynumun sütununa doğru hareket ediyordu.

"Çok... *sikilebilir.*"

Austin inledi, yüzünü boğazıma bastırdı, siki pantolonunun içinde gerilirken kalçaları bana karşı sallandı. Gölgelerim kayganlığı tutmak için hiçbir şey yapmadı ve pantolonunun önü neredeyse anında uyarılmamla nemlendi.

"Küfür etmene bayılıyorum. Genelde çok *düzgünsün.*"

"Bunun için başka bir kelime yok. *Sikilebilir* kokuyorsun," diye tekrarladım. "Ve koğuştaki herkes bunun kokusunu alacak."

Bu fikre ne kadar sıcak baktığım konusunda suçluluk duygusu omurgamdan yukarı doğru süzüldü. İyiden de öte. Austin'in arzusunun kokusunu almalarını ve bunun sadece benim için olduğunu bilmelerini istiyordum. Bu gurur duyduğum bir dürtü değildi. Bunun aramızda kalmasını isteyen bendim.

Austin boynuzlarımı serbest bıraktı ve pantolonunu çıkardı, siki iç çamaşırının ince kumaşından sızıyordu. Şaftının tabanını kavrayıp ileri doğru yönlendirirken ve hafif aşındırıcı kumaştan hassas etimin üzerinde alaycı daireler çizerek şişman kafasını ovalarken bacaklarım kendiliğinden ayrıldı. Bunun yoğunluğu karşısında nefesim kesildi, kalçalarım neredeyse anında titremeye başladı.

"Bence hoşuna gidiyor," diye fısıldadı, gözleri muziplikle doluydu. "Bence o kendini beğenmiş heriflerin kapına dayanması, kokumu arzulaması fikri hoşuna gidiyor. Beni paylaşmak ister misin?"

"Asla," diye tısladım, onu yatağa doğru birkaç adım geri ittim, onu şiltenin üzerine iterken gücümü ancak sakinleştirebildim. "Seni *asla* paylaşmayacağım."

"Güzel," diye boğuldu, pençelerimle boxer'ının kenarlarını parçaladığımda şaşkın bir nefes aldı, kumaşı çekip çıkarırken uçları kalçalarında en hafif kırmızı çizgileri bıraktı. "Vay anasını, bu çok

seksiydi."

Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor, kendimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Onun sikinin içimde olmasını *her şeyden çok* istiyordum ama yapamazdık. *Yapamazdık*. Bu berbat bir fikirdi. İkimiz de pişman olurduk.

"Dilimde kayganlığının tadını istiyorum."

Hafifçe nefes verdim. Güzel. Evet. Bu pratik bir alternatifti. Başımı yana eğdim ve sabırsızlıkla onu izledim.

"Eee?" Ben sordum. "Taşınmayacak mısınız?"

"Neden? Burada iyi bir noktadayım. O tatlı amcığını tam ağzıma koyabilirsin."

"Üzerine *diz* çökmemi mi istiyorsun?" demek istemiş olamaz.

"Diz çök, otur, beni boğ. Tüm seçeneklere açığım."

Geçici olarak şiltenin kenarına diz çöktüm, dizlerimi öne doğru sürüyerek karnının üzerine oturdum. "Emin misin? Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Austin için çok savunmasız bir pozisyondu ve başka hiç kimse benim yanımda kendini bu kadar açıkta bırakmamıştı.

"Bundan çok eminim ve hoşuna gideceğinden daha da eminim, ama hoşuna gitmezse bana söyle ve duralım."

Başımı salladım, sözleri bana vücudunun geri kalanında yolculuk yapmak için ihtiyacım olan güvenceyi verdi, uyluklarımı başının iki yanına yerleştirdim.

Austin kollarını kalın kalçalarımın dolamak için elinden geleni yaptı, başparmaklarıyla labialarımı ayırdı ve ulaşabildiği her santimetremi yalamak için eğildi. Ona ilk dokunduğumda sıçradım, kendimi sabitlemek için ellerimi yatağın arkasındaki duvara çarptım, pençelerim taşa çarparak gıcırdadı.

Tekniğinde sofistike hiçbir şey yoktu. Dağınık, özensiz ve gürültülüydü ve bu sadece deneyimi artırıyordu. Tamamen zevkti, gösteriştense tamamen yoksundu.

"Austin," diye geveledim, dilini düzleştirip amımı en sevdiği dondurmamış gibi yaladığında sarsıldım. "Bu... tarif edilemez bir his."

Sözlerimi bir meydan okuma olarak algılamış gibiydi, hızını artırdı ve bedenimi yüzüne daha sıkı bastırarak baskıyı artırdı.

O iyi miydi? Bu ona zarar veriyor muydu? Orgazmım yaklaşıyor, odaklanmamı zorlaştırıyordu. Yine de ona güvenmek zorundaydım. Kendi sınırlarını bildiğine güvenmeliydim.

"Henüz boşalmak istemiyorum," diye nefes aldım, burnu hassas etime çarptığında ve kayganlığımı hayat veren bir nektarmış gibi yuttuğunda bunu yapmamak için mücadele ettim.

"Sikini istiyorum."

Bu onu duraklattı.

"Tam olarak değil. Yapamayız. Sadece... biraz. Bunu hissetmek istiyorum."

Austin inledi, yatak onun kıvranan hareketlerine karşılık olarak hafifçe kaydı. "Bu bir evet mi?"

"Oyuncağını istiyor musun?" Sesi boğuktu, ağzı hâlâ amıma bastırıyordu.

"Hayır. Seni istiyorum. Sadece birazcık." *Özellikle* denemek istediğim bir şey vardı. Hayalini kurduğum, başka biriyle asla denemek istemeyeceğim bir şey...

Austin'in sanki onu büyük bir ikramdan mahrum bırakıyormuşum gibi çıkardığı hoşnutsuz sestten gurur duyarak üzerinden indim.

"Sana güveniyorum," dedim ona ciddiyetle, her kelimesinde ciddiydim.

Austin doğrulup elinin tersiyle parlayan ağzını sildi. "Ve bunun için çok minnettarım. Benden ne yapmamı istediğini söyle."

"Dün gece bir rüya gördüm..." Sinirden hafifçe titreyerek, Austin'e sırtımı vererek yüzüstü uzandım. Hemen yaklaştı, ellerini vücudumda gezdirdi, kaslarımı yoğurdu, kıçımı nazıkçe sıkarak rahatlamama yardımcı oldu.

"Çok seksisin," diye mırıldandı, başparmağını kalçalarımın arkasında gezdirerek oradaki belirgin kasların izini sürdü. "Beni nerede istiyorsun?"

Kalın kalın yutkundum. "Üzerimde. Sikin kalçalarımın arasındayken."

Hafif boğuk bir ses çıkararak vücuduma tırmandı, siki bacaklarımın arasına yerleşti. "Bu ateşle oynamak, sevgilim."

"Biliyorum. Ama iyi olacaksın."

Ağzını omzuma bastırarak boğuk bir acı sesi çıkardı. Dikkatli bir manevrayla sikini girişime bastırdı ama içeri itmedi. Kalçalarımı sıkarak onu kıvrımlarıma doğru itmesi için cesaretlendirdim ve varlığından haberdar olmadığım sinirleri uyardım.

"Fuuuuuck," diye homurdandı Austin. "Senin kayganlığın... lanet olsun."

Sesi kulağımı tırmalıyor, beni ürpertiyordu. Bu daha önce hiç yaşamadığım türden bir yakınlıktı. Tüm vücudu benimkini kaplıyordu ve beni genellikle asla izin vermediğim bir şekilde savunmasız bırakıyordu.

Austin başımın yanında duran kolunu gövdem altına doğru kaydırarak ve bileğini avucumun içine iterek bizi hafifçe yeniden düzenledi.

"Bu yeterince tehlikeli değil miydi?" Nefes nefese kaldım, başparmağımın pençesi damarının üzerinde geziniyordu.

"Bu senin sigorta poliçen. Şu anda bana çok güveniyorsun, ben de sana güveniyorum. Eğer pençelerininle beni buradan kesersen, kan kaybından ölürüm," diye mırıldandı, sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıydı. Hemen onu bırakmaya çalıştım ama Austin elini daha sıkı bastırdı. "Ben de sana güveniyorum."

Pençelerim damarlarına değil de elinin üst kısmına, yani onu ilk kez kazara tırmaladığım yere baskı yapsın diye biraz yer değiştirdim ama bırakmadım. İstesem bile bunu yapabileceğimden şüpheliydim.

Austin ağırlığını ön kollarına verdi, göğsündeki kaba tüyler sırtıma sürtünürken kalçalarını döndürdü, nefes alıp vermesi zorlaştı.

Ondan sonra konuşamadım, onun da konuşabileceğini sanmıyordum. Kayganlık hareket etmesini kolaylaştırıyordu ve ben de kalçalarımı olabildiğince gergin tutarak sikinin tabanını sıkıyordum ama bu tehlikeli bir oyundu.

Şimdiye kadar yaptığımız her şeyden daha fazla, bu benim enerji rezervimi dolduruyordu. Austin baş döndürücü ve hafifin tuhaf bir karışımıydı ve ondan beslenmek de tam olarak böyle hissettiriyordu. Zengin ve çökmüş, yine de parlak ve havadar. Çelişkilerin mükemmel bir karışımıydı.

Amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi, doldurulmak için can *atıyordu*. Hayatımda hiç bu kadar çok *sevişmek* istememiştim ama oyuncağımı almak için bir an bile durmayı kendime yediremiyordum. Austin elini göğsümü avuçlamak için kaydırdı ve beni uçurumun kenarına getiren hislerden ziyade bunun sahipleniciliği idi. Koğuşun geri kalanından gelen sesi bastırmaya çalışırken dişlerim yastığa gömüldü ve kumaşı anında yırttı.

"Siktir!" Austin hışırdayarak beceriksizce geri çekildi, dölünün sıcak sıçraması uyluğumun arkasına çarptı. Hemen hareket etti, yan yattı ve beni içine çekti, vücudumun kıvrımlarına göre kendini şekillendirdi ve sonsuza dek sürecektir gibi görünen zevk dalgaları boyunca beni tuttu.

Altımızdaki yatakta kaygan bir zemin oluşmuştu ve tüm oda uyarılma kokuyordu. Bir pencere açmam gerekiyordu. Yatağı soymalıyım. Burada yaptığımız şeyin kanıtlarını en aza indirmeye çalışmalıyım.

Ama bacaklarım beni taşıyamayacak kadar güçsüz hissediyordum ve Austin'in kucağından çok memnundum. "Bana ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim tanınmaz haldeydi.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Bağımlılık yapıyorsun. Umarım ben de senin için bağımlılık yapıyorumdur."

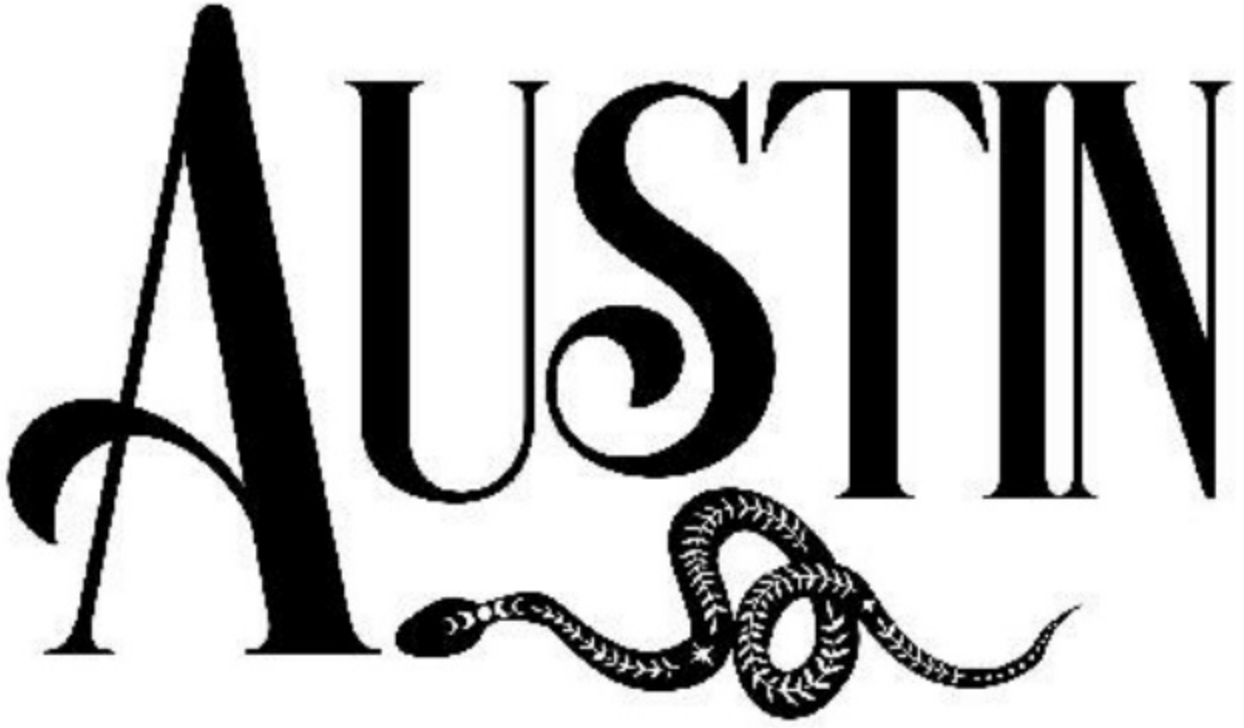
Mırıldandım, başparmağımın yumuşak pedini bileğindeki damarların üzerine sürdüm, pençemin ucu ara sıra derisini çiziyordu. "Bunu şimdi söylüyorsun."

"Ve sen bana inanana kadar bunu söylemeye devam edeceğim," diye beni temin etti, omzumu bir kez ve sonra iyi bir önlem için birkaç kez daha öptü. "Ne kadar sürerse sürsün."

"Göreceğiz."

"Evet, yapacağız."

Bölüm 20

F ya da aylardır, hatta belki de yıllardır ilk kez elime kağıt kalemi alıp
Yaz. Elverston House'un üzerinde asılı duran soğuk, nemli hüzün havası bile beni durduramadı. Duygularla o kadar doluydum ki yazmak tek cevap, içimde kabaran duygular için tek çıkış yolu gibi geliyordu - hem olumlu hem de olumsuz.

Dışı buz gibi soğuk, içi ise güneş kadar sıcak olan güzel ve gizemli Shade.

Bana her parçasını veren sevgilim ve kalbini güvenle saklayan aşkım - *aşkım*.

Tüm dünyanın -bu âlemin ve diğerlerinin- onun benim olduğunu bilmesini isteyen gururum ve ona sunacak hiçbir şeyim olmamasından çekinen aynı gurur.

Selene ve ben güzel çelişkiler yumağıydık. Tamamen farklı geçmişlerden gelen iki farklı tür varlık, nasıl olduğunu tam olarak anlamasak da *ait* olduğumuz yer orası olduğu için birbirimize doğru yol alıyorduk.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onunla bir *hayat kurma* fikrine o kadar çok bağlandım. Selene'in hayatından kesitler görmüştüm - çoğu insanın gördüğünden daha fazlasını gördüğüme emindim - ve bunun bir parçası olmayı her şeyden çok istiyordum.

Sadece beni tutması için bir neden bulmam gerekiyordu. Kendime acımak değildi, tamamen değil. Bu dünyada benim için hiçbir şey yoktu. Orta düzeyde bir şöhretim yoktu. Yaptığım müzik türü burada geçerli olmadığı için kayda değer *bir* yeteneğim de yoktu. Hiç gelirim yoktu. Muhafızlara katılma konusunda epey başarısız olmuştum. Selene'i koruyamadım, geçimini sağlayamadım ya da hayatına maddi olarak olumlu bir şey katamadım.

Onu boşaltabileceğim tüm yollardan hoşlanıyor gibi görünmesinin yanı sıra, benimle herhangi bir gelecek düşünmesi için başka bir neden düşünemiyordum. Her ne kadar kapıdan içeri girmek için aletimi kullanmaktan çekinmesem de, sunacak daha fazla şeyim olmasını umuyordum.

Bulurdum. Bir şeyler bulacaktım. Bu çözülmenden bırakacağım bir sorun değildi.

Kaçınılmazlık ve mücadele hakkında kelimeler döküldü. İstemek ve geri durmak hakkında. Bu pürüzsüz, doğrusal bir aşk hikayesi değildi.

Daha iyiydi. Fikirler akıyordu. Sözler yerindeydi. Riff kulağa harika geliyordu. Aylarca yaratamadıktan sonra yaratıyordum ve sanki süper güçlerimi geri kazanmış gibi hissediyordum.

Koronun birkaç dizesini mırıldandım, melodiyi denedim, farklı bir şey istedim. Bu diyara daha uygun bir şey -sarayda tercih edilen resmi koro müziği değil, panayırdaki halk müziğinin kıvrak, şiirsel tarzı. Bir *hikaye* gibi hissettiren bir şey.

"Bu çok güzel." Kafamı kaldırdığımda Ophelia'nın kapı aralığında durduğunu gördüm ve irkilerek kendime geldim. "Kendi şarkılarını mı yazıyorsun?"

"Eskiden öyleydim. Son birkaç aydır o kadar ilhamsızım ki, kendime şarkı yazarı diyen bir sahtekar gibi hissediyorum."

"Kulağa hiç de yavan gelmedi." Odaya girip karşımdaki koltuğa oturdu.

"Sanırım burada olmak ilham verici oldu." Kendi kendime bir aptal gibi gülümsedim. İlham perim uyanmış ve tekmeliyordu, hepsi de parlayan lazer zümrütleri gibi gözleri olan belirli bir Gölge etrafında dönen fikirlerle doluydu.

Belki de Selene artık benim ilham perimdi?

"Güzel! Aslında buraya sizinle müziğiniz hakkında konuşmaya geldim." "Öyle mi?"

"Şey, hayır. Buraya geldim çünkü biz eski Avcılar yakında misafir odasında şarap ve peynir için buluşacağız - umarım bize katılırsınız, bu yaptığımız yarı düzenli bir şey. Ama müziğiniz hakkında bir şeyler sormak istiyordum." Ophelia eteğiyle oynadı, utangaç görünüyordu. "Gölgeler âlemini seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama buradaki müzik ortamı biraz eksik. Yani, çoğunlukla korolar var."

"Burada çoğunlukla korolar var. Sarayda," diye açıkladım. "Krallığın geri kalanında biraz daha çeşitlilik var."

Gözlerini kırptırdı. "Var mı?"

"Ülkenizde çok fazla seyahat etmiyor musunuz Majesteleri?" Biraz ciddi olsam da şaka yaptım. Mistwood'daki Gölgele'in kraliyetin ilgisini gerçekten istediğinden emin değildim ama nüfusun tüm kesimlerinin toptan görmezden gelinmesi bana doğru gelmiyordu.

"Muhtemelen yapmam gerektiği kadar değil." Ophelia'nın yüzü kıpkırmızı oldu ve onu utandırdığım için kendimi biraz kötü hissettim. "Biraz seyahat ettik ve daha fazlasını yapmak istiyorum ama bazen zorlamak bana düşmezmiş gibi geliyor, anlıyor musun? Ben bu diyarda büyümedim. Kesinlikle bir prenses değildim, insan alemindeki politika hakkında en temel anlayışa sahibim ve tüm bunların nasıl işlediğini bilmiyorum. Ama her şeyi yeni gözlerle görmenin de bir avantajı var ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek için daha iyi olmam gerekiyor."

Söyleyebileceğimden fazlasını söylediğimi düşünerek başımı salladım. Bu diyarı çok iyi tanıımıyordum ve Ophelia'yı da hiç tanıımıyordum. Ben sadece şarkılar uyduran bir adamdım.

Ophelia bana kaşlarını kaldırarak, "Saray arazisinden hiç ayrılmadığını fark etmemiştim," diye ekledi. "Sırf bana göz kulak olmak için sürekli burada tıklıp kalmak Selene için pek adil olmaz."

"Sanırım burada olmak istediğini düşündüm, gerçi bu tamamen bir varsayımdı ve sormam gerekirdi. Onunla pek konuşma fırsatım olmadı."

Benim de bu konuda pek çok düşüncem vardı ama bunları dile getirerek Selene ile başımı derde sokmak istemedim.

"Alemin diğer bölgelerinde ne tür müzikler var?" Ophelia koltuğuna yaslanarak sordu. "Halk müziği en yakın tanımlama olur sanırım. Çok farklı bir sesi v a r - ç o k s a y ı d a nefesli ve vurmali çalgı, yaylı çalgı yok. Şarkılar nesiller arasında aktarılan hikayelerdir ve her şarkının kendisiyle birlikte gelen bir dansı vardır. Sanırım tüm zamanınızı sarayda geçirirseniz b u r a s ı biraz ciddi gelebilir, ama çok fazla kahkaha ve... Bilmiyorum, topluluk, sanırım? Alemin diğer bölgelerinde."

Önümdeki kağıda baktım ve bundan düşündüğümde daha fazla ilham aldığımı fark ettim. İnsanların dünyasında şarkı sözlerim her zaman soyut kalırken, bu şarkının kesinlikle bir anlatımı vardı.

"Bunu sarayın önünde söyler misin?" Ophelia bakışlarımı takip ederek sordu.

"Bilmiyorum. Henüz bitmedi." Tereddüt ettim, daha fazlasını söylemek istiyordum ama

söylemem gerektiğinden emin değildim. Başlangıçta Selene'in isteğiyle aramızda olanları gizli tutma konusunda anlaşmıştık. Ama bir kenara

Kokumuz yüzünden koğuştaki herkesin bildiğinden emin olduğu gerçeğinden başka, bunu saklamaktan da nefret ediyordum. Sanki bunu benim iyiliğim için önemiş gibi hissediyordum, sanki hiç de öyle olmadığı halde kendini küçük kirli bir sır olarak görüyordu. "Selene hakkında."

Ophelia güldü. "Bunu ay tanrıçası göndermelerinden anladım. Bunu duymasını istemiyor musun?"

"Duymasını istiyorum ama duymak isteyip istemediğini bilmiyorum. Bu mantıklı mı?"

Ophelia nazıkçe gülümsedi. "Ğkiniz hakkında çok dedikodu yapıldı. Sanırım saray mensuplarının senin kiminle ilgilenebileceğine dair kendi fikirleri vardı ve nedense Selene bu listede yoktu."

"Sınıfçılık," diye açık açık cevap verdim. "Ayrıntılara girmeyeceğim çünkü bu benim anlatacağım bir hikâye değil ama cevabım bu."

Ophelia belli belirsiz, "O seyahat için gerçekten rezervasyon yaptırmam gerekiyor," dedi.

"Muhtemelen," diye iç geçirdim, gitarımı bir kenara bırakıp ayağa kalkarak kanepenin önünde yürüdüm. "Sanırım bu sadece bir bilinçli varlık sorunu. İnsan, Avcı, Gölge, fark etmez. Dünyayı ve onun içindeki yerimizi anlamlandırmak için hiyerarşiler yaratırız ama bunlar doğaları gereği baskıcıdır. Eğer en alttaysanız, geriye kalan kırıntılar için yukarı tırmanmaya çalışırsınız. Şimdi devrimci mi oldum? Bu benim büyük Les Mis anım gibi geliyor."

Kazağımı kaptım ve gökyüzüne doğru tuttum, bayrak gibi salladım ve bir ayağımı kanepeye dayadım. *Vive la révolution*, ve tüm bu caz.

"Lütfen kafamı kesmeyin," diye güldü Ophelia, ben kazağı bir kenara fırlatıp kanepeye uzanırken. "Daha fazlasını yapabilecek olsam bile. Daha fazlasını yapacağım."

"Sana inanıyorum. Etrafınızda gerçek bir iyimserlik havası var."

"Sanırım dedikodularda biraz züppelik olduğunu tahmin etmiştim, ama bunun nedeninin Selene'in gerçekten bir işi olması ve onların bütün gün boş boş oturması olduğunu düşündüm."

"Bundan biraz daha derin. Tanrım, gerçekten kafa karıştırıcı. Selene'in geçmişi bir özellik, bir hata değil. *İlginç* biri. Ve kendini işine adanmış. Çalışıyor, işini önemsiyor, kolaylıkla bir engel olabilecek geçmişinin yükselmesini engellemesine asla izin vermiyor. Bu tesadüfen olmadı, o istediği için oldu. Buna gerçekten hayranım, anlıyor musunuz?"

Ophelia yumuşak bir gülümsemeyle, "Evet, kesinlikle söyleyebilirim," dedi.

"Sadece onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum. Beyaz bir çit ve üstü açılabilir araba koltuklarıyla dolu bir minibüsün Shade versiyonu."

"O... aynı şekilde hissetmiyor mu?"

Ellerimi karnıma dayadım, tavana baktım ve kendimi Gölgele Kraliçesi'yle yaptığım bu doğaçlama terapi seansına tamamen adadım.

"Sorun o değil. Benden *hoşlanıyor*. Burada, sarayda üzerindeki baskı sandığından daha fazla," dedim dikkatlice, Selene'in en içten güvensizliklerini arkasından ifşa etmek istemiyordum.

Mahkemenin Selene hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Onu benim gözlerimden görebilmeleri güzel olurdu ama sonuçta *Selene'in* kendisini benim gözlerimden görmesini istiyordum. Onunla ilgili hiçbir şeymiş gibi reddettiği tüm o inanılmaz şeyleri görmesini. Belki de daha önce onu *görmeyen* tüm aptalların şimdi onu gerçekten görmesini sağlamak için.

Benim ay tanrıcım. Benim Selene'im.

İrkilmiş Ophelia'yla gözlerimi kilitleyerek ayağa fırladım. "Mahkemenin önünde gösteri yapmamı mı istiyorsun?"

"Şey, sadece istersen-"

"Herkesin önünde mi?"

"Eğer sorun değilse-"

Ayağa fırladım, tekrar volta atmaya başladım. "Oh, iyiden de öte. İnançsızlardan oluşan tutsak bir izleyici kitlesi ve hayatımın aşkı aynı yerde mi?"

Keşke *The Headliner* finalinde de böyle bir motivasyonum olsaydı. O köpekler *fındıkkıran* dansı yapsalar bile beni yenemezlerdi.

"Bu mükemmel. Şarkıyı bitirip ona büyük bir jestle kur yapacağım."

Ophelia mırıldandı. "Büyük jestler zor işlerdir, bunu iyice düşündüğüne emin misin?" "Kesinlikle. Romantik olacak. Seksenlerin gençlik romantizm filmi gibi. Sadece şarkıyı bitirmem gerekiyor-"

"Hayır, önce gri bir şarap ve peynir seansına geliyorsun. Kesinlikle düşünmedin Selene'i sonsuza dek korkutmadan önce diğerleriyle bir beyin fırtınası yapacağız."

Tamam, tamam. Tamam, bununla çalışabilirim. *Kızlar gecesi, işte geliyorum*.

Bütün bunlar bana çok tabu geliyordu. Sanki lisedeyken bir kızın penceresinden tırmanıp pijama partilerine falan katılmışım. Bir zamanlar göz alıcı bir resmi oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yerde kapıya en yakın koltuğu kapmışım, sosyal olarak kabul edilebilir olduğu anda kaçmaya hazırdım. Sert püsküllü koltuk altımda taş gibi sertti. Süslü mobilyalar neden bu kadar rahatsızdı? Rahatsız mobilyalara sahip olmanın ne anlamı vardı ki?

Selene'in dairesindeki hiçbir şey rahatsız edici değildi. Onun yerine orada olmayı diledim.

Meera, Verity ve Tallulah, üçünün de üzerine büyük bir battaniye örtülmüş, aynı derecede rahatsız görünen bir kanepede birlikte otururken, Ophelia ve Astrid sehpanın diğer tarafındaki büyük koltuklarda, birbirlerinin köşesinde oturuyorlardı.

"Şarap mı?" Ophelia gümüşü görünümlü bir şarabı kadehlere doldururken bana bakarak sordu. Yüzümü buruşturdum. "Böyle iyiyim, teşekkürler. Su içmeye devam edeceğim."

Astrid buraya ne halde geldiğimi gördüğünden bana bilmiş bilmiş sırıttı. Bir yandan, buraya gelmek şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı - sarhoş ya da değil. Ama aynı zamanda fevkalade yanlış da gidebilirdi. Alkol bana hayatımda neyin yanlış gittiğine dair ihtiyacım olan cevapları vermiyordu, sadece soruları daha az acil hissettiriyordu.

Ophelia bana bir bardak su uzattı ve masanın ortasındaki gri atıştırmalıklardan yemem için beni cesaretlendirdi.

"Hoş geldin Austin." Sandalyesinde hafifçe kaydı, bir an için telaşlanmış görünüyordu.

"Senin ve Y kromozomunun burada olması garip," diye yardımsever bir şekilde ekledi Tallulah, bana parlak bir gülümseme atarak. "Ama burada olmanızdan çok mutluyuz."

"Onun yüzünden kendinizi sansürleyecek misiniz?" Astrid özellikle Verity'ye bakarak sordu.

Verity özür dilemeden omuz silkti. "Ben evcilleştirilemez bir canavarım ama elimden geleni yapacağım."

"Benim hesabıma kendinizi sansürlemenize gerek yok. Bu mekânlarda genellikle ne yaparsınız?" Meera'nın da et yemediği için seçtiği gri şeyleri izleyerek sordum.

Ophelia omuz silkerek, "Çoğunlukla dedikodu yaparsınız," diye cevap verdi. "N e l e r yaptığımız hakkında konuşuyoruz."

Kurlar, arkadaşlıklar, sorular ve endişeler. Hepsi masada."

"Bildiğiniz gibi Ophelia ve Astrid'in Gölge eşleri var," diye ekledi Tallulah beni bilgilendirmek için. "Meera kur yapıyor. Ben... şey, ben de kur yapacağımı sanıyordum ama sanırım yapamayacağım. Verity ne yaptığını bilmiyor."

"Affedersiniz," diye soludu Verity, elini sahte bir öfkeyle göğsüne bastırarak. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Daha önce bilmiyordum ama *şimdi* bir hedefim var ve ona doğru çalışıyorum."

"Amacın ne?" Ophelia merakla sordu. Astrid kız kardeşinin yanında oturuyor ve ilgisiz davranıyordu ama ben Astrid'in aslında tüm bu konuşmaya gösterdiğinden çok daha fazla ilgi duyduğu izlenimine kapıldım.

"Tuhaflığıma uyan bir Gölge bulmak için. Artık saklamıyorum. Tuhaflığının *ortaya çıkmasına* izin veriyorum. Geçmişte çok fazla yerleşmiş biri olarak, bu sefer yerleşmeyeceğim. Eğer o benim

için mükemmel değilse.

onu istemiyorum." Verity sanki her şeyi çözmüş gibi başıyla onayladı.

"Standartlara sahip olmak iyi bir şey mi?" Ophelia tereddütle kabul etti. Belki de burada Verity için yeterince tuhaf biri olmadığından endişeleniyordu.

"Kimseye kur yapmıyorum," dedi Meera, Tallulah'a sitemkâr bir bakış fırlatarak. "Biz sadece arkadaşız." "Mm, bunu biliyor mu?" Tallulah alay etti. "Çünkü sana bakarken sanki ne yapacağını hayal ediyormuş gibi

gelecekteki bebekler nasıl görünecek?" Meera öfkeyle kızardı, gözlerini ellerine dikti ve kuzenim ona acıyarak dikkatini bana çevirdi. "Peki ya sen, Austin?"

Tamamen doğal davranmaya çalışırken hepsinin bana beklenti dolu bakışları karşısında bir kahkahayı ancak bastırabildim. Sanki doğrulanmasını istedikleri belirli bir teori varmış gibi. Gözüme çoktan çarpmış olabilecek belli bir Shade.

Çok açık bir şekilde avladıkları avı onlara atabilirdim, ama bunun için biraz uğraşmalarını istedim.

"Peki ya ben?"

"Oh, bilirsin. Buraya nasıl yerleştin? Neler yapıyorsun?" Tallulah şarabından bir yudum almadan önce kadehinin kenarından kayıtsızca sordu.

"Selene ile aranızda ne var?" Astrid açıkça ekledi. Tallulah ağzındaki lokmayı yuttu ve Ophelia kız kardeşine biraz kızgın bir bakış fırlattı.

"Bu kolay bir soru. Selene mükemmel bir tanrıça ve ben onun sunağında ibadet etmek istiyorum."

Gerçi Astrid'in bunu zaten bildiğine dair içimde gizli bir şüphe vardı. O ve Selene'de arkadaşla ihtiyaç duymayan o sert enerji vardı ama istemeden de olsa birbirlerinde arkadaşlık bulmuş olabileceklerinden şüpheleniyordum. Tallulah bir yudum şarap daha içerken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Buraya gelişimden çok farklı bir izlenim edinmiştim.

kuzenimin stres seviyesi için hiç de iyi olmamıştı. "Senin

için nasıl gidiyor?" Meera kibarca sordu.

"Bıraktığın ilk izlenimden sonra telafi etmen gereken bir şeyler mi vardı?" Verity sırtarak ekledi.

"Kesinlikle öyle," diye iç geçirdim, sandalyeme geri yaslandım ve sert sırt omuzlarımı sarstığında anında pişman oldum. "Sanırım kendimi çoğunlukla affettirdim? Onu okumak zor. Bazen benden gerçekten hoşlandığını düşünüyorum, bazen de bana gerçekten kızdığını eminim."

"Ah, Austin!" Tallulah ciyakladı. "Geçitten geçerken bedenim mi kapıldı?

Senin herhangi biri için bağlandığını hiç görmedim. Müziğin dışında herhangi bir şey için."

"İnan bana, ben de en az senin kadar şaşırdım," diye cevap verdim. *Bu kız kıza sohbet olayında gerçekten de söylenecek bir şey olduğuna* karar verdim. Bu konu hakkında konuşurken bile kendimi

daha iyi hissediyordum. "Aniden ortaya çıktı.

Selene'i tanıdıktan sonra ona biraz takıntılı hale geldim."

"Bu çok romantik," diye iç geçirdi Verity. "Ben de bunu istiyorum. Ama *biraz* saplantılı değil, çok saplantılı istiyorum. Bana olan aşkımdan deliye dönmesini istiyorum. Beni yatağına bağlamasını ve ırzıma geçmesini istiyorum. Çok şey mi istiyorum?"

Tallulah bana gülerek, "Bu Verity'nin sansürlenmiş versiyonu," dedi.

"Rica ederim," diye yanıtladı Verity. "Her neyse, bir sonraki çiftleştirilecek kişi sen misin Austin? Belki de sadece boynunu uzatmalısın - gerçek anlamda - ve ne olacağını görmelisin? Eğer seni ısıtırırsa, sahiplenilirsin, geri almak yok."

"Evet, önce biraz daha... konuşup anlaşılarak bir şeyler yapmayı tercih ederim." Ophelia sözlerim üzerine hafifçe nefes verdi. "Selene'in bana gücenmesini istemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, şirketimi ona yeterince yükledim. Ama büyük bir jest yapmayı düşünüyordum, siz bu konuda ne düşünüyorsunuz..."

Bölüm 21

SELENE

"Kaptana Avcı'nın nöbetini benim devralmamı önereceğim," dedi Andrus ve hızla bir gölge sopası oluşturup çözmeye başladı. Belli ki bir tepki almaya çalışıyordu ve ben ona hiçbir şey vermedim.

Andrus tam bir baş belasıydı. İlgimin zerresine bile değmezdi. "Nedenini bilmek istemiyor musun?" diye üsteledi.

"Hayır." Dedim ama bu konumuzun dışındaydı.

Andrus birkaç dakika sessiz kaldı, copları her geçen saniye daha da dağınık bir hal alıyordu. İşte bu yüzden onun yerine terfi etmiştim ama o bunu göremiyordu. Andrus duygularını kontrol altında tutma konusunda çok kötüydü, gerçi hiç duygusu yokmuş gibi davranmayı sevdiği için yıldızlar bunu belirtmemi yasaklamıştı. Görünüşe göre öfke sayılmıyordu.

"Onu mahkemeden uzak tutuyorsun," dedi Andrus, sabrının tükeneceğini biliyordum. "Başka hiç kimsenin onu tanıma şansı olmadı. Şikayet ediyorlar, biliyorsun."

Cevap verme zahmetine girmedim. Bu konuşma Austin içindi. Belki de kaptan için. Başka kimse için değil. "Kışla senin çiftleşmenin kokusunu alıyor. Belli ki onu kendine saklamaya çalışıyorsun," dedi Andrus.

suçlandı. "Ona olan yakınlığınızı kendi yararınıza kullanıyorsunuz."

"Öyle miyim?" Mırıldandım, bakışlarımı en yakınımnda antrenman yapan en yeni acemilere diktim ve bizi etkileme çabaları sırasında birbirlerine çok fazla zarar vermediklerinden emin oldum.

"İnkâr etmeye zahmet etmeyin. Tüm Muhafızlar biliyor."

"Seninle ilgili hiçbir şeyle uğraşmıyorum Andrus," diye cevap verdim, ama sözleri tahmin ettiğimden daha sertti.

Austin'i kendime saklamaya çalışıyordum. Bunun kasıtlı olup olmaması sonuçta önemli değildi çünkü sonuç aynıydı - başka biriyle tanışma fırsatı bulamıyordu. Başkalarıyla vakit geçirme şansı bulamazsa benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl bilebilirdi?

Austin'den hakkım olandan çok daha fazlasını talep ediyordum. Andrus'un bunu bilmesine gerek yoktu.

"İnkâr etmiyorsun çünkü edemiyorsun."

"Austin isteklerini dile getirme konusunda fazlasıyla yetenekli ve şu ana kadar gördüğü ilginin gösterişli bir şekilde sergilenmesinden hoşlanmıyor. Ancak, onu rehin tutmadığımı kanıtlamak için akşam yemeğinde yüzünü göstermesi gerekiyorsa, işbirliği yapacağından eminim."

Andrus, "Onu rehin tutmadığınızı kanıtlamak istiyorsanız, bakımını bana verin," diye meydan okudu. "Austin akli başında yetişkin bir varlık, bakıcılar arasında el değiştirecek bir çocuk değil.

Benden talep etti

özellikle krala. Endişelerinizi onlara iletin."

"Bu pozisyonu hak etmiyorsun," diye tısladı Andrus, yüzünü tamamen bana dönmüştü, gölgeleri ayaklarının dibinde yılan gibi kıvranıyordu. Dikkat çekmemeyi umuyordum ama görünüşe göre Andrus bu konuda işbirliği yapmayacaktı.

"Muhafızların, soyadından ziyade liyakatiyle buradaki yerini kazanmış tek üyesiyim. Liderlik için uygun olduğunu bir kez bile göstermedin Andrus. Çok fazla ham güce ve potansiyele sahipsin, kendi egon tarafından engellenmen gerçekten utanç verici. Verner ile Spar, ikinizin de kontrolünüzü geliştirmek için çalıştığınızı görmek isterim."

Elleri bir an için yana doğru büküldü ve ben de kendimi, iş o noktaya gelirse bir kavgaya hazırladım ama sonunda, Muhafızların geri kalanının sessiz sataşmalarına aldırmadan, sahayı geçip Verner'in antrenman yaptığı yere doğru süzüldü.

"İşinizin başına dönün!" Dedikoduculara küçümseyerek bakarak emrettim. "Küçük sözlerinizi ziyafet salonuna saklayın, benim alanımda yeri yok."

"İyi idare ettin," dedi Soren, varlığıyla beni korkutarak. "Gerçi Andrus'a karşı daha sert olabilirdin. Biraz alçakgönüllülük öğrenene kadar onu Çukur'da nöbet tutmaya gönderseydin itiraz

etmezdim."

"İşe yaramazdı. Andrus her zaman beni suçlamak için sebep arıyor. Onu Çukur'a göndermek kızgınlığını daha da körüklerdi."

"Çok mantıklı bir karar. Bunu kendim yapmak için gerekli itidale sahip olduğumdan emin değilim."

Böyle düşündüğü için onur duydum. Muhafızların geri kalanı beni sarayın kapısından geri çevirirken Yüzbaşı Soren bana bir şans vermişti. Her şeyimi ona borçluydum.

"Duydun mu-" "Duydum."

"... Herhangi bir endişeniz yok mu?" Sonunda sordum.

"Yok."

Yapmalısın. Ona karşı çok sahipleniciyim.

"Tüm eski Hunterlar bugün Elverston House'da buluştu. Şarap içtiler, sosyalleştiler, bu tür şeyler. Austin de onlara katıldı. Astrid bana bu tür şeylerde tam olarak neler olduğunu söylemese de, Austin'in bulunduğu yerde mutlu olduğu konusunda rahat ve ben de arkadaşımın kararına güveniyorum. Burayı ben devralıyorum - Astrid kısa süre sonra bana katılacak ve sen de Austin'in uygun olmadığı başka bir organizasyona katılmaya çalışmayacağından emin olmalısın."

Kendimi durduramadan homurdandım, kaptanın önünde bu kadar rahat bir eğlence sergilediğim için utandım. En azından bunu onaylamıyor gibi görünmüyordu.

"Teşekkür ederim Soren," dedim sessizce, eğitim alanından ayrılırken. Kendimi ifade etmekte iyi değildim ama minnettarlığım eğitimin geri kalanını yönetmesinden çok daha fazlası içindi. Ben kendime güvenmeden önce o benim yeteneklerime güvenmişti.

Gölgelerin geçmesine izin verilmeyen sınıra vardığımda Austin çoktan Elverston Evi'nin dışına çıkmıştı. Meera topraktaki şeyleri -muhtemelen yetiştirmeye çalıştığı bitkileri- işaret ederken bir an onu izledim ve beni gördüğünde yüzünün tamamen aydınlanması Andrus'la karşılaşmamızın tüm sıkıntısını unutturdu.

Çoğunu.

Hayatım boyunca hiç kimse beni gördüğüne bu kadar sevinmemişti. "İşte buradasın! Bugünlük işin bitti mi? Nereye gidiyoruz?"

"Yemek salonundaki ziyafete katılmanız muhtemelen sizin için iyi olacaktır."

Austin'in yüzü düştü ve bundan benim sorumlu olduğuma dair içimde ani bir burkulma oldu.

"Biliyorum, muhtemelen yapmalıyım. Şimdiye kadar yemekhaneden uzak durmakta çok iyiydim ama geceyi gerçekten sadece seninle geçirmeyi umuyordum. İdeal olarak Cartava'da."

Başlangıçtaki hareket tarzıma sadık kalmayı neden bu kadar zor buluyordum? Genel bir kural olarak, bir kez verdiğim kararlara bağlı kalmayı çok kolay bulurdum. Muhafızları bir savaşa sürüklerken kendimi ikinci kez sorgulamaya yer yoktu. *Kesin* olmak benim en güçlü yanlarımdan biriydi.

Ve beni tamamen hayal kırıklığına uğratiyordu.

"Ziyafete katılmanız sizin için en iyisi olur," diye yineledim, gerçek bir inançtan yoksundum.

"Kimin için en iyisi?" Austin daha dik durup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu. İfadesi her zamanki gibi kibirliydi, ama gözlerinde meydan okuma olabileceğini düşündüğüm bir ipucu vardı.

Keşke olmasaydı. Zaten yeterince çekici biriydi.

"Sarayda sizi tanımak isteyen pek çok Gölge var. Dürüstçe belirttiler ki

-"Zamanınızın çok büyük bir kısmını alıyorum."

Austin homurdandı. "*Senin* zamanını alıyorum, Selene. Sürekli peşinde dolaşan, beni uygun başka bir muhafızla baş başa bırakıp sana mola verdirmek yerine beni bir yerlere götürmen için yalvaran benim. Arkadaşlığını seviyorum. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Böyle şeyler söylememelisin," diye cevap verdim

sessizce. "Doğru olsa bile mi?"

O zaman bile.

İhtiyacım olan kelimeleri bulamadım. Bir yerlerde işe yarayabilecek bir bahane vardı - kulağa tamamen makul gelen ve sadece mantıkla motive edilen bir gerekçe - ama zihnim onu yaratmayı reddetti. Aklıma gelen her şey çok...

Duygusal yatırım.

Çok kıskanç, çok istekli, çok *arzulu*.

En iyi ihtimalle merak ve rahatlık temelinde başlayan bir cinsel ilişki için her yönden çok uygunsuzdu.

"Konuyu zorlamayacağım," dedim teslim olmuş bir iç çekişle. "Kışlaya dönmeden önce yemek yemek için Cartava'ya gidebiliriz."

Son birkaç kelimenin altını kalınca çizdim. Bu şekilde devam edemezdik. Çok fazla dikkat çekiyordu ve kurmayı göze alamayacağım bağlar oluşturunuyordum.

Austin, Elverston House'un dış mahallelerinden daireme kadar olan tüm yolculuk boyunca mırıldandı, arada sırada bir şarkının birkaç kopuk dizesini söyledi, bileği avucumun altında sıcak ve sağladı. Bu, o zamandan beri yaptığı her zamanki mırıldanmadan farklıydı.

Gölgeler diyarına varmıştı. Sanki onlarla oynuyormuş, tam olarak doğru kombinasyonu bulmaya çalışıyormuş gibi küçük değişikliklerle küçük bölümleri tekrar tekrar tekrarladı.

Sormak istiyordum ama durmasını da istemiyordum. Austin'in beyni büyüleyici bir şeydi ve nadiren kimseye beyni hakkında bilgi verir, herkesin onun ilgisiz ve tembel olduğunu düşünmesine izin vermekle yetinirdi.

Cartava'nın sıcaklığı baş döndürücü ve davetkârdı, sokaklarda içki içen ve yemek yiyen müşterilerin sesleri rahatlatıcı bir ev hissi veriyordu. *Burası* kendimi kendim gibi hissettiğim yerdı. Deniz kıyısındaki bu nemli, terli şehirde, uyumsuzlar ve yalnızlarla, iş dünyasının gölgeleri ve sıkılmış sosyetiklerle doluydu. Cartava herkes içindi.

Austin'i gölgelerle örttükten sonra, daireme çıkan dolambaçlı kule merdivenlerini tırmanırken onu sıkıca kavramaya devam ettim, loş küre ışığında yetersiz görüşüyle ne kadarını görebildiğini merak ediyordum.

Austin mırıldanmayı aniden keserek, "Şehirleri seviyorum," diye iç geçirdi.

"Öyle mi?" Cartava'ya düşkün görünmesine rağmen, bunun sadece Cartava'nın Mahkeme.

"Kesinlikle. Ben hep şehirlerde yaşadım." Ben kapının kilidini açmak için gölgelerimi çözerken Austin konuşmaya devam etti. "Herkesin kendi işine baktığı ve ne yaptığınızı umursamadığı, sadece günlerini geçiren insanların akıntısında kaybolmanın çok özgürleştirici bir yanı var."

"Cartava'nın en sevdiğim yanlarından biri de bu," diyerek sessizce kabul ettim ve kapıyı kapatıp arkasından kilitledim. Gerçi bu sözleri ondan duymak biraz rahatsız ediciydi.

Bu kadar çok ortak noktamız olmasaydı bağlanmamak daha kolay olurdu.

Gölgeler uzaklaşırken Austin tembel bir sırıtışla, "Sanırım bir yerlerde keyifsiz bir bel altı var ama ben henüz görmedim," diye devam etti. "Şimdiye kadar her şey parlak, ışıltılı ve iyi hislerden ibaretti ve hiç ayrılmak istemedim."

"Tecrübelerime göre, bu daha çok bir insan diyarı meselesi. Cartava gölge alemindeki tek şehir. Burayı saygın bir kültür ve toplum merkezi olarak tutmak burada yaşayan bizler için önemli çünkü bu fikir bazı Gölgeler için iğrenç." Bir an tereddüt ettim. "Buradaki ikametim sarayda açıkça konuşabileceğim bir şey değil."

Austin homurdandı. "Sanki zevkler konusunda hakem onlarmış gibi.

Buna gülümseyerek mutfağa doğru yöneldim. Bu gece yemek yapacak havada değildim. Genelde, eskisi kadar çok yemek yapmazdım - restoranlar Cartava'nın en sevdiğim yanıydı - ama yapamazdım

Austin'i sadece benim korumam için dışarı çıkarmak. Bir an için onu burada bırakıp bir şeyler almak için dışarı çıkmayı düşündüm ama sonra bu fikri de reddettim.

Yine de, Mistwood'da iyiydi. Buraya gelen eski Avcıları kimse incitmek *istemiyordu* - artık beslenmek için insan diyarına gitmemiz yasaklanmıştı. Bizi hayatta tutan sadece burada yaşayan eski avcılardı.

Austin'e saygı duyulurdu.

"Her şey yolunda mı?" Austin bir elini ön koluma koymadan önce görüş alanıma girmeye dikkat ederek sordu.

"Biz... dışarı
çıkabiliriz." "Dışarı
mı?"

"Akşam yemeği için."

Gözleri anında parladı ve onu dünyadan ne kadar uzak tuttuğum için suçluluk duydum. Elbette, bunu istediği pek çok zaman olmuştu, ama saraydaki hayat olan küçük baloncuktan uzaklaşmak istemekle hiç dışarı çıkmak istememek arasında bir fark vardı.

"Gölge kostümü giyebilir miyim?"

Bu fikri neredeyse elimin tersiyle itiyordum; açıkçası onu bir Gölge olarak gizlemeye çalışmanın bir anlamı yoktu, yakından bakıldığında öyle olmadığı çok açıktı.

Ama onu *gizlememe* gerek yoktu. Sadece gölgelerimi *giyebilirdi*.

Onları mevcut kıyafetlerinin üzerine örttüm, kalçalarının üzerinden geçirdim ve uzun bir ceket gibi biraz arkasına bıraktım. Geniş, görkemli ve biraz da gösterişli. Austin'e çok yakışmıştı.

Austin yere baktı, kollarını iki yana açtı, önce bir yana sonra diğer yana döndü ve onları incelerken sırtının üzerinden baktı.

"Bu şimdiye kadar giydiğim en havalı şey," dedi Austin huşu içinde, başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil," diye mırıldandım, yüz ifadesindeki minnettarlıktan utanarak.

"Hayır, değil, yoksa bana ilk seferinde okumamamı söylemezdin." Austin göz kırptı, boynunun arkasında bir şeyle oynuyordu. İnce altın zincirlerinden birini çekip çıkardı, pençelerimin asla başaramayacağı minik kopçayı mandallayarak bir kez daha halka haline getirdi.

"Senin için," dedi basitçe.

"Oh hayır, yapamam-"

"Lütfen?"

"Kes şunu. Gözlerinle şu şeyi yapmayı kes." Bir şekilde onları daha yuvarlak ve daha acınası göstermişti ve bu göğsümün komik bir şekilde bükülmesine neden oluyordu.

"Sana takabilir miyim? Saraydaki Gölgeler'in boynuzlarının üzerine zincir taktıklarını gördüm." "Gümüş zincirler," diye belirttim. "Bunlar çok daha değerli."

"Güzel." Zinciri uzattı ve boynuzlarımın üzerinden geçirebilmesi için başımı eğmemi bekledi. Başımı eğdiğimde boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bu bir boyun eğme hareketiydi ama Austin'e kendimi teslim ediyormuşum gibi gelmiyordu. Aksine, o da bana bazı şeylerini teslim ediyormuş gibi geldi.

"Güzel," diye mırıldandı, metal boynuzlarıma çarpıp şingırdıyordu. Ellerini indirdiğinde doğruldum, gördüğüm şey çok hoşuma gider diye gidip aynaya bakmayı reddettim.

"Gel hadi. Yakınlarda tatlı yemek yapan bir yer var. İçinde et yok." "Akşam yemeği için tatlı, ben buna varım."

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışan tek kişi ben değildim.

Aşağıya indik ve Austin ayaklarımızın altındaki taşlardan üzerimizdeki kürelerin ısıltısını nasıl koruduğuna kadar her şey hakkında sorular sordu. Anlaşılan yüzünü örtmek için kullandığım gölgeler görüşünü sandığımdan daha fazla etkilemişti.

Benim sokağında kimse yoktu, ama restoranların sıralandığı kalabalık sokağa döndüğümüzde, Austin'i görünce sohbetin uğultusu hemen kesildi.

Eli sanki oraya aitmiş gibi kolayca benimkinin içine kaydı ve parmaklarımızı birbirine doladı. Kokusundan korktuğu anlaşılmıyordu -tabii ki korkmuyordu, o hiçbir şeyden korkmazdı- ve sessiz sokakta yavaşça ilerlerken herkese gülümsüyordu. Satıcılar bile mutfaklarına açılan dar kapılardan başlarını çıkarmış, aval aval bize bakıyorlardı.

"Rahatsızsan gidebiliriz," diye fısıldadım.

Austin sırtışını bana çevirdi ve bu onun gerçek sırtışlarından biriydi. Gözlerinin yanlardan kırışmasına neden olanlardan. "Şaka mı yapıyorsun? Bu harika bir şey. Sarayda saklandığım için öyle görünmeyebilir ama ilgiyi gerçekten seviyorum. Sadece doğru türden bir ilgi olması gerekiyor. Gördüğünüz gibi çok titizimdir."

"Öyle mi?" diye mırıldandım, bu sefer çok eğleniyor gibi görüldüğü için saçmalamasına göz yumdum.

Tatlı satıcısı çoktan kapının girişinde durmuş, bizi ilgiyle izliyordu. Cartava'nın kendisi kadar eski

görünüyordu ve diyardaki hiç kimse ondan daha lezzetli tatlılar yapamazdı.

"Kimsiniz?" diye sordu eski Cartava dilinde, başka bir dil öğrenmeye niyeti yoktu. "Austin," diye cevap verdim, diğer Gölgeleer'in de dinleyebilmesi için biraz daha yüksek sesle konuşarak. "O bir insan aleminden eski bir Avcı."

Konuşmam aksaktı, büyürken bu dili öğrenmemiştim. Mistwood'un kendine has bir lehçesi vardı. "O *senin* eski avcın," diye kıkırdadı. "Mağazalara katkıda bulunmak için üzerine düşeni yapıyor musun?"

Son kontrol ettiğimde biraz düşük görünüyorlardı."

Yakınlardan gürültülü kahkahalar geliyordu ve Austin güven dolu bakışlarını bana yöneltti. "Dükkânlara ekleme yapıp yapmadığımı soruyorlar," diye mırıldandım.

"Öyle mi?" Sanki bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çatı.

"Dükkânlardan bir şey *almadım*." Yakınlığımız ondan biraz beslendiğim anlamına geliyordu ama bunun tam etkisini alabilmem için tamamen birbirimize kenetlenmemiz gerektiğinden şüpheleniyordum. Yine de enerji damlacıkları geçimimi sağlamam için yeterliydi.

Ben tatlılardan bir seçki sipariş ederken Austin düşünceli bir şekilde mırıldandı, böylece deneyecek çok şeyi vardı.

Yakındaki Gölgeleer'den biri İngilizce, "Gelin!" diye seslendi. "Bizimle oturun - burada ikiniz için de bolca yerimiz var."

Bu etkileşim bana Vespera'nın Austin'in yanına oturması için ısrar ettiğİ o ilk ziyafet gecesini hatırlattı ama bu sefer tamamen farklıydı. Bu sefer ben de dahil edilmişim.

Austin onunla benim aramdaki koltuğa otururken, "Benim adım Mürşat," diye açıkladı, bu yeni Gölgeleer grubuyla sohbet etmekten çok mutluydu. Gerçekten de doğası gereğİ benden çok daha sosyaldi.

"Ben Austin, tanıştığımızıza memnun oldum. Cartava'dan mısınız?"

Ve hepsi bu kadar sürdü. Bir soru ve tamamen sohbele dalmışlardı, ara sıra Austin'in konuşmasını duymak için yakın masalarda toplanan bazı Gölgeleer ile konuşuyorlardı.

Sessiz kalsam da, dinlemekten ve yemekler geldiğinde tabaklarımıza dağıtmaktan çok mutlu olsam da, kendimi dışlanmış hissetmedim. Buraya neden taşındığımı hatırlatan iyi bir şeydi.

"Bu çok güzel," dedi Austin, parmaklarının arasında ufalanmış tartı tutarken kocaman gözlerle bana döndü. "Buraya tekrar gelebilir miyiz?"

Boğazımda yine o pençe hissi vardı. Austin'e dünyayı vaat etme arzusu, bunu ona veremeyeceğimi bilmek. Bunu yapabilecek başkaları olduğunu bilerek.

"Elbette."

"Bir çeşit müzisyen olduğunuzu söylemiştiniz?" Mürşat sordu. "Bizim için şarkı söyler misin?"

Kalabalık bu fikri desteklemek için tezahürat yaptı ve kaldırım taşlarına yüksek sesle vurdu. Austin bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kalabalığın bulaşıcı coşkusu karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Eğer isterseniz, tabii ki devam edin."

"Masanın üzerine!" Mürşat ısrarla herkesin tabaklarını ve kadehlerini kaldırmasını işaret etti. "Gelin, gelin! Herkes sussun!"

Austin tabureye tırmandı ve masanın üzerine atlayışını biraz ihtiyatla izledim, bir şekilde kendini yaralamayacağını umuyordum. "Keşke gitarım yanımda olsaydı ama sorun değil. Sadece akapella yaparız. Yıllar önce bu şarkıyla bir yetenek yarışmasında ikinci olmuştum. Dans eden hayvanlara yenilmiştim-" Herkes buna güldü ve Austin neredeyse parlıyordu, gülümsemesi çok parlaktı. "-ama umuyorum ki Zıplayan Tazılar ödülü kazanmış olsa bile yine de oldukça iyi bir melodidir. Tamam, işte başlıyoruz."

Austin gözlerini kapadı, açmadan önce derin bir nefes aldı, parmakları sessiz bir ritimle uyluğuna vuruyordu.

Her zaman o kadar neşeliydi ki, sesinin sert ve duygulu tınısı beni şaşırtmıştı. Austin'de yüzeyde görünenden daha fazlası olduğunu her zaman biliyordum ama acıyı yakından tanıyan biri gibi şarkı söylüyordu ve orada bulunan Gölge'lerden herhangi birinin bunu beklediğinden şüpheliydim.

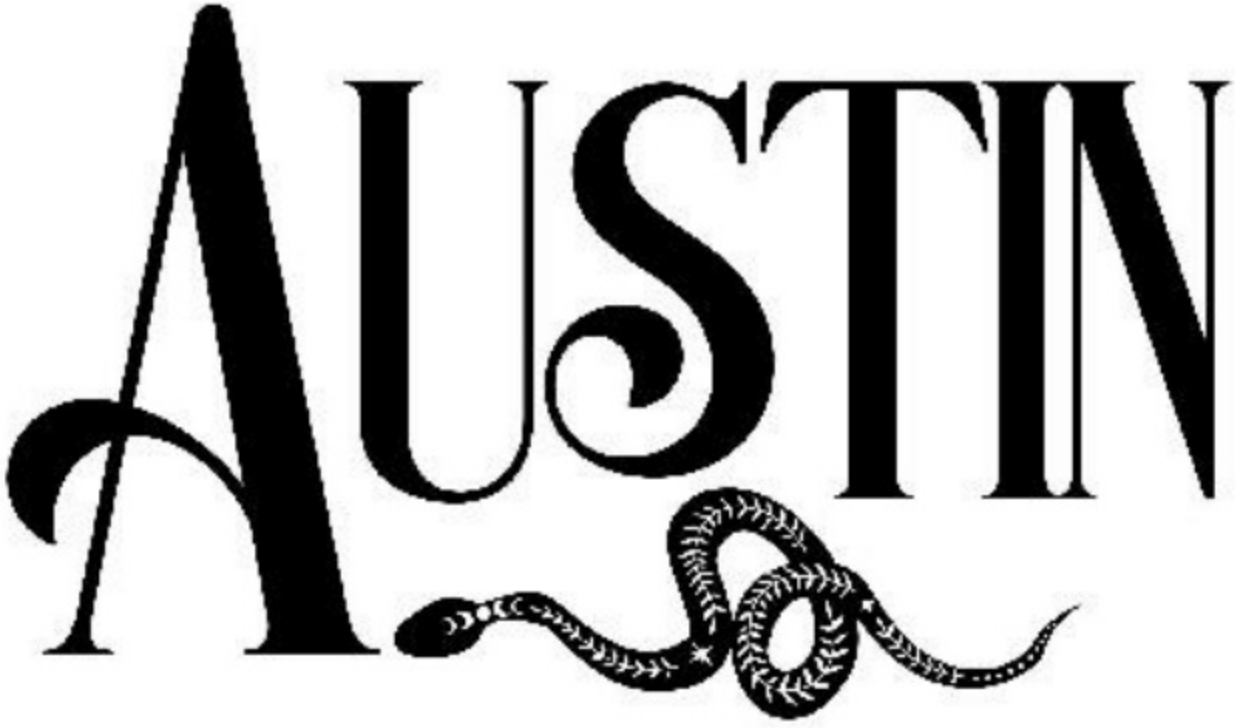
Austin, aidiyet duygusunu bulmak için mücadele etmek, herkesin her şeyi çoktan çözmüş olduğunu hissetmek ve neden henüz orada olmadığınızı merak etmek hakkında şarkı söyledi. Güzel, dokunaklı ve evrenseldi ve dans eden köpekleri her zamankinden daha çok merak ediyordum. Gerçekten bundan daha yetenekli miydiler?

Etrafımdakilerin düşünceli bir şekilde dinlediğini, eşsiz sesin yavaşça beni içine çektiğini görebiliyordum. Gölge Diyarı'nda duyduğum diğer müziklere benzemiyordu ve alışmam biraz zaman aldı ama sesi kesinlikle *beğendim*. Ve burası bunun için iyi bir dinleyici kitlesiydi-Kartava iddiasızdı ve diyarın geri kalanının genellikle yapmadığı şekilde yeni şeyler denemeye açıktı.

Şarkı ilerledikçe melodi daha da neşelendi, sözler daha iyimser bir tonda, hepimizin kendi yolunda mücadele ettiği ve bunun bizi bölmek yerine birleştiren bir şey olduğu fikrine daha açık hale geldi. Şarkı tempo kazandıkça etrafımızdaki Shades'ler ayaklarını ritme uygun olarak yere vurdular ve ben de Austin'in şarkı söylerken masada bir aşağı bir yukarı hareket etmesini izlerken aptal gibi gülümsediğimi hissederek ona katıldım.

Onu izlerken neşe duymamak imkansızdı, hele ki o bu kadar açık bir şekilde eğlenirken. Austin doğuştan bir şovmendi.

Bölüm 22

İlgili ve heyecanlı bir seyirci kitlesine performans sergilemenin etkisiyle o kadar uçmuştum ki, Selene'i yalnız kalması için sürükleyerek eve geri götürdüm. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor, bir çıkış yolu arıyordu ve ben bu çıkışın çok ama çok sayıda orgazm şeklinde olmasını istiyordum. Çünkü Selene.

Bekleyebilirim.

"Yatağa uzanıp amını yalamama izin verecek misin?" Daireye girdiğimiz anda biraz otoriter davranarak talepte bulundum.

"Yatağa kadar gidebileceğimizi sanmıyorum," diye cevap verdi Selene, odayı geçip onun yerine yere çöktü, büyük boy minderler sırtını destekliyordu. Kalçalarını açtı, beynimin tekrar çevrimiçi olmasını beklerken gölgeler kayboldu.

O kadar beklenmedik derecede cesur ve seksiydi ki yetişmem bir anımı aldı. Bir gümbürtüyle dizlerimin üzerine çöktüm, açılmış bacaklarının arasında yere uzandım, ağzım onun şampanyakumunun başka bir tadı için çoktan sulanmıştı.

"Bunu gerçekten tekrar yapmak istiyor musun?" diye sordu şüpheyle, vücudunun hatlarına bakarak bana. "Seni temin ederim, bunu her zaman yapmak isteyeceğim."

Başparmaklarımı kullanarak onu ayırdım, sonra dilimi düzleştirdim ve hassas etinde uzun bir şerit yaladım, anında tat alma tomurcuklarımı kaplayan şekerli-tatlı tat karşısında inledim. Hayal meyal, doğada, en azından insanlar âleminde, tatlı olan çoğu şeyin yenmesinin güvenli olduğunu hatırladım. Hem Selene'nin amının yenmek için güvenli olması -benim için büyük bir bonus- hem de kendisinin benim için güvenli olması.

Ona düşmanlık ettiğim zamanlarda bile onu her zaman güvenliğim olarak görmüştüm.

"Bu işte nasıl bu kadar iyisin?" Selene soluk soluğa minderlerden kalktı. Bir ön kolumu hafifçe kalçalarının üzerine bastırdım, onu tam olarak yere sabitlemedim, ama ona tutulduğu yanılsamasını verdim.

Bir gün. Bir gün bana onu düzgünce tutmama izin verecek kadar güvenecekti ve ben de onu çenem kilitlenene kadar amını yiyerek ödüllendirecektim.

"Buna cevap verme," dedi bir süre sonra. "Tüm deneyimlerini bilmek istemiyorum."

Vahşi bir sırtışıla ona baktım, dudaklarım onun tahrikiyle yapış yapış olmuştu. "Ben açgözlü bir adamım, Selene.

Bu benim senden başka kimseye karşı bir alışkanlığım değil."

Bundan memnun görünüyordu ve ben de tembel, bencil bir aşık olma geçmişim için sessizce kendi sırtımı sıvazladım.

Beceriksizce ama bir şekilde mükemmel bakımlarıma devam ettim, Selene'nin açıklığını başparmağımla nazikçe kızdırdım, aletim onun içinde olmak için ağrıyordu.

Şu anda benden besleniyor muydu? Sormak için kesinlikle çok meşguldüm ama öyle olmasını umuyordum. Onu yakınlık yoluyla *beslediğim* fikrinde çok baş döndürücü bir şey vardı. Selene'le geçirdiğim her gün, sahip olduğumu bilmediğim bir sapkınlığın kilidini açıyordu.

Kukusu çırpınıyor ve sıkılıyordu, sıkmak için bir şey istediğini biliyordum. Ona parmaklarımı vermek yeterli gelmedi, ama şimdi yapay penis almak için durmamızın bir yolu yoktu, bu yüzden parmaklar yapmak zorunda kalacaktı.

Selene onu doldurduğumda sırtını kamburlaştırdı, neredeyse anında boşalırken amcığı *sertçe* kenetlendi. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Bu onun için asla bir sır değildi, vücudunu *tanıyordum*, onun ihtiyaçlarına kendiminkinden daha fazla uyum sağlıyordum.

Ne lanet bir ayrıcalık.

Selene'e rahatlatıcı sözler mırıldandım, boştaki elimle kalçasında daireler çizerek hafifçe okşadım, temas cinsel değildi ve tamamen rahatlatma amaçlıydı. Sonunda bana gözlerini kırıştıtırarak baktı, amı hâlâ ara sıra etrafımda kasılıyordu.

"Bu harikaydı," diye mırıldandı, vücudu gevşekti. Kendimi çözmeden önce karnına bir öpücük kondurdum.

"Burada bekle, nemli bir bez getireyim."

Selene'e bir bez getirmeden önce banyoda temizlendim ve boşalmadan ne kadar *iyi* hissettiğime hayret ettim. Bu fikre karşı değildim ama kışlaya dönme vakti gelene kadar Selene'e sarılıp yatma düşüncesi de hoşuma gidiyordu.

Odaya geri döndüğümde oturuyordu, yerdeki su birikintisine yüzünü buruşturmadan önce kendini temizledi ve daha fazla malzeme almak için ortadan kayboldu. Ben şahsen kayganlaştırıcının büyük bir hayranıyım, ancak kesinlikle bazı lojistik sorunlar ortaya çıkardı.

Selene zeminin durumundan memnun kaldığında, geri dönmeden önce bize çay yapmak için mutfağa yöneldi.

"Zorluyorum," diye iç geçirdi Selene. "Ama o kadar mükemmel bir gece oldu ki, bitmesini istemiyorum."

Mutfağa girmemi istemediğini bildiğim için masada her zamanki yerime oturduğumda umut göğsümde bir balon gibi şişti.

"Şarkıyı sevip sevmediğini bile sormadım," diye güldüm, masadan kalkıp onu buraya sürüklediğim anda aslında onu yakaladığımı fark ettim.

Selene gülümseyerek manuel musluktan su ısıtıcısına su pompaladı. "Ben yaptım. Harikaydı."

"Oh, güzel. Ophelia birkaç gün içinde saray için bazı müziklerimi icra etmemi istedi. Gölgeler alemine daha az ağırbaşlı bir müzik tanıtmamı istedi. Aslında koro şarkılarından daha fazla çeşitlilik olduğunu ama bunu deneyimlemek için sarayın kutsallığından ayrılmanız gerektiğini belirttim."

Çaydanlığı doldururken durakladı. "Lütfen bana kraliçeyle bu şekilde konuşmadığını söyle."

"O zamanlar onu *kraliçe* olarak görmüyordum. Denver'dan sıradan bir kadın işte. Sanırım sözlerime daha fazla dikkat etmeliyim," diye cevap verdim dalgınca.

"Sen pis bir yalancısın, Austin," diye mırıldandı Selene, bana en etkilenmemiş bakışını atarak. "Tuhaf, aşırı hareketli gözbebeklerine kadar liköre batmadığın zamanlarda çok zeki olduğunu ve sözlerinin farkında olduğunu biliyorum."

"Gözbebeklerimi bu işe karıştırma," diye güldüm. "Tamam, belki Kraliçe Ophelia'yı biraz suçlamaya çalışıyordum. Kral ve kraliçenin kraliyet turları falan yapması gerekmiyor mu? Ben her zaman Algernon Sidney'in monarşinin 'insan ahlaksızlığı üzerine kurulduğu' yönündeki görüşünü benimsemişimdir ama bu benim insan merkezli bir bakış açısına sahip olduğum anlamına gelir. Açıkçası, bunun farkındayım

Burada işler farklı yürüyor. Kraliyet çiftinin biraz daha fazlasını *yapabileceğini* düşünmeden edemiyorum, anlıyor musunuz? Mistwood neden krallığın geri kalanı tarafından bu *kadar* terk edilmiş durumda?"

"Boş bir aptal gibi davrandığına inanamıyorum," diye içini çekerek sobayı yaktı. "Daha da kötüsü, başkalarının olduğuna *inanıyorum*."

"Belki de iyi bir oyuncuyumdur."

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence kendinizi ve seçtiğiniz kariyeri nasıl sunduğunuza bakarak sizin hakkınızda kararlarını çoktan vermişler ve daha fazla araştırma zahmetine girmiyorlar. Siz de onları düzeltme zahmetine girmiyorsunuz."

Muhtemelen bunda bir şey vardı. İnsanlar benden bu tür düşünceler istemiyordu. Kolayca sindirilebilir müzikal *içerik* ve güzel, düşünceli, hüznü bir çocuk yüzü istiyorlardı.

Omuz silktim, konuyu değiştirmeye hevesliydim. Selene'in beni yüzeysel bir aptal olarak görmemesi hoşuma gidiyordu ve ona diğer herkesin gördüğünü hatırlatmak istemiyordum. Ama bu biraz da benim hatamdı. Kendimi daha fazla geri çekmeliydim. Kendimi biraz daha açıkça ortaya koymalıyım.

"Mahkemenin önünde gösteri yapmam konusunda ne düşünüyorsun?"

"Bu konuda ne *hissediyorum*?" Selene kafası karışmış bir halde tekrarladı.

"Bunun pek önemi yok." "Benim için önemli olan tek şey senin hislerin."

Doğruldu ve bana uzun uzun baktı. "Bana böyle şeyler söylememelisin."

Tehlike, beynim yardımcı oldu.

"Onları duymaya hazır olmadığın için mi?" Selene'i konfor alanının dışına itmek istemedim. Ama onu biraz dürtmek istedim. Aksi takdirde onun hakkında ciddi değilmişim gibi davranmak onun için çok kolaydı.

"Onları başkası için saklamalısın."

Homurdandım. "Hayır. Sen mutluluğu saraydaki zengin Shades'lerden daha az hak etmiyorsun Selene. Eğer bu yüzden benden uzak duruyorsan, neden geri çekilmemi istiyorsun, o zaman saygıyla reddediyorum ve sen benim için o olduğuna inanana kadar sana kur yapmaya devam edeceğim."

Selene kaçmaya hazır görünüyordu ve göğsümde taşıdığım o güzel umut balonu hızla söndü, ama tamamen değil. Vazgeçmeyecektim ve onun da bunu görmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Astrid'in de belirttiği gibi, gölge âleminin Selene ve bana nasıl tepki vereceğini bilmiyorduk.

Belki de korkusu tamamen haklıydı ve ben bu konuda fazla açık sözlü davranıyordum. Belki de sarayda asla kabul gören bir çift olamayacaktık, her ne kadar burada Cartava'da kimse gözünü kırpmamış olsa da, Mistwood'da da öyle.

Ama Selene saraydaki kariyeri için çok çalışmıştı. Benimle birlikte olmak için bundan vazgeçmesini gerçekçi bir şekilde isteyemezdim.

"Bu olamaz, Austin." Soğukkanlı ve sakin görünmeye çalışıyordu ama sesindeki titreme onu ele veriyordu. "Sana hak ettiğin şeyi veremem. Belki de... belki de artık birlikte olmamalıyız. Bu işleri karıştırıyor. Bu gece mükemmeldi. Belki de burası bırakmak için doğru yerdir. Bu son, harika anıya."

Ah, şimdi anladım. Selene bu geceyi ilk kez mükemmel olarak adlandırdığında, bu sevinçli bir kabulleniş değildi. Boyun eğmiş bir kabullenmeydi. Selene kötü şeyleri hakkı gibi kabul ettiğinin, ama iyi bir şey fikrinden kaçtığıının farkında mıydı acaba?

"Eğer gerçekten istediğin buysa," dedim ona, her kelime kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi, ama eğer bir şeyi seviyorsan, onu özgür bırak.

Değil mi?

Kahretsin, bu şimdiye kadarki en aptalca tavsiye gibi geldi.

"Vermek istediğinden fazlası için sana asla baskı yapmayacağım Selene," diye ekledim. "Eğer bu işin bitmesini istiyorsan, bitecek. Ama ben umudumu kaybetmiyorum."

Selene'in de benim kadar acı çekmiş görünmesi içimi rahatlatmıştı. "Senden istesem bile mi?" diye sordu, neredeyse çaresizce.

Gülümsemem cam kadar kırılğan hissettirdi. "Benden seni yalnız bırakmamı isteyebilirsin, bu tamamen senin hakkın, ama benden umuttan vazgeçmemi isteyemezsin, Selene. O benim ve ondan ayrılmaya niyetim yok."

Sobadaki küçük, titrek alevi söndürürken Selene'nin gölgeleri tedirginlikle dalgalandı. "Seni saraya geri götürmeliyim."

"Eğer bu seni mutlu edecekse, sevgilim- Selene."

Bana öyle olmayacağı çok belliymiş gibi bir bakış attı ama yine de beni sessizce mahkemeye geri gönderdi ve Elverston House'un sınırında bırakıp hayatımdan çıktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Tallulah, birkaç saat sonra beni mutfakta, önümdeki ızgarada yarı yanmış bir çubuk yığınıyla bulunca şaşkınlıkla irkildi. Kazara bir evde yangın çıkarmak bu *kadar* kolayken, kontrollü bir ortamda ısınmak için bilerek ateş yakmak nasıl bu *kadar* zor olabiliyordu? Birisi yalan söylüyordu.

"Öngörülebilir bir gelecek için burada kalacağım, duygusal çöküşümü atlatacağım, ama hangi odaların dolu olduğunu bilmiyordum, bu yüzden siz dönene kadar mutfakta takılabileceğimi düşündüm.

akşam yemeği."

Verity ve Meera, Tallulah'nın arkasındaki kapı aralığında belirdiler, içeri baktılar ve perişan halimi yakından gördüler.

"Sizi biraz yalnız bırakalım," diye mırıldandı Meera, geri çekildi ve bir süre sonra Verity'yi de yanında sürükleyerek geri döndü.

"Dur, ben yapayım," diye teklif etti Tallulah. Yoldan çekildim, o şöminenin etrafında dolanırken ben de bir tabureye oturdum, bir tür büyü yaparak şömineyi kısa sürede yaktım. Kendime acımak gibi olmasın ama hiçbir şeyi doğru yapamıyordum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu sonunda, çaydanlığı doldurup ateşin üzerine asmak için getirdi.

"Selene'e aşık olma fikrini nazikçe ortaya attım. Bunu pek hoş karşılamadı."

"Nazikçe... ne?"

"Hepiniz *herkesin* önünde büyük bir duyuru yaparsam onu korkutabileceğimi söylediniz, ben de bunu göz önünde bulundurdum ve daha yumuşak bir yaklaşım benimsedim, bunu da onun *için* olan ama açık bir şekilde olmayan bir performansla takip etmeyi planladım." Kelimeler şimdi ağzımdan dökülüyordu. Mahremiyet dengesini tutturduğumu düşündüğüm büyük plan, saraydaki tüm tutucu puştlara siktir olup gitmelerini söyleyecek kadar kamusalđı. Belki de güzel çocuk-sığ düşünce-şeridime bağlı kalmalıyđım.

"Mesele şu ki, bunu iyi karşılamayacağını biliyordum," diye devam ettim. "Çünkü Selene'e hayatı boyunca ait olmadığı ya da yeterince iyi olmadığı söylendi ve bu saçmalığı içselleştirmeden önce sadece birçok kez duyabilirsiniz, ama onu, bilirsiniz, bana aşık olmaya ikna edebileceğimi umuyordum. Her neyse, resmi olarak birlikte olmamamıza rağmen benden ayrıldı ve beni buraya bıraktı."

Öne doğru eğildim, dirseğimi dizime dayadım ve çenemi elime dayadım. İyi tarafından bakarsak, Selene hiçbir noktada beni önemsemediğini söylememişti. Bu *diğer* insanların ne düşündüğüyle ilgiliydi. Bu aşılamaz bir engel değildi, değil mi? Hâlâ yapmam gereken bir performans vardı. Bir açıklama yapmak için halka açık bir platform, yine de işleri daha da kötüleştirmemek için çok dikkatli olmalıyđım.

"Evet. Um, evet. Sen iyi misin?" Tallulah söyleyecek bir şey bulmakta biraz bocalayarak sordu.

Ayağımı huzursuzca yere vurarak mırıldandım. "Hayır. Selene şu anda yapayalnız, muhtemelen stres içinde ve bu benim için sorun değil. Ama dikkatli davranmak zorundayım. Bu gerçekten çok önemli bir an Tallulah. Her iki şekilde de olabilir."

"Olabilir mi?" Tallulah bana göz kırptı. "Kulağa çoktan bir yöne gitmiş gibi geliyor."
Henüz değil. Buna inanmayı reddettim.

Ayağa kalktım, parmaklarım gitarımı çalmak için kaşınıyordu. "Nerede kalabilirim? Bitirmem gereken bir şarkı ve kazanmam gereken bir ruh eşim var."

"Sanırım Astrid'in eski odasını alabilirsin, o artık taşındı-" "Mükemmel."

Artık Üzgün Çocuk Dönemi'ne giriyordum ama diğer taraftan bir *sanat* eseri ve sevgilimle çıkacaktım.

Bölüm 23

SELENE

N Bu mutfaktaki hiçbir şey yemeye değmezdi. Kısmen açlıktan kaynaklanan kötü bir ruh haliyle koğuştan hışım la çıktım, üzüntümün nedenini düşünmeme izin vermedim. Düşünmek yardımcı olmadı. Hiçbir şeyi değıştirmed i. Bazı acıların incelenmeden bırakılması daha iyiydi. "Ah, işte buradasın."

Kael'in aniden ortaya çıkışıyla yüzümü buruşturdum. Muhafızların bir üyesi değildi, hatta ailesinde de öyle biri yoktu. Eğitim alanında dolaşması için hiçbir neden yoktu.

"Kael," diye kestirip attım. "Kayıp mı oldun?" "Ne? Hayır. Seni arıyordum." "Teğmen sıfatımla mı?"

Onun saraydaki mevkii ile benimki karşılaştırıldığında sesim uygun olandan daha sertti. Ama kendimi sakinleştirecek gücü kendimde bulamadım.

"Hayır. Çünkü seninle vakit geçirmek istedim." Kendini beğenmiş bir tavırla göğsünü kabarttı ve bu iğrenç tavırlarını daha önce neden hiç fark etmediğimi merak ettim. "Diğer muhafızların artık Avcı erkeğ e baktığını fark ettim. Bu konudaki görevlerinizden kurtulduğ unuzu gördüğ üme sevindim. Muhtemelen artık daha fazla zamanınız var."

"Pek sayılmaz."

Kael bunu umduğum ilgisizlik olarak algılamadı.

"Elbette, Yüzbaşı Soren geçenlerde bana Muhafızlar arasında sana daha fazla sorumluluk vereceğini söylüyordu -biz eski dostuz, biliyorsun. Birlikte büyüdük. Pozisyonunuzdaki başarınızı duyunca çok etkilendim. Bana iki yıl önceki o konuşmayı hatırlattı-"

"Hani bana sarayda benden daha az çocuk sahibi olmak isteyeceğin bir kadın olmadığını söylemiştin?" Açıklığa kavuşturdum.

Bu hatırlatma karşısında en azından biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. "O zamanlar öyleydi. İşler değiştı."

"Ben değişmedim. Soyumun ailene layık olmadığını düşündün. Benim soyum her zaman olduğu gibi aynı." Yanından geçip saraya doğru yürüdüm. Ne yazık ki Kael de peşimden geldi.

"Sözlerimde aceleci davrandım."

"Dürüsttün." İçten içe, Austin'le bu kadar çok vakit geçirmemin Kael'i, çocukların oynamak istemedikleri oyuncakları bir başkası oynayana kadar kıskanmaları gibi kıskandırdığından şüpheleniyordum. Yine de böyle bir düşünceyi dile getirmek küstahça görünüyordu. Kael gibi bir Gölge'de kıskançlık uyandıracak hiçbir *özelliğim yoktu*.

Yine de ilk başta düşündüğümünden çok daha kendini beğenmiş biriydi. Belki de onu başka kimse istememişti ve çaresizlikten varisini taşımamı istemek için geri dönmüştü.

"Konuyu tekrar ele almak istiyorum." Kael bana yetişmek için neredeyse koşuyordu. "İstemem. İzin verirsiniz, yapacak işlerim var."

Kael'in sözümü kesmesi kesinlikle keyfimi yerine getirmedi. Aradan birkaç saat geçmesine rağmen hâlâ tüm bu rezaletten dolayı öfkeliydim. Sanki zalimce reddedilişı onun için uygun olan bir zamanda *tekrar ziyaret* edilebilecek bir şeymiş gibi bana yaklaşma *cüretini* göstermesi.

Hayır, prestijli bir aileden gelmiyordum ama bu *saygıya* layık olmadığım anlamına gelmiyordu. Zamanım hâlâ önemliydi. Duygularım hâlâ önemliydi.

"Muhafızların programlarını kendiniz mi ayarlıyorsunuz?" Carys beni arazide takip ederken havadan sudan konuşmaya çalışarak sordu. Daha önce bir kez gelmiş ve bu rotasyonda işaret edeceği umuduyla birkaç şeyi yanlış ayarlamıştım. Bu onun tek başına görev yapmaya hazır olduğunun iyi bir göstergesi olacaktı.

"Evet." Soren'in ikinci adamı olmak çoğunlukla idari işlerin çoğunu yapmak ve Andrus ile Galen'in bu işleri nasıl daha iyi yapabilecekleri konusundaki şikâyetlerini dinlemek anlamına geliyordu.

"Austin'in gösterisine katılacak mısın?"

Adının öylesine anılmasıyla boğazımda oluşan acı dolu yumru karşısında yutkundum. Umutsuzca düşünmemeye çalıştığım gösteriden bahsedilince de. "Önemli bir kalabalık çekeceği için, evet, her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için orada olacağım."

Ve eski bir erkek avcıya ilk damgasını vurmak ve onu kendilerine mal etmek isteyen saray kadınlarının izdihamını önlemek için. Onlar için sahne aldıktan sonra çekiciliği azalmayacaktı. Müziğini sevmeseler bile Austin o kadar yakışıklı ve karizmatikti ki bu onları muhtemelen etkilemeyecekti.

Onun için bundan nefret ettim.

Austin *görülmek* istiyordu. Yeteneği için ya da soyut bir fikir için değil, *kendisi* için.

"Ve onun arkadaşı olarak da, değil mi? Bence senden gerçekten hoşlanıyor," dedi Carys tereddütle, aramızda her zaman var olan resmi profesyonellik boşluğunu ihlal etmekten açıkça emin değildi. "Buraya geldiği andan beri gözleri sadece seni görüyor."

"Bu sadece beni sinirlendirmeye yönelik bir girişimdi," diye açıkladım, ancak nedenini bilmiyordum çünkü kendimi açıklama alışkanlığım yoktu. "Austin beni onu korumam için kandırdı."

"Ama seninle vakit geçirmek için değilse bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Çünkü zeki ve kendi bildiğini okumayı seviyor," diye homurdandım ama aslında bu yönüne hayrandım. Sadece bu konuda *konuşmaktan* ya da onun hiçbir zaman benim olamayacağını hatırlamaktan hoşlanmıyordum. "Yerleştirdiğim eşyaların hiçbirini fark etmedin."

Carys kekeledi ve onu utandırdığım için kendimi biraz kötü hissettim ama daha büyük sorumluluklara geçmek istiyorsa işin bu sıkıcı kısmını ciddiye alması önemliydi.

"Özür dilerim, Selene. Bana karşı çok sabırlı davrandın, seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Yapmadın," diye cevap verdim otomatik olarak, böyle düşünmesine şaşırmışım. "Sadece henüz solo görevlere geçmeye hazır değilsin. Oraya da geleceksin. Eğer istersen," diye ekledim, çünkü tam olarak emin değildim. Carys, Muhafızların çoğu gibi, aile mirasına konmayacak olan ikinci çocuktü. Bu çok saygın bir kariyerdi ama bir zamanlar benim için olduğu gibi onlar için de bir can simidi değildi.

"İstemiyordum," diye itiraf etti Carys. "Başlangıçta bu sadece ailemin benim için istediği bir şeydi ve o kadar da ilgilenmiyordum. Ama sen bana ilham verdin. Muhafızlara her zaman yedek bir seçenekten ziyade ciddi bir kariyer gibi davrandın ve ben de aynısını nasıl yapabileceğimi düşünmeye başladım."

"Oh. Şey, sevindim." Boğazımı temizledim, kötü ruh halim beceriksizliğe dönüştü.

"Bence buralı olmamanız gerçekten harika," diye devam etti Carys, rahatsızlığını umursamadan. "Yeni fikirler getiriyorsun ve yaptığımız işe yeni bir saygı duyuyorsun. Kaptan Soren seni terfi ettirdiğinde ne yaptığını biliyordu."

"Teşekkür ederim." Konuşmaya devam etseydi panikle işi bırakabilirdim. "Ben şimdi eğitim alanına dönüyorum. Sen de işini bitirmelisin. Git, gösteri için hazırlan."

"Tamam! Orada görüşürüz. Çok heyecanlıyım!" O hayatımda hiç sahip olmadığım bir coşkuyla koşarak uzaklaşırken, ben de Carys'in testi için yanlış ayarladığım her şeyi düzeltmek için rotamı son bir kez daha gözden geçirdim.

Erteliyordum.

Eğitim alanı son birkaç gündür benim için bir sığınak olmuştu ama orada o kadar çok zaman geçiriyordum ki yorum almaya başlamıştım. Yine de barakalar boğucuydu. Yalnız ve sefil, Austin'i hatırlatan şeylerle doluydu. Ve benim dairem...

Dairemi her zaman çok sevmiştim ama satmayı şiddetle düşünüyordum. Ne zaman mutfağa girsem, onunla yaptığım o korkunç son konuşmayı hatırlıyor ve iştahımı kaybediyordum.

Kendime bunun doğru karar, tek karar olduğunu ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, kendimi içinde bulduğum duruma içermekten kendimi alamıyordum.

Kötünün iyisi olsa bile kendimi bu duruma *sokardım*. Austin kendisi için daha iyi birini bulacaktı ve birlikte iyi bir hayatları olacaktı. Benim için sosyal konumunu feda etmek zorunda kalmamalıydı.

En başta ona bulaşmak benim aptalca hatamdı. Daha da kötüsü, ona karşı hisler geliştirmem.

Kışladaki yalnız odamdan ne kadar nefret etsem de, eğitim alanındaki fısıltılarla yüzleşemezdim. Bunun yerine küveti doldurdum ve yemekhaneye gitmeyi daha fazla erteleyemeyene kadar dayanabildiğim en sıcak suda ıslandım.

Austin nasıl hissediyordu? Gergin miydi? Muhtemelen etrafta olabildiğince ukala bir şekilde dolaşıyor, herkese o kaygısız gülümsemesini gösterirken, zeki zihni tüm ayrıntıları, dünyadan uzakta, tam da istediği yerde saklı olan iç işleyişi gözden geçiriyordu.

Ağır bir iç çekişle kurulandım ve silahlarımı yeniden taktım, kışladan çıkmadan önce onları gölgelerimle kapattım. Şans benden yana olmalıydı, çünkü gördüğüm tek muhafızlar Andrus ve Galen iknasından ziyade, en azından bana karşı kararsız olanlardı.

Bugün onlar için sabrım yoktu. Bekle,
kimdi-

"Oriana?" Nefes nefese kaldım, adımlarımın ortasında donup kaldım. Callista köşeyi dönmüş, asi yavrusunun peşinden koşarken telaşlı görünüyordu. "Callista? Burada ne işin var?"

Callista Oriana'yı yakaladı, kızına onaylamayan bir bakış attıktan sonra onu yapraklı bir çalının arkasına çekti ve başını eğerek beni takip etmemi söyledi.

Şaşırmış bir halde, uykusuzluktan hayal görüp görmediğimi merak ederek peşinden gittim.

"Burada ne yapıyorsun?" Etrafına endişeyle bakan kız kardeşime yaklaşıp konuşmaya çalıştım.

"İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ne? Hayır, tabii ki değil." Callista homurdandı. "Gösteri için buradayız tabii ki."

"Gösteri mi?" Ona göz kırptım.

"*Austin'in* gösterisi," dedi Oriana yavaşça, bana kalın kafalıymışım gibi bakarak. "Unuttun mu?"

Unuttuysan çok üzülür."

"Hayır, hayır, hatırladım. Tabii ki hatırladım. Ben sadece... Senin de katılacağını bilmiyordum," diye yarım yamalak bitirdim.

"Austin bizi davet etmek için saraydan bir haberci gönderdi." Callista doğruldu, çok kendini beğenmiş görünüyordu. "Haberci nerede yaşadığımızı bilmiyordu, bu yüzden bizi bulmak için vadideki birkaç evi ziyaret etmek zorunda kaldı. Bizi bu şekilde sorması epey heyecan yarattı."

Callista yıllarca bunun tadını çıkaracaktı.

"O zaman bu gizlilik niye?" Çalıları belli belirsiz işaret ederek sordum. "Sen yıldız oyuncunun davetli misafirisin."

"Evet, ama kimsenin bizi sizinle görmesini istemiyoruz. Austin istediğini yapabilir, her türlü ayaktakımını davet edebilir, o buralı değil. Bizimle konuşurken görülmeniz iyi olmaz."

Oriana bu kasvetli değerlendirme karşısında gözünü bile kırpmadı, bu da göğsümün daha da acımasına neden oldu. Ama bu inançta benden daha katı olan kimse yoktu.

"Hayır, bu doğru değil-"

"Sakın kendini kötü hissetme," dedi Callista sert bir sesle. "Seninle daha fazla gurur duyamazdık Selene, sadece başının belaya girmesini istemiyoruz. Şimdi salona gidiyoruz-Oriana, artık kaçmak yok, ciddiylim. Burada sarayda küçük böcekler gibiyiz, bu saraylı tiplerden birinin altında ezilmeni istemiyorum."

"Size eşlik edeceğim-"

"Hayır, yapmayacaksın, bunu duymayacağım," dedi Callista kararlı bir şekilde, Oriana'yı çoktan çekip götürmüştü. Çalılıkların arasında kaybolmadan önce bir an durakladı ve bana uzun uzun baktı. "O adamın konserini sakın kaçıрма Selene. Aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama sana nasıl baktığını gördüm ve onun hakkında nasıl konuştuğunu duydum. Eğer gitmezsen, ikinizin de kalbini kırarsın."

Bununla birlikte, o gitti ve ben az önce ne olduğunu ve neden bu kadar berbat hissettiğimi merak etmek zorunda kaldım.

Geldiğim yer yüzünden herkesin bana değersizmişim gibi davranması *benim* fikrim değildi. Ben yapmadım

hor görölmek istemedim. Yine de hatalı olduğumu düşünmeden edemiyordum, en azından

Callista ve Oriana endişeliydi.

Onlardan utanmıyordum. Onlarla akraba olmaktan utanmıyordum. Öyle olabileceğimi düşündükleri için biraz utanıyordum.

Ve belki de.

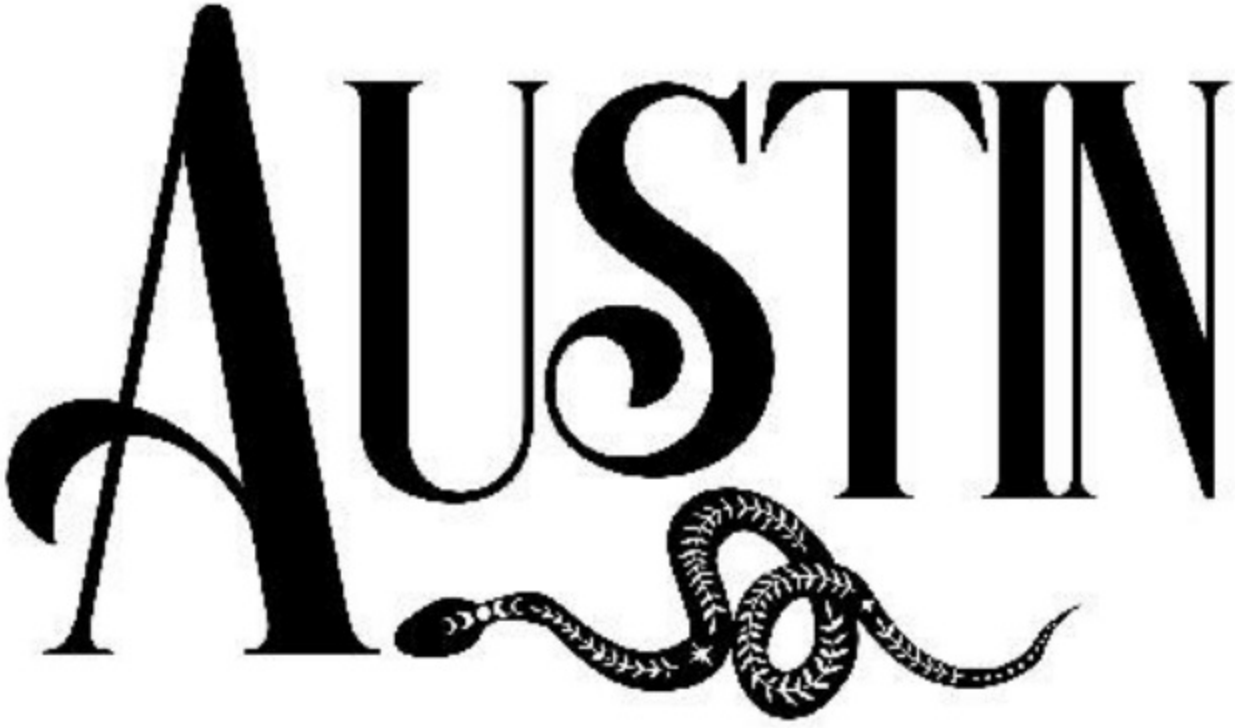
Belki de o olumsuz seslerin beni başıma gelen en iyi şeyden vazgeçirmesine izin verdiğim için biraz utanıyordum. Belki de Austin ve ben bir ilişki sürdürseydik tepkiler çok kötü olurdu. Belki de kovulacaktım. Ama en azından benim onun yerine karar vermem yerine bunu kendisi görebilecek ve bilinçli bir karar verebilecekti. Elimde değildi ama gerçekten denemeden vazgeçmişim gibi hissediyordum, özellikle de o benim için savaşılmaya istekliyken. Artık muhtemelen çok geçti. Kararımı vermiştim ve bunu kabullenmeliydim. Ama başımı dik tutacaktım ve en azından içime akıtılan zehrin bu kadar çok olmasına izin vermeyecektim.

kulaklar yaptığım seçimleri tanımlar.

Günlerdir hissetmediğim kadar sakin ve emin hissederek omuzlarımı dikleştirdim ve yemekhaneye yöneldim. Hayatımda ilk kez, bırakın yedeği, ilk planım bile yoktu ama bu garip bir şekilde iyiydi.

Kendimi destekleyecektim.

Bölüm 24

T Burada ne spot ışığı, ne sunucu, ne de sahne arkası vardı.

Baskı yok mu? Buna tam olarak karar veremedim. Etkilemek için üzerimde büyük bir baskı hissetmiyordum - müziğim burada pek alışıldık değildi ve Cartava'da oldukça iyi gitmiş olsa da, burada en iyi ihtimalle kibar bir şaşkınlık bekliyordum.

Koro müziği değildi.

Baskı tamamen içimden geliyordu. Bu hafta beni çoğu gece ayakta tutan, diğerlerini rahatsız etmemek için olabildiğince sessiz bir şekilde tekerlemeler karalayıp akorlar tıngırdatmamı sağlayan sonsuz stres kaynağından. Elverston House'daki odam bir suç mahalline benziyordu, eğer birisi rehine notlarını biraz fazla karıştırmışsa.

Sakin bir nefes alarak yan kapıdan yemek salonuna çıktım ve gitarımla olabildiğince soğukkanlı bir şekilde merdivenlerden kürsüye doğru yürüdüm. Ön tarafa benim için bir tabure yerleştirilmişti ama sahneleme bu kadardı. Gölgeler hâlâ kendi aralarında sessizce konuşuyor, beni -daha doğrusu gitarımı- ilgiyle izliyorlardı ama kesinlikle herhangi bir tantana yoktu. Yüzler yerine seyircilerden bana bakan bir telefon denizi yoktu. Tüm oda aydınlatılmıştı ve Selene'in kapıdan içeri süzülüp bana bakan lanet olası bir savaşçı tanrıça gibi görüldüğü arka tarafa kadar her yeri görebiliyordum.

Elimde gösteriyi geçirmemi sağlayacak bir içecek de yoktu. Ona ihtiyacım yoktu.

Ön taraftan gelen bir ses dikkatimi dağıttı, Oriana kürsüye en yakın duran saray mensuplarının bacakları arasından sıyrılıp heyecanla bana el sallarken Callista kızına ulaşmak için dirsek atmaya çalışıyordu.

"Gelebilmişsin! Seni görmek çok güzel," dedim Oriana'ya sırtarak. Yalan söylemiyordum ama aynı zamanda etrafta dikilip Oriana ve Callista'ya küçümseyerek bakan tüm yargılayıcı Gölgeler'e de üstü kapalı bir siktir git demek istiyordum. "Annenden kaçman doğru mu bilmiyorum ama-"

"Müziği al!" Callista ona yetişip kızını kendisine doğru çekerken ve telaşlı görünürken Oriana cesaretlendirdi.

Açılış akorlarını tıngırdatarak güldüm. "Yani, büyük bir konuşma yapacaktım ama belki de seyirciye istediğini vermeliyim."

Bu birkaç kahkaha attırdı; en gürültüsü de kocasının kolundan sarkan Ophelia'dan geldi. Bu onun fikriydi, sanırım kötü gideceğinden endişeleniyordu.

Ama değildi, çünkü bu şimdiye kadar yazdığım en iyi şarkıydı.

"Kendimi tanıtmayı kısa ve tatlı tutacağım. Benim adım Austin. İnsanlar âleminde müzisyendim ama artık burada yaşıyorum ve burayı çok seviyorum - beni bu kadar hoş karşıladığınız için teşekkür ederim." Birkaç onay mırıltısı duyuldu çünkü yalakalık gerçekten de evrensel bir dildi. "Her neyse, bu şarkıyı ben yazdım. Adı *Luna* ve hayatımın aşkına adadım - kim olduğunu biliyorsun sevgilim."

Onlar daha fısıldaşmaya başlamadan, açılış akorlarını daha yüksek sesle almaya başladım ve ritmimi buldum.

Tallulah'ya Selene'i zor durumda bırakmayacağımı söylemiştim ve çoğunlukla bunu kastetmiştim ama bundan tamamen kaçınamazdım. Hele ki endişesinin büyük bir kısmı diğer herkesin ne düşündüğünden kaynaklanıyorsa.

Her ne kadar nefret etsem de, onların fikirleri Selene'i etkiliyordu. Ve ona buna gerek olmadığını gösterebileceğimi umuyordum. Onun zihninde yer edinmeyi hak etmediklerini. Ne düşündüklerinin umurumda olmadığından *emindim*.

Ben de tüm kalbimle şarkı söyledim.

Sevgilim ve ayın değışen evreleri hakkında şarkı söyledim ve her birinde nasıl orada olacağımı anlattım. Karanlıkta, aydınlıkta ve aradaki her şeyde sevgilim benimdi ve ben de onun.

Kalabalığın bunu *anlamadığını* biliyordum ama çoğu ben şarkı söylerken benimle birlikte sallanıyordu

-Ön tarafta tam bir dans partisi veren Oriana hariç. Züppeler bile

Başlangıçta onu tiksintiyle izleyen Gölgeleer şimdi sahnelediğı mini gösterinin tadını çıkarıyordu.

Ama dikkatimi çeken o değildi.

Her zaman olduğı gibi, Selene odadayken başka birine odaklanmanın imkânsız olduğunu fark ettim. Odanın geri kalanı gibi beni bir oyuncu olarak izlemiyordu. Beni *tanıyormuş* gibi, benimle *gurur* duyuyormuş gibi izliyordu.

Baş döndürücüydü.

Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

Seni elimde tutmak için ne yapmam gerektiğini söyle. Beni senin yapman için ne yapmam gerektiğini söyle.

Şarkıyı neşeli bir şekilde bitirdim çünkü hayatın sanatı taklit etmesini istedim, tüm Gölgeleer ayaklarını yere vurmaya başladığında taburede oturmayı zar zor başardım. Buna alışmak için birkaç performans gerekebilir.

Ophelia çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı ve ben de gitarımı tabureye yasladım, yemek servisi başlamadan önce benden bir bis istemesi ihtimaline karşı hızla ana kata doğru koştum.

Yapmam gereken çok daha önemli bir şey vardı.

Gölgeleer'in kalabalığını iterek geçtim, iltifatlarına kibarca gülümsedim ama Selene'i aramaya ara vermedim. Nereye gitmişti? *Az önce* burada görmüştüm. Oriana beni önce buldu, ürkmüş bir saray mensubunun bacaklarının arasından sıyrılıp elimi tuttu.

"Çabuk olun! Selene'den bebek yapmaya çalışan bir erkek var!" Neredeyse kendi dilimde boğuluyordum. "Az önce ne dedin sen?" "Hadi, hadi! Ona gitmesini söylemelisin!"

Bu konuda kesinlikle anlaşılabildik. Oriana'nın yolu göstermesine izin verdim ve Selene'i odanın arka tarafında, yanında sinirli görünen Callista'yla, saray çevresinden tanıdığım bir adama ters ters bakarken buldum. Daha önce Selene'le yaptığı tuhaf ve başarısız flört girişiminden.

Kael.

"Austin," dedi Selene rahatlamış bir nefesle. "Özür dilerim, seni sahnede bekliyor olmalıydım-"

Kael, Selene'in dikkatini tekrar çekmeye çalışarak, "Şu anda bir muhafıza ihtiyacı yok," diye kırıptı. Sikerim böyle işi.

"Selene'in beni korumasına değil, bana *takıntılı* olmasına ihtiyacım var. Benim ona takıntılı olduğum gibi. O seviyeye ulaşacağından şüpheliyim ama hep umutluyum. Şarkıyı beğendin mi sevgilim?" Sanki benden ayrılmamış ve bütün hafta benden kaçmamış gibi rahatça ekledim.

"Çok güzeldi," dedi Selene sessizce, gözlerini benden ayırmadan bana bakarak. *Biraz* baktı Dürüst olmak gerekirse, bana takıntılıydı. Daha önce hiç olmadığı kadar.

"Oh, güzel," diye iç geçirdi Callista. "Bu saçmalığa bir son vereceksiniz ve sonunda birbirinize ne hissettiğinizi söyleyeceksiniz. Hadi ama Oriana. Bu bizim için değil. Sonra görüşürüz, ziyarete gel, olur mu?"

"Ne? Ama ben kalmak istiyorum!" Oriana sızlandı.

"Emin misin?" Selene kız kardeşinin peşinden gitmek, söylediklerime cevap vermek ve Kael'le uğraşmak arasında kalmış gibi görünerek sordu. Kızım şimdiden kafasında bir saldırı planı hazırlıyor, önce hangi yangını söndüreceğini düşünüyordu.

"Ah, evet. Burayı gerçekten sevmiyorum, biliyor musun?" Callista gülerek Oriana'nın elini tuttu ve kapıya doğru ilerledi.

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi Kael onaylayarak, onların gidişini izlerken.

"Bu da ne demek şimdi?" Selene sertçe sordu, yanına yaklaşmamı işaret etti ve odaya dikkatle baktı. Görünüşe göre saldırı planı beni her zaman bir kol mesafesinde tutmak ve önce Kael'le ilgilenmekti.

Benim için sorun değildi. Yolumdan ne kadar çabuk çekilirse o kadar iyiydi.

"Nedenini biliyorsun," diye yanıtladı Kael sabırsızca, bakışlarını bana çevirerek. "Burada olması şart mı? Sana karşı sağlıksız bir bağlılık geliştirdiği çok açık."

"Bu çok açık," diye kabul ettim.

"Gitmelisin *dostum*. Selene ve ben konuşuyoruz."

"Austin kalıyor. Seninle konuşacak bir şeyimiz yok." Selene kısa bir süreliğine bocalıyor gibi görünmüştü, muhtemelen genellikle daha çok perde arkasında olduğu ve şu anda çok fazla dikkat çektiği için, ama formuna geri dönmüştü.

"Neyi tartıştığınızı biraz merak *ediyorum*," dedim hafifçe, kafamın içinde tekrar tekrar *bir bebek yapmak dönüp* dururken. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğu kesindi. Oriana sadece yanlış duymuştu.

Selene alay etti. "Kael şimdi benim onun çocuğunu doğurmaya layık olduğuma karar verdi." Hay sikeyim.

"*Şu anda karar vermiş* değilim," diye homurdandı Kael. "Sizi rolünüzde gözlemlemek ve gücünüzün sizi bana sevdirecek kadar övgüye değer olduğunu tespit etmek için yeterli zamanım oldu. Aileni gördükten sonra bile fikrimi değiştirmedim."

"Bu neden fikrini değiştirsin ki?" İçimdeki öfke patlamasını bastırıp en içten meraklı yüz ifademi

takınarak sordum. Kael'in burnunu kırıştırmasından, duygusal tepkimi gizlemekte pek de başarılı olamadığımı anladım.

"Çünkü ben saraya ait olmayan *zayıf* bir aileden geliyorum. Çünkü ben saraya ait değilim ya da en azından son konuştuğumuzda bana böyle söylemişti." Selene'in sözleri düzdü ve hâlâ bu adama aşıkmiş gibi görünmese de kıskançlık yine de dilimi acıyla kapladı. Selene söz konusu olduğunda hiçbir zaman mantıklı olduğumu iddia etmemiştim.

Kael bu konuda tamamen aynı fikirdeymişler gibi, "Güçlü Gölgeler'in köklü bir aile soyundan gelmediğin doğru," diye onayladı. "Ancak saraydaki en güçlü kadınlardan biri olacak kadar yükseldin ve bunu görmezden gelmek aptallık olur-"

"O zaman aptallık ettin," diye belirttim.

"-ve gebe kalmayı denemeye başlamaya hazırım."

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi Selene. Bu beklediğim gibi bir siktir git ve asla geri dönme konuşması değildi ama bu onun tarzı değildi. Selene kıbardı. Olay çıkarmazdı. Ayrıca diğer insanların aptallıklarına da göz yummazdı.

"Düşünüyor olamazsın..." Kael dikkatini ona vermeden önce bir an için bana bakıp durdu. "*O mu?* Onu almana izin vereceklerini düşünüyor olamazsın. O bu diyardaki ilk erkek Avcı. Daha prestijli bir soydan gelen biri tarafından işaretlenecektir. Bunu biliyorsun Selene."

"Her şeyden önce," diye başladım. "Kral ve kraliçe *burada rahat olmanızı istiyoruz*, kimse bana bir şey yaptıramaz." Neredeydiler ki? Sadece birkaç adım ötedeydiler. "İkincisi, ben üzerinde tartışılacak bir çiğneme oyuncağı değilim. Selene benim seçimim, eğer beni kabul ederse."

Çevremizdeki herkes sustu ve sessizlik tüm odaya yayıldı, arkadaki Gölgeler neler olup bittiğini görebilmek için boyunlarını büküler.

Büyük An'ın tam olarak böyle olacağını düşünmemiştim. Ben onu özel bir büyük itiraf için saklarken, şarkının ithafla birlikte herkesin konuşmasını sağlayacak kadar açık olmasını planlamıştım. Ama bu da iyiydi. Selene buradaydı -ki bu kesinlikle en önemli kısımdı- ve ben de kalabalık önünde harikaydım.

"Sana umudumu koruyacağımı söylemiştim," diye hatırlattım ona, çekici Austin Gülümsemesiyle uğraşmak yerine ona gerçek bir gülümseme verdim. "Ve öyleyim. Muhtemelen şarkıdan da anladığın gibi. Ama metaforlar çok inceyse, kafamda seninle ilgili on beş tane daha var."

Selene üzerimize doğru gelen kalabalığa baktı, ama gölgeleri onun etrafında hareketsiz ve sabitti. En azından gergin değildi. Ve ben de kesinlikle değildim. Bu *Selene*'di. Beni kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyordu. Beni hiç kimsenin göremediği kadar net görüyordu.

"Çok emin ol, Austin," diye mırıldandı, bakışları bana yerleşmeden önce kalabalığı bir kez daha gözden geçirdi. Mesaj açıktı. *Beni dinliyorlar. Pişman olacağın bir şey söyleme.*

"Sana aşık olduğumdan çok eminim, sevgilim. Keskin dişli olan ben olsaydım, şimdiye kadar seni çoktan sahiplenmiş olurum çünkü kendimi durduramazdım."

Bu çok mu fazlaydı? Tallulah kalabalığın etrafından dolanmıştı ve göz ucuyla onun dehşete düşmüş bir şekilde etkilendiğini görebiliyordum. Düşündüğümde, şarkı formunda çok daha karizmatiktim.

Herkesin önünde bu kadar savunmasız hissetmekten nefret edeceğini bildiğim için ona, "Karşılık vermek zorunda değilsin," diye güvence verdim. "Belki de sen aynı şekilde hissetmiyorsundur. Yine de bana karşı *bir şeyler hissettiğini* düşünüyorum-"

"İstiyorum," diye araya girdi Selene, bana bir adım daha yaklaşarak. "Elbette istiyorum, biliyorsun." Açıkça görülüyordu ki hala bir parçası diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu ama aynı zamanda gerçekten cesur davranıyordu. Selene, benim için yeterince iyi olmadığını iddia eden tüm bu insanların önünde kendini bana açıyordu ve bu hayatımda sahip olduğumdan daha fazla cesaret gerektiriyordu.

"Bana bir şans verecek misin, sevgilim?" Elimi ona doğru uzatarak sordum.

"Sana *karşı bir şansım* olduğundan emin değilim," dedi alaycı bir gülümsemeye, avucunu dikkatlice benimkinin içine kaydırды, pençeleri elimin arkasındaki damarlara bastırды. "İstedığın zaman çok çekici oluyorsun."

"Yine de benden hoşlanmanın nedeni bu değil." "Hayır," diye kabul etti.
"Değil."

Doğrulurken eli benim elimde *hafifçe* titredi, odayı buyurgan bir şekilde inceledi, herhangi birinin ona meydan okumasına cesaret etti.

Çok cesurca. Şarkı yazarlığımın buna ilham verecek kadar destansı olduğunu düşünmeyi ne kadar istesem de, buna imkân yoktu. Tahminimce Selene de ayrı geçirdiğimiz haftadan pek hoşlanmamıştı. Belli oluyor.

Biz ruh eşiydik.

Parmaklarını nazıkçe sıktım, ona hissettiğim tüm hayranlıkla baktım -kibirli bir maskeye gerek yoktu. Beni şu anda gören herkes Selene'in benim için o olduğunu bilirdi ve görmelerini istediğim şey de tam olarak buydu.

"Avcı adam," dedi Kael, önemli bir hava ve bir tekne dolusu kibirle öne çıkarak. "Bu hareket

tarzını benimsemeden önce, sana tavsiyem ne yapacağını dikkatlice düşünmendir.

ve Selene'i nelerden mahrum bırakacağını. Sarayda bir dairem var, ailemin mülkünün varisiyim-"

"Ve sen de onu geri çevirdin," diye belirttim başımı alaycı bir hayal kırıklığıyla sallayarak. "Ne aptalım."

"*Tedbirli* davranıyordum," diye tısladı, muhtemelen kalabalığın gülüşmelerinden rahatsız olmuştu. "Eğer sefil günlerinin geri kalanını onun Mistwood'daki aile *kulübesinde* geçirmek istemiyorsan sen de öyle yapmalısın."

"Ne göt herif, cidden bu adamdan hoşlanıyor muydun?" Selene'e inanamayarak sordum. "Eğer tipin *buysa*, tipin olmadığımı söylediğin için şimdi inanılmaz derecede minnettarım."

Dirseğiyle beni şefkatle dürttü. "Tipim hakkında yanılmışım."

"Pardon, Mistwood mu dediniz?" diye başka bir ses yükseldi. "Mistwood'dan mısınız?"

Bölüm 25

SELENE

M Etrafımızda, az önce konuşan kişi de dahil olmak üzere, görüşlerini belirtmek için can atan çok sayıda Gölge olduğu gerçeği rahatlamamı ve sevincimi azalttı. Austin'i dairemizin sığınağına geri götürüp kendime ait olduğunu iddia etmekten başka bir şey yapamazdım.

Çünkü Austin benimdi ve gitmesine asla izin vermeyecektim.

Buna ihtiyacım vardı, gerçi Austin bunu benden önce fark etmişti. Bana her zaman tepeden bakanların şahit olduğu, herkesin önünde söylenen sözlerin kesinliğine ihtiyacım vardı. Austin'in bana karşı olan hislerinde samimi olduğunu görmelerine ihtiyacım vardı. Gerçek ve utanmaz.

"Evet, Mistwood'luyum," diye mırıldandım, konuşan erkeğe dönüp bakmadan. Geçmişte bu kadarını itiraf etmekte bile zorlanırdım ama bu sefer kelimeleri söylemekte zorlanmadım. İşimden sorumlu olan tek kişi kaptandı ve nereden geldiğimi biliyordu ve yine de beni terfi ettirmişti.

Bu kadar çok kişinin fikirlerine, onlara verdiğim kadar ağırlık vermeme gerek yoktu.

"Kaç yaşındasın?"

Bu soru hem Austin'i hem de beni irkiltti ve dönüp konuşmacıya bakmamızı sağladı. *Arius*. Biliyordum.

Seyahatlerinden anlattığı hikâyeler yüzünden onu *çok seviyorlardı* ama sarayda vakit geçirmiyordu.

Belirgin şekilli boynuzları vardı. Her iki taraftan keskin bir şekilde dışarı doğru kıvrılmadan önce neredeyse ortada buluşan boynuzlar. Bu şekli daha önce sadece aynada görmüştüm.

Austin yanıma doğru kaydı, hâlâ elimi sıkıca tutuyordu. Birden dedikodu yapan saraylılar sustu, herkes merakla beni izlemeye başladı.

Bunu seyirci olmadan da seve seve yapabilirdim.

"Yirmi dokuz yaşıdayım," diye cevap verdim, sesimin soğukkanlılığından dolayı içimden kendime övgüler yağıdırıyordum.

Arius tamamen hareketsiz kalmıştı, üzerindeki gölgeler bile bir buz tabakası gibi donmuş gibiydi. Muhafızlara ilk katıldığımdan ve kendimi savunabildiğimi fark ettiğimden beri yaşamadığım türden tedirgin, huzursuz bir korku hissettim.

Korkunç bir an için, dikkat etmediğimi düşündüklerinde arkamdan ebeveynleri hakkında fısıldanan küçük bir çocuk gibi hissettim. O günlerde, yetim olduğum için duyduğum kızgınlık ve ailemin bir gün sihirli bir şekilde benim için geri döneceğine dair nafîle bir umudun karışımıyla doluydum. Gelip beni uyum sağlayamadığım bir hayattan kurtaracak varlıklı, sevgi dolu bir babanın çocukça hayalleri. Ya da *aslında* ölmemiş ama bir sebepten dolayı benden uzak tutulan bir annenin daha hastalıklı hayalleri. Yeterince güçlü olursam, ev işlerimi yeterince hızlı yaparsam ya da derslerime daha fazla çalışırsam, onun dönüşüne layık olduğumu kanıtlayacağıma inanırdım.

O rüyaları özlemedim.

Austin'in küt parmak uçları kolumun üzerinde geziniyor, varlığıyla beni topraklıyordu. Gölgelerim etrafımda huzursuzca kıpırdanıyordu ve onun nazik dokunuşu bana onları geri çekmek için ihtiyacım olan sükûnet hissini verdi.

"Ben buradayım," diye beni rahatlattı, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. Kelimeleri bulmakta zorlanarak bir kez başımı salladım.

"Arius," dedi Kral Allerick, kalabalık onun geçmesine izin vermek için kolayca ayrıldı. Elbette, kraliyet çifti de buradaydı ve Austin ile benim aramdaki o ana tanıklık ediyorlardı. Bu itirazları olmadığı anlamına mı geliyordu? "Teğmenimize söyleyecek bir şeyiniz mi vardı?"

Kral soruyu sanki cevabı zaten biliyormuş gibi sordu ve kalabalık arasında bazı sivri fısıltılar ve boynuzlarımıza yönelik çok da gizli olmayan bazı hareketler oldu.

"Alura. Bu annenin adı. Öyle değil mi?" Arius kendini küçültmeye çalışarak hafifçe öne doğru eğildi, yüz ifadesi temkinliydi.

"Evet." Bunu yüksek sesle duyunca göğsümdeki eski keder yarası alevlendi ve Callista'nın çoktan gitmiş olmasına sevindim. Ya gözyaşlarına boğulacak ya da ona saldıracaktı. Eğer ikincisi olsaydı

onu durduracak gücü kendimde bulabilir miydim emin değilim.

"Sen... Bu... Şey, sen benim çocuğum gibi görünüyorsun. Yaşına, geldiğin yere ve yeteneklerine bakarak öyle olduğunu tahmin ediyorum. Alura ve ben... Ve nesiller boyunca benim gibi bir Gölge Mistwood'dan geçmedi. Bir de boynuzların var..." diye devam etti, belki de herkesin her kelimeye kilitlendiğini fark etmişti.

Yıllar boyunca birçok kez babamla tanışmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Hayalimde hiç bu kadar garip olmamıştı. Hayal ettiğim gibi atılgan, cesur bir kahraman değildi, bu kesindi. Yine de bunu isteyeceğimi sanmıyorum, şimdi değil. Bir kahramana ihtiyacım yoktu. Kendimi kurtarmıştım.

Kral Allerick, "Şuna bakın," diyerek beni bir yanıt formüle etmekten kurtardı. "Kael, artık bu ikisinin nerede yaşayacağı konusunda endişelenmene gerek kalmadığı için ne kadar şanslısın. Arius'un seyahatlerinin ardından başka sürpriz çocuklar ortaya çıkmadığı sürece, Sanlow'daki aile koltuğunun varisi Selene gibi görünüyor."

Gözlerimi kırptım, Austin'in o anda daha sert eğilmesine sevindim, kolu benimkine sıkıca bastırılmıştı, sıcak, sağlam ve güvenilir hissediyordum.

Salon fısıldaşmalarla, kralın bildirisinin analiziyle ve bunun benim hakkımdaki düşünceleri için ne anlama geldiğiyle doldu. Divanın önümde seçeneklerini tarttığını, soyumdan dolayı bana bir nebze olsun saygı gösterip göstermeyeceklerine karar verdiklerini görebiliyordum ve bu kavram bile midemi bulandırıyordu.

Austin'le yüzleşmek için döndüm ve benim hakkımdaki fikrinin değişip değişmediğini anlamaya çalıştım. İfadeleri bir Gölge'ninkinden daha incelikli olsa da ve ben her zaman ince ayrıntıları okuyamasam da, bana farklı baktığını *düşünmüyordum*.

"Sanlow önemli bir mülk," dedim ona sessizce. "Geniş arazileri var ve eski bir ev. Eski ve saygın bir aile."

"Tamam." Bu kelimeyi hafif ve kolaymış gibi söyledi. Sanki akşam yemeği için bir restoran öneriyormuşum ve onun da gerçek bir tercihi yokmuş gibi.

Dışarıdan belli etmesem de hafifçe panikliyordum. "İstediğimin bu olduğunu sanıyordum ama istemiyorum. Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Bir saray mensubu olmak istemiyorum."

Austin'in dudakları seğirdi. "Sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum."

"Ama bu, Kael'in sana layık olmadığım yönündeki iddialarının bir sorun teşkil etmeyeceği anlamına gelir."

Austin'in gözleri kızgınlıkla parladı. "Bu zaten sorun değil. Kael bir aptal, Selene. Bunu aklından çıkar ve ne istediğini düşün."

Saraydaki büyük ailelerden birine mensup olsaydım hayatım daha kolay olurdu diye düşündüğüm zamanlar oldu mu? Kesinlikle.

Ama Callista ve Oriana bu dünyada asla hoş karşılanmazdı. Ve ben de olmayacaktım, gerçekten. Daha önce bana tepeden bakanlar yine tepeden bakmaya devam edeceklerdi. Sadece bunu yemek masasının karşısından yapmak zorunda kalacaklardı.

Etrafımızdaki sesler giderek yükseliyordu, ancak ne söylediklerini dinlemek umurumda değildi.

"Sana daha iyi bir hayat verir," diye fısıldadım, bu fırsatı onun elinden alma fikrinden nefret ediyordum.

Austin bana sırtıttı ve o çok sevdiğim gülümsemesini sergiledi. "Selene, buraya geldiğimden beri senin şu anki hayatına nasıl girebileceğimi bulmaya çalışıyorum. Bir kalen ve süslü bir unvanın olması ya da zamanımızı kışla ve Cartava arasında bölüşmemiz umurumda değil. Ben seni seviyorum. Sadece seni istiyorum."

"Ben de sadece seni istiyorum," diye fısıldadım, sözlerine düzgün bir şekilde karşılık vermek istiyordum ama etrafta onları duyabilecek çok fazla kişi olmasından nefret ediyordum. Austin'e karşı savunmasız olabilirdim ama başka hiç kimseye karşı olamazdım. Bu yönümü sadece o anlayabilirdi.

Arius yaklaşıyordu, kendini görüş alanımda tutmaya dikkat ediyordu, yani en azından iyi savunma içgüdüleri vardı. Hakkında bildiklerime göre Arius, diyarı gezen ve bulgularını başka bir zengin Gölge tarafından kitleler için yayınlanan mektuplara kaydeden alim bir tipti.

Her yönden benim tam zıttımdı.

Austin görüş alanımı takip ederek bana rahatlatıcı bir gülümseme gönderdi ve elimi kaldırarak parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmiyorum, Selene. Neye karar verirsen ver."

Başımı salladım, Arius temkinli bir şekilde yaklaşırken gölgelerim etrafımda huzursuzca yer değiştiriyordu.

"Merhaba." Yaklaşırken Arius'un gölgeleri etrafında uçuşuyor, gergin enerjisini yansıtıyordu. Aramızda boynuzlar dışında benzerlikler aradım ama baktıkça daha fazla farklılık buldum. Kıpır kıpırdı ve kendini olduğundan daha küçük ve daha az güçlü göstermek için öne doğru eğilmişti - hayatımda hiç takınmadığım bir duruş. Benim gözlerim yeşildi, tıpkı anneminki, Callista'nın ve Oriana'nın gibi. Orada saraydan çok daha sık rastlanan bir Mistwood rengiydi. Arius'unkiler Prens Damen'inkiler gibi mordu, muhtemelen ortak bir atadan geliyordu çünkü saraydaki tüm aileler akrabaydı.

Sanırım artık ben de buna

dahildim. "Merhaba."

Arius ağırlığını değiştirdi, seğirip kıpırdanırken pençeleri birbirine vuruyordu. "Çok güzelsin.

Tıpkı annen gibi."

"Teşekkürler. Beni doğururken ölmüş."

Arius şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkararak geri çekildi. "Hiçbir fikrim yoktu. Onun hamile olduğunu bile bilmiyordum. Şans her zaman çok düşüktür... Benim başka çocuğum yok. Ya da olduğunu sanmıyorum. Biri benim çocuğumu taşıyorsa yazar diye düşündüm. Onu suçladığımdan değil tabii ki..."

"Yapamazdı." Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim. "Biraz okuyabilirdi ama mektup yazamazdı."

Callista'nın söylediğine göre, büyükannemiz eğitime pek önem vermiyormuş - annem Callista'yla birlikte bunu düzeltmeye çalışmış, Callista da benimle birlikte bunu teşvik etmişti.

Kendime rağmen, acımın daha az keskin, daha az yakıcı bir şeye dönüştüğünü hissettim.

Belki de annem yaşasaydı bana Arius'tan bahsederdi ve ben de onun izini kendim sürerdim. Ya da belki de bana söylemezdi ve o zaman en azından öfkemi yöneltebileceğim biri olurdu, ama olmadı. Annem ölmüştü ve Arius benim için bir yabancıydı ama ailemle hiç olmadığım kadar barışık hissediyordum.

Callista büyük kişisel fedakârlıklarla bana kendi çocuğuymuşum gibi bakmıştı. Beni kendi kızını sever gibi sevdi. Ebeveynim olsun ya da olmasın, tüm hayatım boyunca bana böylesine koşulsuz sevgi ve destek veren biri tarafından yetiştirildiğim için *şanslıydım*.

"Unvanını istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum." Bu sözleri yüksek sesle söyleyince göğsümdeki gerginlik azaldı.

"Evet, kendi başınıza çok başarılı olduğunuzu görebiliyorum. Elbette çok etkileyici. Muhafız Teğmeni. Benim çocuğum." Arius endişeyle güldü. "Babam seni çok beğenirdi. Senin de anlayabileceğin gibi, ben hiçbir zaman iyi bir savaşçı olamadım."

Bunu söyleyebilirim.

Arius özür dileyerek, "Saray -kralın kendisi- seni varisim olarak tanıdığına göre, Sanlow'un mirası yine de sana kalabilir," dedi ve kambur duruşuna geri döndü. "Başka çocuk doğurmak gibi bir niyetim yok, öldüğümde mirasın kuzenime kalacağını düşünmüştüm hep. Sanlow sizin olduğunda dilediğinizi yapın, orada hiç fazla zaman geçirmedim. Görülecek o kadar çok yer var ki, tek bir yerde kalmak utanç verici görünüyor."

Bu konuda muhtemelen bazı ortak noktalar bulabiliriz. Dairemi seviyordum, ancak *özellikle sevdiğim* şeylerden biri az bakım gerektirmesi ve istediğim gibi girip çıkabilmemdi.

"Belki de, eğer buna açıksanız, birbirimizi tanımak için biraz zaman harcayabiliriz?" Arius sordu.

"Elbette ben de eşinizle tanışmak isterim."

Austin'in kokusu hafifçe tatlandı, belki de gururla, ancak etiket tam olarak doğru değildi. En azından henüz değil.

Yalnız kaldığımızda, öyle olacaktı.

"Kulağa... hoş geliyor," diye cevap verdim tereddütle. "Sarayda olmadığımız zamanlarda Cartava'da yaşıyoruz.

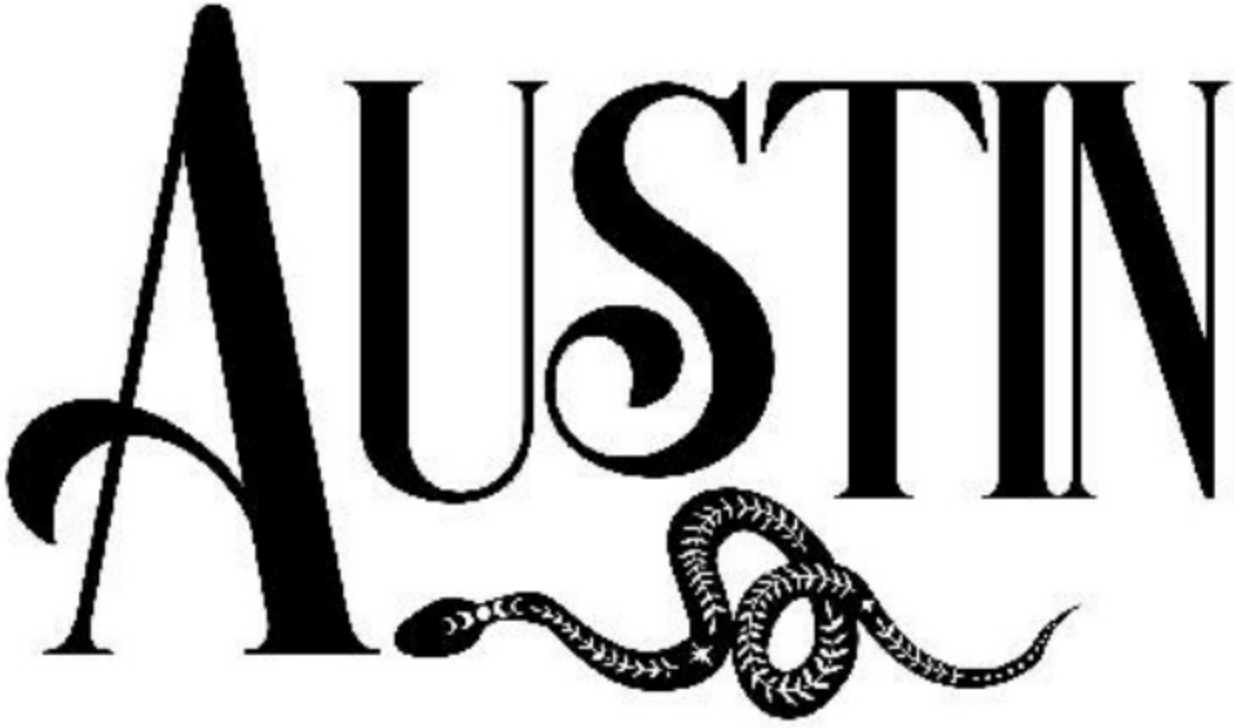
Belki bizimle orada buluşabilirsin, saraydaki tüm izleyicilerden uzakta."

"Cartava mı? Cartava'ya bayılırım." Arius'un sesi heyecanlıydı ve ortak bir baba-kız ilgisine rastladığımızı düşünmekte haklıydım. Cartava, meraklı bir kaşifin dişlerini geçirebileceği pek çok entrika sunuyordu. "Tüm diyarda en sevdiğim yerlerden biri, ben-"

Ancak konuşmasını tamamlayamadan, Yüzbaşı Soren'in bağırışı onun sözünü kesti ve salonu tek bir cümleyle susturdu.

"Avcılar az önce geçitten geldiler!"

Bölüm 26

Objektif bir düzeyde, Avcıların buraya gelmesinin ciddiye almam gereken ciddi bir şey olduğunu anlıyordum ama şu anda ciddi şeyler için fazla ukalaydım.

Selene'in büyük duygu gösterilerinden rahatsız olup beni tüm salonun önünde sevdiğini söylemesi muhtemelen iyi bir şeydi. Çekilmez olurdum.

Tüm saray Avcılar'a aval aval bakmak için sarayın merdivenlerine doğru ilerlerken, her yanımdan Gölge muhafızları tarafından itilip kakılarak salondan çıktım. Kaptan Soren'in burada olduklarını duyururken amaçladığının bu olduğundan tam olarak emin değildim ama görünüşe göre herkes meraklı hissediyordu ve kendi bölgelerindeyken hiç de tehdit altında değillerdi.

"Burada olman akıllıca mı?" Astrid beni bahçeye ve geçide inen merdivenlerin başında durdurarak sordu. "Senin için burada olduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyor," diye cevap verdi Selene, aptalı oynamama izin vermeden dosdoğru önüne bakarak.

"Eğer benim için buradalarsa, onlara defolup gitmelerini söyleyecek kişinin ben olmam mantıklı. Bunun *Savaş Sanatı*'nda yer aldığına eminim."

"Lütfen bir saniyeliğine ciddi olur ve güvenliğinizi düşünür müsünüz?" Astrid kızgın bir şekilde cevap verdi.

Homurdandım. "Kız arkadaşım tam bir baş belasıdır, bana bir şey olmaz."

Astrid *neredeyse* gülümsüyordu. *Neredeyse*. "Bu yeterince doğru. Yine de seni beladan uzak tutmaya çalışmasını kıskanmıyorum. Tasmalı olmalısın."

"Sevgilim, sen de ister miydin?"

Selene sabırsızca ofladı, ama tüm bu kızgınlığının altında biraz eğlendiğini de söyleyebilirdim. "Önümüzdeki beş dakika boyunca uslu dur *lütfen*. Uslu dur, onları kızdıracak hiçbir şey söyleme, ben de sonra seni bunun için iyice ödüllendireyim."

"Ne kadar iyice?"

"*İyice*."

Bununla çalışabilirim. Tasma fikrine geri dönebiliriz.

Selene ve ben kalabalığın önünde durduk, Astrid ise Kaptan Soren'in yanına, geçide ve orada duran üç Avcıya daha yakın bir yere yerleşti.

Bunu ciddiye almak zordu çünkü saraydan çıkan Gölgeler'in havası, doğası gereği sınırdan bir bacchanalian'dı. Bu diyarda, Gölgeler'in Avcılardan korkacak hiçbir şeyi yoktu ve bu gerçekten de belli oluyordu. Eğer bu züppeler halk şarkılarından herhangi birini bilselerdi, şu anda kendimize bir parti veriyor olurduk.

Yine de Hunter tarafında farklı bir hava vardı. Bradley'i büyükbabamın tatil partilerinden hayal meyal tanıyordum ve Konsey'de olduğunu biliyordum, diğer ikisinin de emin olamasam da konsey üyesi olduğunu tahmin ediyordum. Sırtları geçide dönük bir şekilde ayakta duruyorlardı ve *çok* rahatsız görünüyorlardı.

"Kötü kokuyorlar mı?" Selene'e sordum.

Kadın homurdandı. "Bunu söylemek için çok uzaktalar ama öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Ne istiyorsunuz?" Kral Allerick, Avcılar ile kral arasında durmak için elinden geleni yapan Soren'in yanından usulca geçerek konuştu.

Bradley ellerini havaya kaldırarak aceleyle, "Buraya dövmüşmeye gelmedik," dedi. Bu çok aptalcaydı. Ortaya çıkan Avcılar garip bir el sembolü ile barış için geldiklerini ilan etmekten bir adım uzaktaydı. Bu utanç vericiydi. Onlar adına utanmışım.

Astrid neredeyse hoş bir tavırla, "Eğer öyle yapsaydın kışına tekme yerdin," diye cevap verdi.

Bradley inatla, "Buraya savaşmaya gelmedik," diye tekrarlardı, bakışlarının ortasında kendini tuttu ve Astrid'den başka tarafa baktı. Soren sinirlendi, gölgeleri uğursuzca yer değiştirdi. "Biz sadece Austin'i istiyoruz."

"Ünlü olmak *çok* zor," dedim Selene'e ciddi bir şekilde, dikkatlerini çekmek için sesimi yükselterek. "Herkes benden bir parça istiyor."

"Uslu dur," diye hatırlattı Selene, duruşu tamamen rahatlamıştı.

"Doğru, doğru." Dikkatimi Avcılara çevirdim. "Gereksiz bir yolculuğa sebep olduğum için üzgünüm ama burada, gölge diyarında gerçekten mutluyum. Artık evinize dönebilirsiniz. Şeytani ininize dönüp çöküşümüzü planlamaya ya da her ne yapıyorsanız ona devam edebilirsiniz."

"Onları kışkırtmamaya ne oldu?" Selene kızgınlıkla sordu. "Bunu asla kabul etmediğimden oldukça eminim."

"Büyükbabandan bir mesajımız var, Austin."

"Bu kesinlikle beni geri dönmeye ikna etmeyecek."

Bradley beni görmezden geldi. "İsteyebileceğin her şeyin sana verildiğini söylüyor. Başka hiçbir Avcı'nın olmadığı şekilde isteklerin yerine getirilmiş. Geri dönüp ortadan kayboluşuyla ilgili söylentilere son vermenin en azından yapabileceğin şey olduğunu söylüyor."

"Onları dinleme, Austin! Eğer geri dönersen seni öldürürler!"

Tallulah'ın sesini kalabalığın arkasından tanıdım ama onu fark ettiğimde tanımadığım bir Gölge tarafından gelin gibi içeri taşınıyordu. Gerçi bu konuda üzgün görünmüyordu, belki de balodaki gizemli Gölge'ydí?

"Yapmayacaktım!" O sarayın içinde kaybolmadan önce geri seslendim.

"Emin misin?" Cosima beni şaşırtarak sordu. Anlaşılan bunca zamandır arkamda duruyordu. "Öldürülmeni falan istemiyorum ama burada kalmak istediğinden emin misin? Bu diyarda yaşamayı seçen tek insan sen olabilirsin. Her şeyden vazgeçiyorsun."

"Vazgeçtiğimden çok daha fazlasını kazanıyorum," diye cevap verdim kolayca, elimi Selene'nin avucunda gezdirerek. "Sadece varlığından emin olmadığım türden bir aşk değil, bir *hayat*. Bir topluluk. İnsanlar âleminde hiç sahip olmadığım bir tatmin duygusu."

Kendi kafamda bile üzücü olduğu için söylemedim ama bu şekilde devam etseydim muhtemelen kırklı yaşlarımda karaciğer yetmezliğine doğru hızla ilerliyor olacaktım. Buraya geldiğimde sadece Selene'e aşık olmamıştım. *Kendime* yeniden aşık olmuştum. Zihnim ve bedenim için minnettarlık duymanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Bu şeylerle ilgilenmek istemenin.

Selene hafifçe nefes verdi. Belki de beni ısırduğında daha az endişelenecekti? Çiftleşme işareti bir sigorta poliçesi gibi miydi?

"Onlara gitmelerini söyle," diye emretti Selene, otoriter sesi vücudumdaki tüm kanı sikime gönderiyordu. "Senin için planlarım var ve hepsi de dairemizin mahremiyetini gerektiriyor."

Sadece Bradley'nin yüzündeki ekşi ifade beni kalabalığın önünde tam anlamıyla ereksiyon olmaktan alıkoydu. Daha çok bir yarı.

Bradley'e "Söylentilerle gayet iyi ilgilenebilirim," dedim. "Seninle birlikte insanlar âlemine dönmeme gerek yok. Büyükbabam isteklerimin başka hiçbir Avcı'nınki gibi yerine getirilmediği konusunda haklı ama bu bana karşı bir darbe değil. Bu *hepinize* ve bulduğunuz bu saçma sisteme karşı bir darbe. Eğer bu küçük grubun son sığınmacılar olacağını düşünüyorsanız, hayal görüyorsunuz demektir. Her neyse, sabun tahtamdan ineceğim, açıkçası yapacak çok daha iyi işlerim var."

Bradley tartışmaya hazır görünüyordu ama Astrid sağlam elindeki hançeri bir psikopat gibi çevirirken Soren tehditkâr bir adımla öne çıktı. Dedikleri gibi, her kap için bir kapak. Bu ikisi birbirleri için mükemmeldi.

"Asla geri dönemeyeceksin," diye uyardı Bradley, portala doğru geri adım atmaya başlamıştı bile. "İnsanlık âlemi söz konusu olduğunda, Austin Thibaut trajik bir istatistik olacak. Gitmeden önce bu hikâyeyi kendin kurguladın."

Ben cevap veremeden o ve meslektaşları portalın içinde kayboldular. Onun görüşünü çürütebileceğimden değil, gerçekten değil. Ama öyle bir niyetim de yoktu.

Gizemli bir ölüm mü? Hayranlarıma gönderdiğim şifreli mesajdan sonra mı? Avcılar bize verdikleri hediyenin farkında değillerdi.

"Hayal kırıklığına uğradım," diye iç geçirdi Astrid, gözümün önünde döndürdüğü bıçağı bir şekilde ortadan kaldırıp bize doğru yürüdü. "Amerikan hukuk sistemiyle uğraşmadan bir konsey üyesini bıçaklamak için tek fırsatım ve onlar barışçıl olmaya karar verdiler. Ne düşünüyorsun? Garip bir şekilde neşeli görünüyorsun."

"Öyle," diye onayladı Selene, genellikle toplum içinde durmasına izin verdiğiinden çok daha yakın durarak. Bir kedi gibi tüylerimi diken diken etmek istedim. "Senin yaramaz tarzınla."

"Beni yaraladın. Gerçekten çok yaramazım. Diğer insanlar beni sürekli yaramaz durumlara sokuyor."

"Ne planlıyorsun?" Selene bastırdı.

"*Gerçekten bir şey yok.* Yani bir şey olabilir. Bu bir fikir. Sanırım bu sırrı saklamaya ne kadar sadık olduğumuza bağlı."

"Sır mı? Gölgeler'in sırrı gibi mi? Ve gölge âleminin?" Astrid gözlerini kıstı. "Bir podcast falan mı başlatmayı planlıyorsun? Onlara anlatsak bile insanlar bize inanmaz."

"*Onlara* inanmazdım," diye düzelttim. "Avcılar. Konsey. Kendini işine adanmış bir internet hafiyesinin, ölmüş olması gereken birinden stratejik olarak yerleştirilmiş ekmek kırıntılarını takip ettiğini hayal edebiliyor musunuz?"

Avcılar Konseyi'ne geri dönen adam mı? Hayalet canavarları avlamak için karanlıkta gizlice dolaşan bir tür komplo teorisyenleri tarikatı olduğunu düşünecekler. Memler kendi kendilerini yaratırlar."

"Meme nedir?" Selene sordu.

"Bunu uydurmuşum gibi görünmeden açıklayabileceğimi sanmıyorum," diye cevap verdim bir süre sonra. Bilgece başını salladı. "Dans eden köpekler gibi."

Astrid düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Bu fikrin doğru bir yanı olabilir ama bunu iyice düşünmemiz gerek. Eğer Konsey'i dağılmaya zorlarsa, sonumuz daha *kötü* olabilir. Dedikleri gibi, bildiğin şeytan daha iyidir."

"Evet, kesinlikle bir beyin fırtınası seansı yapmalıyız. Her neyse, Selene ve benim gitmemiz gerekiyor. Planlarımız var."

Astrid'in dudakları kıpırdadı. "Biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Eğer doğrudan gitmek istersen gitarını toplayacağım.

."

"Teşekkürler! Daha sonra senden alırım." Selene'nin elini tuttum, şaşkınlık dolu sesine sııttım ve onu giriş odasına doğru çektim. "Hadi, bana kapsamlı ödüller sözü verildi."

"*Eğer* onları kızdıracak bir şey söylemediysen. Ki bunu hemen yaptınız." "Bu kadar kolay kıskırtılmaları pek de benim suçum gibi görünmüyor."

Selene başını salladı, kalabalıktan uzaklaştığımızda durdu ve beni durmaya ya da onu bırakmaya zorladı. Ve ben onu asla bırakmayacaktım.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Derin ve sakın bir nefes alarak duraksadı.

"Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum," dedi Selene sonunda, bakışlarımı tutmak için kendini zorlayarak. "Bunu bir kalabalığın önünde senin yaptığın gibi açıklayacak kadar kendime güvenebilir miyim bilmiyorum, ama keşke yapabilsen."

"Bu umurunda değil" dedim, gülümsememi yumuşatarak ve onu kendime doğru çekerek dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum. "Kelimeleri söylemek seni rahatsız ediyorsa bana bir daha söylemek zorunda değilsin. Bunu *hissettiğin* sürece sorun yok. Ama muhtemelen seni ne kadar çok sevdiğimi söylemekten asla vazgeçmeyeceğim, bu yüzden bunu duymaya alışman gerekecek."

"Selene beni temin ederek kısa öpücüğüme kendi öpücüğüyle karşılık verdi ve bu yabancı jest karşısında bir an tereddüt etti. "Gel hadi. Yalnız kalman gerek."

Giriş odasından çıktığımız anda Cartava'nın bunalıcı nemli sıcağı üzerimize çöktüğünde rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim. Bunu *memnuniyetle karşıladım*. Bana terden sıırıslık olmuş orgazmları ve dilimde çilekli şampanyanın tadını hatırlattı ve bunların gelecekteki anılar olmasını içtenlikle dört gözle bekledim.

"Kutlayalım mı? Yemeğe çıkalım mı?" Selene'in beni daireye geri çekmesine izin vererek sordum. Omzunun üzerinden bana baktı, etkilenmemiştı. "Daha az insan şakası yap, daha çok yürü." "Peki efendim."

Bu sefer beni örten gizli bir gölge pelerini ya da başka bir şey yoktu. Cartava sokaklarında cesurca yürüyor, yaptıkları işin ortasında durup bana bakan Gölgeler'e el sallıyor ve gülümsüyordum. Birkaçı, belki de bir hafta önce ziyaret ettiğimiz restoranın müşterileri gibi, tanıdık bir şekilde bana el sallıyordu.

"Sanırım biraz dikkat çekiyoruz."

"Güzel. Hepsinin senin kime ait olduğunu bilmesini istiyorum."

Neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Muhtemelen başımın üst kısmındaki ani kan kaybından. Ve sonra konuşacak bir şey kalmadı çünkü ikimiz de apartmanın mahremiyetine ulaşmak için depar atmadan yürüyebildiğimiz kadar hızlı yürüyorduk.

Acıtacaktı. Bunu biliyordum. Astrid ve Ophelia'daki yara izlerini görmüştüm. Çok dış şeklindeydiler, bundan kaçış yoktu. Ama zihinsel olarak bunu tamamen kabullenmişim çünkü acıya degecekti. Acı inanılmaz bir şeyle sonuçlanacaktı.

Belki de kadınlar doğum hakkında böyle hissediyordu.

Selene kapının kilidini açıp beni içeri sokarken merdivenlerin başında nefesimi tuttum. Bu sefer panjurlu pencereleri açmaya zahmet etmedi.

Merdivenleri işaret ederek, "Yatak," diye sordu.

"Madem ısrar ediyorsun," diye güldüm ve bana doğru gönderdiği bir gölge kırbacının en ufak kırıntısından bile kaçtım. Selene'in şakacı olmasına bayılıyordum. Zamanla bana karşı bu kadar nazik olması gerekmediğini anlayacağını umuyordum.

Ama o noktaya gelene kadar çok zaman geçti.

Yürürken soyundum, merdivenleri çıkarken arkamda kıyafet izleri bıraktım.

Selene hemen peşimdeydi, asma kata ulaştığımız anda beni duvara yapıştırdı, gölgeleri bir noktada kaybolmuştu, pençeleri bileklerimin derisini hafifçe çiziyordu.

"Öp beni," diye emretti, fiziksel olarak kontrolü elinde tutuyordu ama yine de kontrolü biraz bana bırakmış, aramızdaki mesafeyi kapatmamı bekliyordu.

Tereddüt etmedim, ağızlarımız amaçladığımdan biraz daha az incelikle çarpıştı ama onu tatmak için umursamayacak kadar çaresizdim. Ara sıra dişlerimin dilime sürtünmesi Selene'in biraz geri çekilmesine neden oluyordu ama ben buna bayılıyordum. Heyecan vericiydi ama bir yandan da kendimi tamamen güvende hissetmemi sağlıyordu çünkü beni asla kasıtlı olarak incitmeyeceğini biliyordum.

"Konuşmalıyız," diye nefes nefese kaldım ve kontrolümü tamamen kaybetmeden önce geri çekildim. "*Şimdi mi?*" diye sordu kuşkuyla, parmakları bileklerimin etrafında esniyordu.

"Bebekler. Bebekler hakkında konuşmalıyız." Muhtemelen. Değil mi? Tedbiri elden bırakmaya oldukça hazırdım ama Shades ne kadar süreyle hamile kalırsa kalsın hamile kalacak olan ben değildim. "Onları istiyor musun?"

Selene hafifçe geriye kaydı ve şaşkınlıkla bana göz kırptı. "Evet, biliyorum."

"Aynen," diye cevap verdim, soğukkanlı ve rahat bir şekilde, zihnim onu çocuğumu taşıyana kadar mümkün olduğunca çok dölle doldurduğum görüntüleri sağlarken. "*Şimdi buna hazır mısın? Eğer değilsen sorun değil-*"

"Öyleyim." Kayganlaştırıcının ahşap zemine çarpmasından çıkan hafif bir damlama sesi vardı. Tamam, ikimiz de aynı fikirdeymişiz gibi görünüyordu.

"Seni hamile bırakacağım," dedim ciddiyetle. "Yatağa gir."

Sırıttı ve yakında derime gömülecek olan bir ağız dolusu keskin dişini ortaya çıkardı. "Burada emirleri ben veriyorum sanıyordum."

"Seni yetiştirirken değil. Bundan ben sorumluyum."

Selene bileklerimi bırakmadı ama onu yatağa geri götürmeme izin verdi, sırtüstü yatarken beni üstüne sürükledi, sikim nemli kalçalarının arasına mükemmel bir şekilde yerleşti. Farkına bile varmadan onu itiyor, kıvrımlarına sürtünüyor, kayganlığının daha da hızlı akmasını sağlıyordum.

"Bana yavaşlamamı söyle, sevgilim. Bana amını yememi ve parmaklarıma boşalmanı söyle ki benim için hazır olduğunu bileyim," diye kısık sesle talepte bulundum, zaten bacaklarını ayırmaya zorluyor, her sığ itme ile en hassas bölgelerini uyarıyordum.

Kendimi aşağıya *doğru* kayarken hissedebiliyordum, *sadece ucundan* bir acı verici saniye uzaktaydım. "Hayır. Ben hazırım. Seni *şimdi* istiyorum, Austin."

İnledim, sesi boğmak için ağzımı omzuna bastırdım. "Nazik olmaya çalışıyorum." Alay etti. "Bana karşı nazik olmana gerek yok."

"Biliyorum. Sadece olmak istiyorum." Başka hiç kimse değildi. Selene'e kaçırdığı tüm şefkati

verecektim.

Mırıldanarak onayladı. "Ama bugün değil."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bir bacağını üzerime atmış, topuğu kalçamın arkasına saplanmıştı. Yukarı doğru eğildi, boynuzlarının yanları başıma sürtünürken ağzını kulağıma götürdü, dişleri derime alaycı bir şekilde sürtünüyordu.

"Becer beni," diye fısıldadı Selene.

"*Lütfen.*" Oh, o *lütfe*n. Bu lütfe'n sadece benim içindi.

Bundan sonra dayanma umudum kalmamıştı. Selene'nin amcığı ritmik bir şekilde etrafımda kenetlenerek beni içine çektiğinden, sikim ileri doğru bastırdı, ellere gerek kalmadı. Daha bir santim bile ileri itmeden onu hissettiğimde boğuk bir nefesi yuttum. Ellerimi kullandığım için aminin deli gibi titreştiğini ve kavradığını biliyordum ama sikim parmaklarımdan milyonlarca kat daha hassastı.

"Bunu bir daha yap," diye yalvardım, bu his gözümün bir an için zevkten bembeyaz olmasına neden oldu.

"Beğendin mi?" Selene çekingen bir tavırla sordu. "Üzerinde herhangi bir kontrolüm yok."

"Hoşuma gitmekten de öte. Sen bu kadar iyi hissederken ben *nasıl* dayanabilirim ki? Üç saniye içinde boşalacağım. Oh, lanet olsun. Kendimi küçük düşüreceğim," diye mırıldandım.

"Benim için dayanacaksın." Beni kendisine doğru çekmek için bacağını kullandı ve ben de kendimi ileri doğru saldım, sikimi onun sıcak, sırlıslık kanalına ite ite soktum. Aminin kavrayışı aklımı başımdan almıştı. Bir an için beni içine mi çekiyordu yoksa dışarı mı itiyordu karar veremedim ama yarısına geldiğimde sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi hissettim.

"İyi misin, sevgilim?" Ellerimi başının iki yanına yerleştirip boynuzlarının dibine masaj yaparak homurdandım.

"Ben çok, *çok* iyiyim. Bana daha fazlasını ver, hepinizi istiyorum."

"Sabır," diye alay ettim, biraz daha bastırdım. Zonklayan sıkımlar, alev alev yanan sıcaklık, yumuşak dokusu... Hepsi aynı anda hem çok fazla hem de tam olarak doğrudu.

Kendimi kontrol etmemi sağlayan son bir hamleyle vücutlarımız aynı hizaya geldi, ikimiz de maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştık. Omuriliğimin tabanı deli gibi karıncalanıyordu ama henüz boşalmak istemiyordum. Bunun bitmesini istemiyordum. Lanet olsun, daha yeni başlamıştık.

Kendimi toparlayıp onu uzun, sert darbelerle düzgünce becermeden önce Selene'nin boynuzlarını nefesini kesecek kadar sıktım, hayatımın en iyi seksini yapmak yerine kar fırtınasında bir dağa tırmanıyormuşum gibi orgazmıma karşı dişlerimi sıktım. Vajinası üzerimde bir tür büyüclük yapıyordu ve bu yataktan asla ayrılmak istemiyordum.

Gelme, gelme, gelme.

Selene zirveye ulaştığında, onu takip edeceğimi kesin olarak biliyordum. Orgazmları en az yirmi dakika sürerdi.

Pençeler kafa derimi ve sırtımı kazıdı, deriyi tam olarak kırmadı ama çizikler yoğun akşam havasına maruz kaldıkça hafif bir acı bıraktı. Çarşaf lar sıırılsıklamdı, oda çilekli şampanyanın tahrik edici kokusuna doymuştu. *Çökerticiydi.*

Açımı değiştirdim, her hareketimde ona sürtünüyordum ve Selene bir nefesle boşaldı, çarşaf ı uzun parçalara ayırmak için tam zamanında ellerini bedenimden ayırdı. Buna karşı durmak mümkün değildi. Amcığı beni boğuyordu ve *ruhumdan* orgazmı çekip çıkarıyordu.

Zaman bulanıklaştı, onun uzun dakikalar süren zevki benimkini çekti ve şaşkınlıkla, aletimin hala tam direkte olduğunu fark ettim. Selene'nin enerjisini mi karşılıyordum? *Yeni boşalmış olmama* rağmen sertleşmeye devam ederek ona ihtiyacı olanı mı veriyordum?

Buna alışabilirim.

"Seni ısırmam gerek," diye soludu Selene, sesi daha önce ondan hiç duymadığım çaresiz bir ihtiyaçla doluydu. "Özür dilerim. Buna *ihtiyacım* var."

"Üzölme." Boğazıma erişebilmesi için başımı arkaya doğru eğerek kendimi destekledim. "Benim de ihtiyacım var."

Hâlâ orgazmın sancıları içinde inliyordu. "Sırt üstü yat. Kontrolün bende olması ve kıpırdamadan durman gerekiyor."

Bana zarar vermekten nefret ettiğini açıklamasına gerek yoktu, her kelimesinde, her hareketinde açıktı. Bir an için kontrolü ele aldım, sırt üstü yatacak şekilde bizi döndürdüm ve başımı ona doğru eğdim, amcığı hala sihirli bir şekilde sikime masaj yaparken hareketsiz kalmak için elimden geleni yaptım.

Selene dizlerini kalçalarımın iki yanına dayamıştı, sıcak, pürüzsüz vücudu beni sarıyordu. Evet, ısırık acıtacaktı ama onun varlığı, teninin tenime değmesi dünyadaki her şeyden daha rahatlatıcıydı. Acıyacaktı ama iyi olacaktım.

"Her şey yoluna girecek," diye nefes aldım, kalçalarımı birazcık sallayarak. "Seni incitmek istemiyorum. Austin, bu seni *incitecek.*"

"Sadece kısa bir süre için." Bundan emin değildim ama iyileşecekti. "Ve az miktarda acı buna değecek."

Selene'in dili boğazımın bir bölümünde gezindi ve aşırı hassas tenimdeki sert doku karşısında yüksek sesle inledim. "Alay etme. Bana ısırığını ver. Beni sahiplen."

Bunlar iki sihirli kelimeydi. Ayak parmaklarıma kadar hissettiğim açgözlü bir hırıltıyla, Selene'in dişleri tek bir yumuşak hareketle derimi deldi.

Sonunda. Ben onundum.

Bölüm 27

SELENE

En lezzetli yemekler, en iyi seks ve en büyük mesleki başarılarım, Austin'i benim olarak işaretlediğimde yaşadığım muazzam tatmin duygusunun yanında sönük kaldı. Sahiplenildi Onu. Onu damgaladım.

Bileklerini kavradım, dişlerimi çıkarırken onu sıkıştırdım, tüm dikkatimi ondan olabildiğince çok orgazm çıkarmaya odaklamadan önce kanı temizledim. Austin söz konusu olduğunda hissettiğim bölgecilik duygusu hiçbir şekilde azalmamıştı. Ona olan açgözlülüğümün vahşi yanı biraz hafiflemişti ama yerini daha da kapsamlı bir şeye bırakmıştı.

Tanrılar, sarayda Austin'i benden çalmayı düşünen herkesi kurtarsın. Böyle bir durum ortaya çıkarsa şiddetimi yumuşatmayacağım.

Kukum onu sıkıca kavradı ve gözleri geri yuvarlandı, kısa bir süre için endişe verici miktarda beyazlık sergiledi.

"Yaralandın mı?" Boynundan aşağı akan kan damlasının bana sahiplenici bir gurur hissi vermesinden nefret ederek homurdandım.

"Harikayım," diye geveledi Austin, bana aptalca bir gülümseme vererek. "Ayrıca tekrar boşalmak üzereymişim gibi hissediyorum, ki bu biraz çılgınca. Bu benim için yepyeni bir dayanıklılık seviyesi."

Mırıldandım, ısırık izini yalamak için başımı tekrar eğdim, sahip olduğumu bilmediğim bir içgüdü beni ona bakmaya teşvik etti. Kukum hala zevkin etkisiyle çırpınıyor ve sıkılıyordu ve ben başka bir tur için fazlasıyla hazırken, Austin iyileşmek için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Benim tatlı eski avcım, yumuşak insan bedeniyle. Ona her şekilde bakacaktım, onu zarar görmekten koruyacak ve sadece kaldırabileceği kadarını becerecektim.

Ve çok *doluydum*. Hatta aşırı doluydum. Bir noktada sifon çekmek için enerji depolarını ziyaret etmem gerekecekti çünkü o kadar iyi beslenmiştim ki vücudumdaki tüm gücü işleyemiyordum.

Her zaman böyle mi olacak?

"Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?" Austin bana sırtırken düşüncelerimi bölerek düşünceli bir şekilde sordu. "Umarım bebeklerimiz sana benzer."

"Konuşmayı kes, narin insan vücuduna bir mola verdirmeye çalışıyorum ve bu hiç yardımcı olmuyor."

Sırtışı genişledi, yaramazlık uykulu yüz hatlarını aydınlattı. "Seni çok iyi çiftleştireceğim, dostum. Sen benim bebeğimle iyi ve yuvarlak olana kadar durmayacağım-"

Hayal kırıklığına uğramış bir sevgi hırlamasıyla, dilinin etrafına dolanması için bir gölge kırbağı gönderdim, bileklerini ellerimle yatağa sabitlerken ve kalçalarımı yuvarlarken konuşmasını durdurmak için bir an çekiştirdim. Eğer tekrar sevişmek isterse, tekrar sevişecektik.

"Vay anasını," diye fısıldadı Austin. "Bunu daha sonra kesinlikle deneyeceğiz."

Austin yatağa sırt üstü uzanmış, kolları ve bacakları her yöne savrulmuş bir halde, "Sanırım sikim yüzünden bazı beyin hücrelerimi kaybetmiş olabilirim," diye mırıldandı. Saçları yüzüne yapışmış, terden ıslanmıştı ve boynundaki ısırık izi tatmin edici bir koyu pembe renkteydi.

İyi kullanılmış görünüyordu ve bu bana aşırı bir gurur hissi veriyordu. Bunu ona ben yapmıştım.

"Aç mısın?" diye sordum. Sessizce hayır demesini umarak sordum çünkü ilk kez yemek pişiremeyecek kadar yorgundum.

"Hayır. Yatağa gir, ihtiyacım var ve sarılmak istiyorum."

"Bu yönünü seviyorum," diye ona güvence verdim, yatağa tırmandım, ona yayılması için yer açmaya tamamen hazırdım, ama o hemen bana sıkıca sarıldı.

"Mm, hepsi benim," diye mırıldandı omzuma doğru, tenime sokularak.

"Hepsi *benim*," diye düzelttim, pençelerimin ucunu hafifçe ön kolunun üzerinde gezdirdim.

"Isırıldı ve sahiplenildi."

Sen bana aitsin."

"Tabii ki istiyorum." Omzumun üzerinden birkaç alaycı öpücük kondurmak için durakladı. "Eğer açıklamak istediğin karanlık sırların varsa, şimdi bana söyleyebilirsin. Tamamen kapana kısıldım ve senin merhametine kaldım."

Mırıldanarak onayladım. "Karanlık sırlar için yeterince ilginç değilim. Yine de muhtemelen bilmen gereken bir şey var..." Pençelerimin kumaşa takılmamasına dikkat ederek ipeksi gri çarşafla oynadım. Bugün zaten iki takım yırtmıştım.

"Ne oldu?" Austin omzumun üzerinden bakabilmek için başını elinin üzerine koyarak sordu.

Bir şey söylemeli miyim? Bu daha önce başka biriyle yaptığım bir aktivite değildi. Her zaman kendi başıma gayet iyi idare etmiştim ve çiftleşmemizde mutlu olmam için kesinlikle *gerekli* değildi.

Sonra tekrar, Austin'e karşı her yönden dürüst olmak istedim. Kendimin her parçasını onunla paylaşmak istiyordum. "Muhtemelen fark ettiğiniz gibi, dışı Gölgeler... kenetlenmekten büyük bir zevk alırlar." I

Bakışlarımı kararlı bir şekilde pençelerime sabitledim ve onun gözleriyle buluşmayı reddettim.

"Yani, bilirsin işte." Belli belirsiz kucağımı işaret etti. "Büyülü süt sağan kedi şeyi."

"Geceye kadar," diye mırıldandım, eğlenmekle öfkelenmek arasında kalmıştım. "Evet, o."

Austin başını salladı. "Pekala..."

"Birçok kadın için uyumamıza yardımcı oluyor."

Tekrar başını salladı, kafası daha az karışmış görünmüyordu. Sakin bir nefes alarak yatağın yanında duran küçük sandığa uzandım ve gümüşü gri oyuncağımı çıkardım.

"Bununla uyumak rahatlamama yardımcı oluyor. Daha tazelenmiş olarak uyanıyorum."

Austin'in siki sırtımda kıpırdandı, kokusu kalınlaştı ve gürleştirdi. Kayganlık neredeyse anında tepki olarak birikti.

"Selene, sevgilim, sikim içindeyken uykuya dalmak istediğini mi söylüyorsun? Lütfen söylemek üzere olduğun kelimeler bunlar olsun."

"Alay etmeyeceğine söz veriyor musun?"

Omzumu tekrar öptü. "Söz veriyorum."

"Peki, evet, ben de bunu söyleyecektim. Yine de bunu çok tuhaf bir istek olarak gördüğünüzü tahmin ediyorum." "Yani, temelde horoz ısınması. Sanırım. Bu benim dünyamda olan bir şey."

"Bunu daha önce yaptın mı?" Sesimdeki keskinlikten dolayı irkildim.

"Yeşil gözlü canavarım kışkandı mı?" diye mırıldandı, bir eli kalçamın üzerinde, uyluklarımın

birleştiği yere doğru geziniyordu. "Kıskanmana gerek yok. Bunu daha önce kesinlikle yapmadım. Yaptın mı peki? Başka biriyle?"

"Tabii ki hayır. Başkalarının yatağında uyumasına izin vermem."

Ve bu lojistik bir kabus olurdu. Şişkin, korkunç düğümleriyle gölge horozları böyle bir şey için tamamen kullanışsızdı.

"Ben hariç," diye cevap verdi, parmakları beni ayırdı, anında kayganlaştı. "Zaten çok ıslaksın."

Austin ihtiyacım olan baskı miktarını tam olarak biliyordu, ben onun etrafında *sertçe* kenetlenirken horozunu arkadan yavaşça içeri sokmadan önce beni tam kenara getirdi.

"Oh, kahretsin," diye inledi Austin, spermi neredeyse anında içime doldu. "Bunu yapmayı planlamamıştım, sadece çok iyi hissediyorsun."

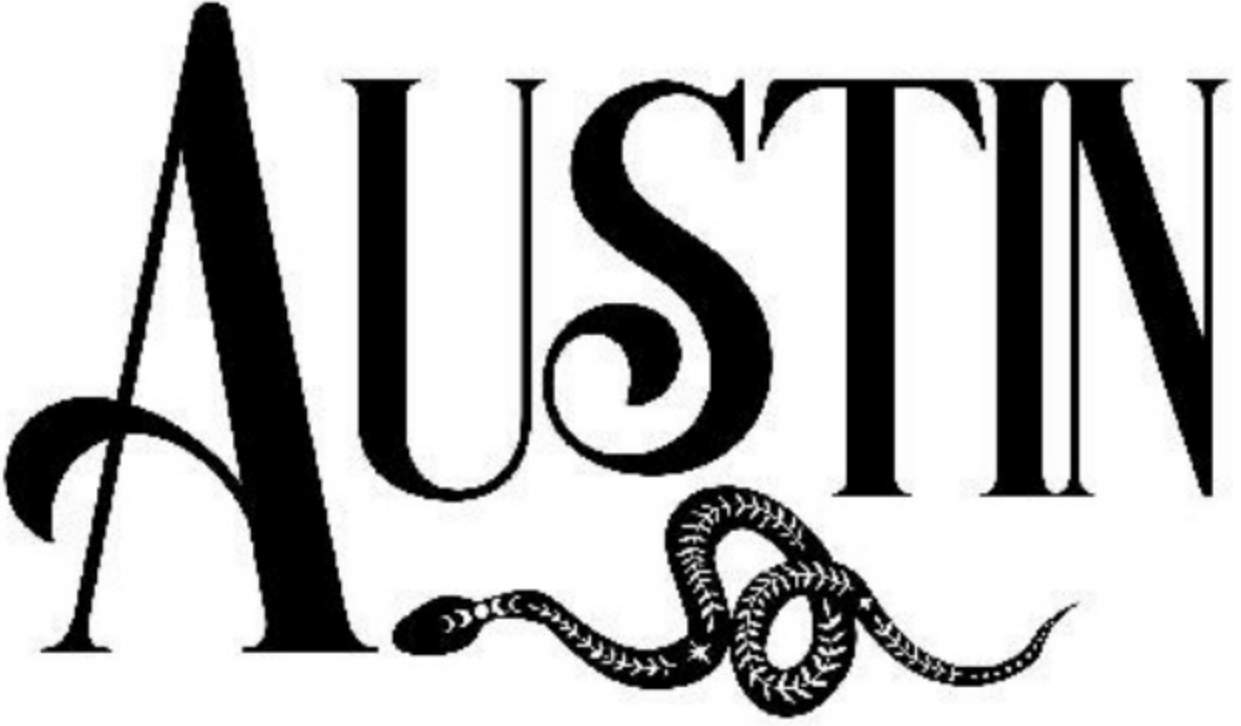
Kendi zevkimin sancıları içinde kelimelerle cevap veremeyecek kadar kaybolmuştum. Geriye uzandım, kışını kavradım, pençelerimle derisini delmemeye dikkat ettim ve kalçalarımı sallayarak onu alabildiğim kadar çok aldım.

Soğuk, kişiliksiz oyuncağımın yeterli olduğunu nasıl düşünmüştüm? Austin sıcaktı, inanılmaz kokuyordu ve kolları beni hiç bırakmayacakmış gibi sarmıştı.

"Austin," diye fısıldadım, son küçük boşluğu kapatmak için aşağı doğru ittim, kalçalarımın arkası onunkinin üstüne bastırıyordu. "Bu *mükemmel* hissettiriyor. Sen mükemmelsin."

"Birbirimiz için mükemmeliz," diye kabul etti, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı.

Sonsöz

SIX AY SONRA

Sikime masaj yapan sıkı, ritmik bir nabız beni uyandırdı.

On üzerinden on, sabahları uyanmanın en iyi yoluydu ve kesinlikle Selene hakkında sevdiğim şeylerden biriydi. Birçoğundan biri. Onu seksten *önce de* seviyordum. Bu gerçekten de çilekli şampanyanın üstündeki kirazdı.

Selene uykulu bir iç çekişle sırtını dikleştirdi, kalın saçlarının uçları göğsümü okşarken amcığı etrafımda kasıldı. Bu küçük hareket zincirleme bir reaksiyon başlatmış gibi görünüyordu, kalçalarını döndürmeye başladığında duvarları çırpınıyor ve sıkılıyordu.

Kendimi durduramadan inledim, bir elimle çarşafı yumruklarken diğer elimi büyüyen karnının üzerine koydum. "Uyanık mısın, sevgilim?"

"Bir oyuncaktan tatmin olduğuma inanamıyorum. Çok daha iyi hissediyorsun," diye soludu Selene. Evet, öyleydim. Hayattaki kişisel görevim her gün #ThibautHerBackOut yapmaktı.

"Benim için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökecek misin?" Amcığı sikimi biraz daha sıkarken kalçalarımı kışının pürüzsüz kıvrımına doğru bastırarak sordum.

"Zamanımız yok," diye nefes nefese cevap verdi Selene, ama ben onunla birlikte hareket ederken o

da hemen pozisyon değiştirdi. "Bugün için bir devrim planladın.

Hazırlanmamız gerekiyor."

"Karım tatmin olana kadar olmaz." "Ben senin karın değilim."

"O zaman acele et ve benimle evlen," diye inledim, kendimi onun sırtına dayayıp kalçalarımı yuvarlayarak. Sabah seksi her zaman durgun bir ilişkiydi. Selene'in amcığı uykudayken etrafımda bir mengene oluşturuyor gibiydi ve vücudunun beni serbest bırakması biraz zaman alıyordu. Hamilelik sırasında daha da kötüleşmişti -ki bu kesinlikle daha iyi demekti-, bu beni şaşırtmamıştı. Selene hamile olduğunu anladığında beni her yönden daha da yakınında istemişti.

"Devrimler planlamayı bırak da bunu düzenleme şansımız olsun," diye homurdandı Selene, sırtını Bitilasana duruşuna getirerek çünkü Astrid'in bizim için aldığı hamilelik yogası kitabını çalışmaktan en az benim kadar keyif alıyordu.

"Anlaştık." Cartava'nın sabahın erken saatlerindeki yoğun havasından teni sıcacık olan omzuna bir öpücük kondurdum ve itişlerimin hızını artırdım. Her ne kadar burada uzanıp Selene'in amının titreşen mükemmelliğinin tadını çıkarmak istesem de, bugün için planlar yapmıştım ve kraliyet ailesini bekletmek istemiyordum. "Rolümü oynayacağım ama ondan sonra işim bitti. Benim için önemli olan tek şey küçük ailemiz."

Kalkıp giyindikten sonra, saraya giderken kahvaltı etmek için Cartava sokaklarına doğru yola çıktık. Selene yemek pişirmeye devam etse de, artık bunu çoğunlukla benim yararına yaptığı açıktı - restoranları *severdi* ve menüde en az bir etsiz seçenek sunan bulabildiğimiz her yerde yavaş yavaş yolumuza devam ediyorduk.

Yine de bu gece yemek yapacaktı. Arius, diyarın uzak bir köşesinden, Selene'nin deneyebileceği nadir ve sıra dışı malzemelerle dolu kocaman bir sepetle gelmişti. Duygusal olarak henüz en yakın baba-kız ilişkisine sahip olmayabilirlerdi ama Selene'nin ilgi alanlarını öğrenmek ve onunla bağ kurmak için gerçekten çaba sarf ediyordu.

"Austin!" Mürşat seslendi, küçük bir çay dükkanının dışında bir koltuğa uzanmış, elinde fincan. "Ve Selene, parlıyorsun. Cartava'da başka bir gösteriyi ne zaman bekleyebiliriz? Sizi izlemek için ailemi dağlardan getirmek istiyorum."

"Senin için mi? Bir tarih seç, dostum. Elimde paylaşmak istediğim bir sürü yeni malzeme var."

Mürşat onaylarcasına iki kez yere vurdu ve biz yanından geçerken el salladı. "Bunu

gerçekleştireceğim!"

"Bebek doğduğunda daha az performans göstereceğim," diye Selene'e söz verdim.

Bana yan yan baktı. "Neden?"

"Daha fazla evde olmak için mi?"

"İkimiz de seni izlemeye geleceğiz." Omuz silkti. "Bebeğin de benim gibi senin müziğini sevmesini istiyorum." "Ağlayabilirim," diye uyardım onu. Selene sevgisini sözlerden çok eylemlerle gösteriyordu, ki ben

ama bu sözleri çok daha duygusal hale getiriyordu. Ne zaman beni sevdiğini söylese yerde yapış yapış oluyordum.

Selene homurdandı. "Gün boyunca çocuk bakımının çoğunu sen yapacaksın. Eğer akşamları şarkı söylemek istersen, o zaman bunu desteklemek isterim."

"Sen en iyisisin."

Ozanlık kariyerim yükselişe geçmişti ama Selene daha düzenli bir işe sahipti, bu yüzden benim için tek mantıklı olan evde oturan bir baba olmaktı. Ayrıca, bunu gerçekten istiyordum. Bunun kolay olacağına dair bir yanılsama içinde değildim ve ikimiz de bir Gölge Avcısı bebeğin neye ihtiyaç duyacağından emin değildik, ancak Selene ve benim birlikte çözemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu. Ayrıca, harika bir destek ağımız vardı. Callista ve Oriana yardım etmek için ilk birkaç hafta yanımıza taşınacaklardı, doula deneyimi olan Meera bir Gölge şifacısıyla birlikte doğumda olacaktı ve diğer tüm eski Avcılar yemek hazırlamaya, temizlik yapmaya ve hayatı kolaylaştırmak için ihtiyacımız olan her şeyi yapmaya istekliydiler.

Ölçülemeyecek kadar kutsanmıştık.

Bu sefer ikimiz için de vejetaryen olan ekmek bazlı kahvaltımızı yaptıktan sonra, Astrid ve Soren'in çoktan beklediği saraya giden geçide yöneldik.

Neredeyse benim boyumda olan üç devasa saksı, sarayın merdivenleri boyunca aralıklarla yerleştirilmişti ve arkasındaki siyah ve gri binayla tam bir tezat oluşturan yeşil yapraklarla dolup taşıyorlardı. Bunlar Meera'nın insan diyarından getirdiği bitkilerdi ama ya onlar zincirleme bir etki yaratmıştı ya da biz -eski Avcılar- yaratmıştık. Diyarın etrafındaki bahçelerde her zamankinden daha fazla yeşil yaprak, kırmızı ve altın rengi çiçekler filizleniyordu.

Selene'in gölgeleri huzursuzca dalgalandı, elimi sıkıca kavradı. Selene'in cisimsiz formuna girmesi bebek için güvenli değildi, bu da insan alemine yapacağı bu yolculuğun dışında kalacağı anlamına geliyordu.

Selene her ne kadar Astrid ve Soren'e beni güvende tutmaları için güvenmiş olsa da, endişeleniyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim ciddiyetle, elini sıkarak. "Girip çıkacağız, bir saatten kısa sürede

işimiz biter." "Ve dikkatli olacaksın. Kimseyi kışkırtmayacak ya da aptalca riskler almayacaksın."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye söz verdim.

"Bundan emin olacağız," diye ekledi Astrid. "Harlow iyi bir insan. İletişim ağının kurulmasında onunla yakın işbirliği içinde çalışıyorum. "Bunu hafife alarak söylemiyorum ama ona güvenebiliriz."

Selene başını salladı, dudaklarına bastırđığım öpücüğe aynı güçle karşılık verdi, bir izleyicimiz olduğunu umursamıyordu. "Yakında görüşürüz."

"Seni seviyorum," dedim Astrid ve Soren'i takip ederek, karşılık vermesini beklemeden.

"Ben de seni seviyorum."

Harlow Miles'ın uçları yeşile boyanmış pixie kesimli saçları, kurşun geçirmezmiş gibi görünen kalın gözlükleri vardı ve önünde gerçekten kendim için istediğim Cinderella'nın gotik bir tasviri olan siyah bir kapüşon giyiyordu.

"Demek gölge diyarına taşındınız?" diye sordu sohbet edercesine, insan fiziğine meydan okuyan bir hızla yazarak.

"Ziyaret ettim. Astrid ziyaretinizden bahsetti."

Astrid ve Soren, Harlow'un monitörlerinin oluşturduğu küçük ışık çemberinin dışında kalarak odanın arka tarafında geziniyorlardı.

"Mm. Oraya taşınmayı çok istiyordum, biliyor musun? Hem de *çok*. Çok fazla manga okudum ve gerçekten de evren bana kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat sunuyor gibi görünüyordu."

"*Manga nedir?* Soren sordu, Shade psişik ağıyla eşleştığımız için sesi sadece Astrid ve benim tarafımdan duyulabiliyordu.

"Ama benim tüm *hayatım internette*," diye devam etti Harlow. "Artık Cuma gecesi izleme partileri yapmamanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum, anlıyor musun? Bunu özlemiyor musun?"

"İnternet mi?" Bir an için bunu düşündüm. Hayran kitlemi oluşturmamın ayrılmaz bir parçası olmuştu ama aynı zamanda kendime olan saygımı da yerle bir etmişti. "Pek sayılmaz."

Parmaklarımın ucunda sınırsız bir müzik kütüphanesi ya da çalabileceğim herhangi bir cihaz olmasını özlemiştim ama bu beni kendi zanaatıma odaklanmaya teşvik etmişti sanırım. Gölgeler âleminde birkaç konser vermiştim ve Gölgeler benim insansı müzik tarzıma alışmaya başlamış gibiydi. En başarılı gösteriler her zaman Cartava çevresindeki barlarda oluyordu, çünkü en havalı Gölgeler orada yaşıyordu.

"Kıskandım," diye iç geçirdi Harlow, sıcak pembe oyuncu koltuğunda arkasına yaslanarak. "Belki de sadece gölge diyarında tatil yapabilirim?"

Astrid kuru bir sesle, "Muhtemelen bir şeyler ayarlayabiliriz," diyerek beni cevap vermekten kurtardı.

"Mükemmel!" Harlow bana ışıltılı bir gülümseme attı, sandalyesinin etrafında döndü ve boş beyaz

bir duvara karşı benim için bir çekim alanı kurduğu uzak duvara doğru ilerledi.

Çok rehineci bir estetiği vardı ama bizim de istediğimiz buydu.

"*Bundan emin misin?*" diye sordu Soren, ilk kez sormuyordu. Allerick, Ophelia ve diğer tüm kodamanlarla bu planın en ince ayrıntılarını gözden geçirdiğimizde Selene benim ve Astrid'in kararlarına güvenmişti. Bunun doğru bir hareket tarzı olduğunu, bizim tarafımıza insanlar aleminde biraz güç kazandıracağını ve Avcıları zor durumda bırakacağını kabul ettiler ama işin teknoloji boyutunu sevmediler ya da anlamadılar. Gölgelelerin hiçbiri anlamadı. Bunu başarmak için biz eski Avcılara çok güveniyorlardı.

"Eminim. Her şey yoluna girecek," diyerek Soren'e güvence verdim ve Harlow'un sıçramasına neden oldum.

"Konuşman biter bitmez gidiyoruz," diye homurdandı Astrid. "Benim için bu diyarı ziyaret etmek bir şey, sen tamamen farklı bir güvenlik riskisin. Aşırı hevesli bir Austinator'ın sizi takip etmesine ihtiyacım yok."

"Konuşmam biter bitmez," diye kabul ettim. Çok endişeli değildim -Harlow bunun tamamen güvenli ve emniyetli olduğunu bir sürü siber teknoloji terimiyle açıklamıştı- ama burada takılmak da istemiyordum. Selene'in yanına dönmek istiyordum.

Harlow kameranın ayarlarını kontrol ederek, "Pekâlâ," dedi. "Gitmeye hazırız. Sen işini yap, biz de ışıkları *kapatalım ki sen* gölge âlemine geri dönebilesin, ben de görüntülerle *işimi yapayım*. Astrid gözden geçirene kadar hiçbir şey yayınlanmayacak... neydi Astrid? Ölüm acısı mı?"

"Tam ona göre," diye güldüm ve ışığa doğru yöneldim. Kameranın önünde durana kadar bunu ne kadar özlemediğimi fark *etmemiştim*. Yeni evime döndüğümde konserlerimi veriyor, kalabalıkla sohbet ediyor, sonra da kız arkadaşımınla birlikte evime dönüyordum. Bu yapmacıklıkların hiçbiri yoktu, süslenip püslenmek ve kameralara poz vermek yoktu. Sadece müzikle ve seyirciyle bağlantı kurmakla ilgiliydi ve bu çok *otantikti* ve bir *anlamı vardı*.

"Daha çok gizemli bir ton kullanacağımızı sanıyordum..." Harlow başını vizörün arkasından çıkararak önerdi. "Sadece biraz kızgın görünüyorsun."

"Doğru, doğru. Özür dilerim." Uzun bir nefes verdim ve yüz ifademi kasveti andıran bir şekle soktum. Bugünlerde yapay duygulara kapılmak daha zordu. "Hazır."

"Ve üç, iki..." Harlow'un sesi, başlamam için bana işaret etmeden önce sessizce bir parmağını kaldırırken kesildi.

"Selam millet. Adım Austin Thibaut, beni *The Headliner*'ın sekizinci sezonundan hatırlayabilirsiniz. Birkaç ay önce sosyal medya hesaplarımdan spot ışıklarının dışında, kendi halinde bir vatandaş olarak yaşayacağımı duyurmuştum. Bunu orada bırakmayı, hayatımı kendi

seçtiğim şekilde yaşamayı çok isterdim ama

Maalesef bunu yapamam çünkü ölmemi isteyen insanlar var. Hatta *çoktan* öldüğüme dair söylentiler bile duymuş olabilirsiniz. Sizi temin ederim ki ölmedim." Arka cebimden bugünkü gazetenin bir nüshasını çıkardım ve üzerinde yazan tarihi göstermek için objektife yaklaştırdım. "Ben ölmedim. Henüz ölmedim. Ve onlarla savaştıktan asla vazgeçmeyeceğim. Ama çok güçlüler. Benimle asla boy ölçüşemeyecek kaynaklara sahipler. Austinatörlerime, sizi seviyorum. Kendinize iyi bakın. Umarım hepinizin harika hayatları olur ve desteğinizi asla unutmayacağım, size minnettarım."

Detaylı olması gerekmiyordu. Cevap vermeyi amaçlamıyordu.

Aslında tam tersi. Soruları kışkırtmak ve sorun yaratmak içindi-tarihte oldukça iyi olduğum ama nasıl kullanacağımı hiç bilmediğim iki şey.

Harlow kaydı kesti, içten ve duygusal performansım karşısında gülümsüyordu. "Bunun arı kovanına çomak sokacağını biliyor musun?"

Işık çemberinin kenarında huzursuzca dolaşan Soren'e doğru ilerlemeye başlamıştım bile. "Mesele de bu zaten. Ama ben üzerime düşeni yaptım. Ama şimdi eve, neredeyse karımın yanına dönmeliyim. Yaşayacağımız sonsuza dek mutlu bir hayatımız var."

Teşekkür

Teşekkürler, okuyucu! Siz olmasaydınız, günlerimi Lady Shade'in anatomisi üzerine kafa yorarak ve Austin'in kafasında dolaşan bir sürü tuhaf bilgiyi Google'da araştırarak geçiremezdim. Bu karakterlere bayılıyorum ve umarım siz de bayılırsınız. Bana haber verin! Okurlardan haber almayı her zaman çok severim.

Rawls Reads Editing'den Steph ve Books Checked'den Marcelle bu projenin rüya takımıydı -İkinize de muhteşem çalışmalarınız ve bana karşı sonsuz sabrınız için çok teşekkür ederim! Ayrıca asistanım Nikki'ye ve tüm harika arkadaşlarıma, özellikle de açıkçası dayanılmaz olduğum düzenleme aşamasında bana katlandıkları için teşekkür etmeliyim. Hepinizi seviyorum.

Aslında daha sonra Meera'nın hikayesini anlatacaktım ama Verity ilgi istiyor ve ona hayır diyebileceğimi sanmıyorum. Bir dahaki sefere kadar!

Colette R. xx

Yazar Hakkında

Colette Rhodes Yeni Zelandalı bir paranormal romantizm yazarıdır. Aşkın her türlü hakkında yazmayı seviyor ve birbirlerinde mükemmelliği bulan kusurlu kahramanlara ve kadın kahramanlara bayılıyor. Onu sık sık eserlerine antik tarih ve mitolojik etkileri dahil ederek diplomasını haklı çıkarmaya çalışırken bulabilirsiniz.

Eğer yazmıyorsa, onu kitap okurken bulacağınız neredeyse kesindir - ideal olarak elinde bir fincan çay ve ruh haline uyacak şekilde yanan kokulu bir mumla.

coletterhodes.com

Colette'i burada da bulabilirsiniz:

- Facebook grubu
- Instagram

● Amazon●

BookBub

● Goodreads

Ayrıca Tarafından

Colette Rhodes tarafından

da yazılmıştır:

Run Riot

Silver Bullet

Wild Game

Dare Not

Saving Grace

Shades of

Sin:

MF canavar romantizm serisi

Luxuria

Subergia

Gula

Avaritia

Rafta:

Program

Fazlalığı

Üç Ayı düeti:

Gilded Mess

Golden Chaos

Little Red

düeti:

Scarlet Felaketi

Kırmızı Görmek

Knotty By Nature:

T.S. Snow ile RH omegaverse

Allure Bölüm 1

Allure Bölüm 2

Empat Bulundu:

Empath Found: Eksiksiz Üçleme

Ölümcül Ejderhalar:

Lanetli (Değil) Ejderha

Tatmin Olmuş (Değil)

Ejderha **Tek Başına:**

Baharın Ölüsü (*MF - Hades & Persephone yeniden anlatımı*)

Blood Nor Money (*RH - vampirler*)

Ateş ve Benzin (*MF - kurt değiştiren kader arkadaşları*)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.